

Mỹ Hạnh

Bông Hoa Bên Hẻm Vắng

Tiểu thuyết

Bông Hoa Bên Hẻm Vắng

Mỹ Hạnh

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

CHƯƠNG 1

Khu chợ "đâm hông ngang xương" ấy, thể theo chương trình phát triển đô thị nó hoàn toàn vi phạm luật pháp. Này nhé! Nó "mọc" trắng trợn trên những con đường không phải hải lộ, chưa phải đại lộ, dọc ngang từ đường Đoàn Thị Điểm, Trần Tế Xương, Tăng Bạt Hổ, Phạm Ngũ Lão, "mọc" trước "lỗ mũi" của bao người có trách nhiệm. Yên hùng tồn tại hàng chục năm với cái tên chợ chính thức hẳn hoi "Chợ Tăng Bạt Hổ".

Mang ơn trên cho "mọc" ra cái chợ, tuy nó làm cản trở lưu thông, thành ổ chứa rác rưởi, tiếng ồn, nhưng nhờ nó, độ trăm hộ dân có cơm ăn ngày 2 bữa (chưa kể trứng mảnh, có xế nổ, nhà lầu như chơi). Và từ cái chợ Tăng Bạt Hổ đó, tôi kể bà con nghe chuyện một "siêu quây" trưởng thành từ cái chợ với cuộc hành trình dài... bằng.

Chà chà! Khoan nói. Giờ phải kể từ đầu đến cuối mới được.

Là nh ư ri. Ở đường Đoàn Thị Điểm (tức là chợ Tăng Bạt Hổ) có hai xóm nhỏ. Một xóm được gọi là xóm Chuối, một xóm có tên là xóm Hồ. Hai cái tên có từ thuở nào chẳng ai buồn tìm hiểu. Duy một điều ai cũng biết, hồ chưa giải phóng, hể thanh niên đi tới xóm Hồ là thanh niên đảng hoàng, đi tới xóm Chuối là thanh niên không đảng hoàng.

Tại sao? Chà chà! Điều này thật tế nhị. Tóm lại, chắc bà con hiểu vì sao xóm Chuối toàn thanh niên đến lại bị gọi là không đảng hoàng.

Ty Ty ra đời bởi một thanh niên không đảng hoàng, không lưu lại tuổi tên. Mẹ nó định tống "nó" đi cho khoẻ bụng, ai dè.... giải phóng.

Thế là cô gái "bán hoa" về ở với mẹ. Quen ngủ ngày thức đêm, quen ăn không quen làm, cô Lành với cái tên Mộng Hoa cứ ì ra ngồi nhà, đợi bà mẹ bán khoai lang đem tiền về nuôi chờ ngày sinh nở.

Ngày Ty Ty chào đời, mẹ nó từ giã cuộc đời (vì suốt 9 tháng nằm ườn ăn với ngủ). Bà Bốn Khoai, ngoại Ty Ty ẵm nó từ nhà thương về, gọi nhờ chị hàng xóm bú đỡ, tất tả thuê xe lam (nhờ tiền lổ xóm, kẻ ít người nhiều gom cho) làm xe tang đưa ma con gái.

Ở đời, điều tốt khó học, thói xấu dễ theo, bà Bốn Khoai hiền lành, chất phác, tuy dốt nát nhưng nhân nghĩa hơn người. Cô Lành (tức Mộng Hoa) thì vừa dốt nát lại vừa hư hỏng. Có chút nhan sắc, muốn không làm cũng có ăn, nên con đường vào... xóm Chuối, Lành đi không chút do dự.

Hồi đó bà Bốn Khoai khóc lóc khuyên con dữ lắm, Lành một mực không nghe, rồi cái uất, cái tức khiến bà Bốn Khoai đánh Lành một trận. Thế là từ gái bao, gái dù con Lành biến thành gái làng chơi sau khi phán với bà mẹ một câu "xanh dờn".

Thế nhưng con Lành vác bụng về, bà lại ráng bán thêm vài ký khoai buổi chiều để con lành có chút bồi dưỡng cái thai. Kết cuộc, nó ra đi trên bàn sinh, trả công lao nuôi dưỡng cho bà, để lại đứa con khóc chào đời ba tiếng rồi ngủ khì.

Từ đó, bà Bốn Khoai làm mẹ lần thứ hai. Bán khoai ngày hai buổi, bà cột Ty Ty sau lưng. Ơn trời, con nhỏ trờ lúc đòi bú là gào lên dây trời, còn thì chơi, ngủ tì tì, chẳng mè nheo bà ngoại gì ráo. Hồi mới giải phóng, bà Bốn Khoai làm gì mua nổi sữa cho Ty Ty bú. Nó bú toàn nước cháo gạo đổ thêm chút muối, đường, vậy mà cứ lớn toại tới, căng tròn múp míp, dòm phất mê. Lại còn chơi, cười suốt ngày dù trên lưng bà ngoại hay trong cũi tre khi bà Bốn Khoai nấu chút cơm ăn tối.

Giải phóng về, tệ nạn xóm Chuối chấm hết, cả mấy quán dấm dúi xì ke cũng giải nghệ. Các "em" ở xóm Chuối đưa qua trường xây dựng cuộc sống mới, rồi đi lao động sản xuất. Xóm Chuối mọc lên những mái nhà công dân lương thiện nhưng bà Bốn Khoai cương quyết ở lại xóm Hồ dù mấy chục mét vuông đất ngày xưa của bà Ủy Ban cho phép cất nhà.

Xóm Hồ có nhiều hẻm, con hẻm nhỏ nhất, sâu nhất có mái nhà ba miếng tôn là nhà bà Bốn Khoai. Ty Ty lớn lên từ mái tôn ấy, bằng mùi khoai luộc xen mùi khói ướt và từ lúc biết đi, Ty Ty đã cùng dậy với bà (lén thôi, nằm không rục rịch, bà ngoại tưởng Ty Ty ngủ, ai ngờ nó mở mắt lảo liên xem trộm ngoại nhen lửa thế nào, bắc nồi lên bếp làm sao).

Ty Ty nổi tiếng ở xóm Hồ từ lúc 13 tháng, các bạn tin không? Không tin tôi kể cho nghe.

Năm Ty Ty 13 tháng tuổi, bà ngoại cũng hết nổi. Chèn ơi! Ăn toàn bột mì, khoai lang, rau, năm thì mười họa mới có chút tanh của cá, rứa mà Ty Ty cứ phơn phớn lớn, nở nang, chân tay mình mẩy có khúc có ngấn, đi muốn lún xuống đất xóm Hồ. Bà Bốn Khoai bèn để Ty Ty ở nhà, dặn dò:

- Ty Ty! Nghe ngo ại dặn nè.

Nó đang "đớp" củ sắn chấm muối mè, nuốt vội, tròn xoe mắt, dạ thiết to. Bà nói:

- Từ bữa ni, con giữ nhà, đừng cho ai vô. Ngoại bán xong về liền. Con nhỏ mới mười ba tháng tuổi, nói sõi như ranh:

- Cho Ty đi bán khoai.

- Ty giỏi. Bán xong, ngoại về luộc hột mít con ăn.

Nó có vẻ ngẫm nghĩ rồi dạ thật to. Có cho kẹo bà Bốn Khoai cũng không dè con cháu mười ba tháng tuổi biết ngẫm nghĩ.

Vậy là bà để nó ở nhà, đi vòng quanh xóm bán xong, lần ra sân vận động Chi Lăng.

Ở nhà, Ty Ty ăn hết củ khoai, lúc thức đánh vòng quanh căn nhà ba mét cả chiều ngang lẫn chiều dài, sà vào ca nước bà ngoại để sẵn, nốc một hơi, phớn bụng xong, lần ra ngủ.

Bà Bốn Khoai khóa ngõ bằng sợi thép cột. Ty Ty mở không được, bèn đành hoàng nằm xuống bò qua lỗ hổng thép rào, bắt đầu cuộc phiêu lưu như... Dế Mèn.

Đầu tiên, nó đi ngang qua con đường đất đá lởm chởm, nhà cửa ngoằn ngoèo, mà ngoại nó chưa bao giờ đi là đường xóm Chuối. Nó đi tới con đường cắt ngang, nhìn lên nhìn xuống, tà tà, lum lum băng qua đường đi đến gần chỗ đông người, nhiều xe. Nó mặc cái quần phồng vải bóng xanh, đỏ. Cái yếm lớn hai dây cột. Thấy chỗ quen thuộc lại tà tà qua đường, đi đến sân vận động. Buổi sáng, đường phố tấp nập người đi làm, rứa mà chẳng cặp mắt mô thấy Ty Ty với cuộc phiêu lưu trên đường phố.

Nó vô tu ốt sân vận động, đi quanh tìm bà ngoại. Lạ he! Mấy bữa thấy ngoại đưa khoai cho mấy người này, mấy người này đưa ngoại tờ giấy xấu xí, ngoại lại trả mấy miếng sắn tròn tròn (tiền kênh hồi Giải phóng). Chừ họ ở đây, to đầu còn dành nhau trái tròn tròn, đánh nhau ngã đốn cục, còn ngoại mất tiêu. Ty Ty buồn bã ngồi ở bãi cỏ, chống cằm bằng hai tay, nhìn người ta chạy tới chạy lui la lối. Chừng thấy một bèn nằm soài ra cỏ, đánh một giấc, mặc kệ ông mặt trời chói chang.

Khi nó mở mắt, chẳng thấy ai chạy tới chạy lui nữa. Nó nghe khát và con gì cắn bụng.

Theo lối ngoại thường đi, nói ra ngoài, lần theo đường quen thuộc về nhà. Nó băng qua ngã tư Hùng Vương, Ngõ Gia Tự, rẽ Trần Tế Xương vào con hẻm lớn và ngơ ngác khi đông người ủa ra la lớn:

- Nó đây rồi!

- Ty Ty đây!

- Gọi bà Bốn Khoai!

Và nó được ngồi chễm chệ trên vai một anh mập ời là mập. Ở xóm gọi anh là Chín Mập.

- Ty Ty! Mày bị bắt cóc hả? - Anh mập hỏi.

- À! - Trí tuệ Ty Ty chưa hiểu điều này, nó nói:

- Ty Ty khát nước, bụng kêu ùng ục.

Chín Mập dẫn Ty Ty qua xóm Hồ, bà Bốn Khoai và một số người ở xóm đi tìm Ty Ty chưa về. Mọi người ời ời bảo nhau đi gọi bà Bốn. Có người lảng xảng mở cửa. Chín Mập đưa Ty Ty về nhà. Vừa lúc bà Bốn về, bà ôm cháu ngoại, khóc ồ ồ, khiến Ty Ty ngạc nhiên, lơ mắt, ngoẻo cổ ngó rồi kêu lên:

- Lêu lêu, ngoại khóc xấu quá.

- Cha mi! - Bà Bốn ghen ngào - Ai đem mi ra ngoài hỉ? Mi đi mô từ sáng chừ?

- Ty Ty đi... ngoại, không thấy ngoại mô hết.

Mọi người lắc đầu ồ lên. Chín Mập hỏi:

- Răng Ty Ty đi được? Cửa khóa mò?

Con bé chau mày, cong môi:

- Con vá đi được, Ty Ty đi được.

H ỡi ơi! Chín Mập ôm đầu, con vá là con chó nhà nó, thường chui qua nhà bà Bốn Khoai nằm ngủ bằng lỗ rào ở cửa. Vậy thủ phạm chính là con vá, nó vẽ đường để Ty Ty chui rào đi... bụi đời làm cả xóm Hồ náo loạn suốt nửa ngày.

Chín Mập cung tay hàm hè đứng dậy. Phải trừng trị con vá về tội vẽ đường cho... hươu chạy.

- Ty Ty đối!

Chín Mập thay mặt con vá xin lỗi bà Bốn bằng nắm khoai ngào đường để trong túi quần xấ xệ của nó. Chẳng là mãi đi kiếm Ty Ty, Chín Mập quên cả đối, nên mới còn nắm khoai ngào.

Buổi trưa mà, nên cả xóm vây quanh Ty Ty biểu nói kể đi phiêu lưu những đâu, nó vừa nhai nhóc nhách vừa kể:

- Vá bò, Ty Ty bò. Vá đi mất, Ty đi tìm ngoại.

- Ty tìm ở đâu? - Chín Mập hỏi.

Ty Ty nhăn trán, ngẫm nghĩ như bà cụ:

- Chỗ nhiều xe chạy, chỗ đánh lộn dành "tròn" nhiều ghế.

Bà Bốn thốn thức quẹt nước mắt:

- Cha trời! Nó qua tuốt sân vận động tìm tui.

Ty Ty phụng phịu:

- Ngoại mất tiêu, Ty buồn ngủ một mình.

Cả xóm tặc lưỡi cười ồ. Mỗi con bé trên tay chị Hoa là khóc ngất. Hoa lé, nghề nghiệp chính thức là ở đợ từ năm chín tuổi. Năm nay hai bốn tuổi, nghĩ là chị đi ở đợ thâm niên được mười lăm năm. Sau Giải phóng không ai đi ở đợ, kể về quê, người đi kinh tế, không phân biệt giai cấp. Hoa lé không có quê để về, cứ lang thang từ xóm Chuối, qua xóm Hồ, lên xóm Chùa, rồi vạch đến xóm Đường Rầy, tối lên ngủ trong chợ Cồn. Rồi bỗng dưng Hoa lé thành "cháu" của ông Toàn, một cán bộ quân sự về hưu vì thương tật. Thành "chị" con gái ông Toàn, ung dung ăn ở và dọn dẹp nhà cửa, rồi nuôi em Bích, rồi chăm con cho con em Bích. Con em Bích cũng con gái, một tuổi với Ty Ty tên bé Nu. Sở dĩ bé Nu khóc ngất, giẫy đành đạch lên, vì nó thấy Ty Ty ăn mà không cho nó ăn.

Ông anh hàng xóm là Chín Mập biết tổng, vội quát:

- Bé Nu hư nhỉ. Ăn rồi còn đòi gì nữa?

Bé Nu nói chưa sôi, cứ nẩy ngược ré:

- Cho... oai... đường... cho Nu "choai" đường.

Hoa lé lật đật bồng nó đi. Ty Ty chọt chìa nắm khoai ngào đường:

- Cho mi đó. Đừng khóc... đồ hư.

Con Nu nín khóc liền, đưa cục khoai ngào lên miệng. Còn cả xóm trố trời khi nghe Ty Ty mắng bé Nu đồ hư. Có phải hăn mới mười ba tháng tuổi?

Từ đó, cả xóm Chuối, xóm Hồ gọi Ty Ty là Ty tỷ tỷ. Riêng Chín Mập, khẳng khẳng đặt tên Ty Ty là "Cún giang hồ". Cũng từ đó, giai thoại Ty tỷ tỷ xóm Hồ ngày một nhiều. Được đem kể nhau nghe để cười rồi lắc đầu với nhau, tặc lưỡi: "Cái con..."

CHƯƠNG 2

G

iai Thoại Ăn:

Càng l ớn, Ty Ty càng khoái ăn, nhất là chất ngọt. Có lẽ vì lúc nhỏ thiếu sữa mẹ, nhà có mỗi hũ đường là tài sản đáng giá. Ty Ty thèm lắm, nhưng ngoại nói: "Ăn ngọt nhiều có sạn trong bụng", nên ít cho Ty ăn. Nó mỗi ngày nhìn từng thẻ đường vàng ươm, nước miếng tứa đầy miệng, bèn nghĩ cách... hũ đường biến mất.

Năm đó Ty Ty ba tuổi, có bạn là bé Nu, con cô giáo Bích, bé Mi con cô Nga
- nhà hồi xưa bán hàng có cái nhà lâu to nhất bên xóm Hồ. Cả ba sở dĩ quen nhau nhờ Chín Mập. Chín Mập là con thứ chín của bà Hai Cầu Tụ, còn là thằng con trai nhất trong chín đứa con,

nên nó được cưng chiều lắm. Bà Hai cầu Tự trước G.P. giàu nứt vách, nhưng vì không có con trai nên thường làm phước với xóm giềng, mong trời đầy ngô lại, kéo mai sau lư hương bát nước lăm cảnh nhang tàn, khói lạnh. Dù gì, ông bà ta có câu "Nhứt nam viết hữu, thập nữ viết vô" mà.

Chẳng biết phải trời phạt ngộ nghĩ không, năm bảy hai, khi ông Chấn bắt đầu chán bầy con gái, đi sớm về trễ, thì bà Hai Gấm, tự là Cầu Tự để được thẳng Mập, nhà họ giết bò, mổ heo đãi khắp mấy xóm suốt ba ngày. Hai Gấm tưởng giữ được chồng, té ra hồi G.P. ông Chấn bỏ đi biệt tích, để mình Hai Gấm nuôi chín đứa con. May là con của ăn của để, thêm mấy đứa con đầu lành lợi khôn ngoan, nên gả đứa rồi vẫn lại qua nhờ cậy được.

Chín Mập mới vô lớp một, tên khai sinh oách lắm: Trần Tử Thiên. Đi học thì thôi, về tới nhà vút cặp, Chín Mập lè lẹ chạy tới nhà cô Nga, ẵm bé Mi đi chơi, tạt qua nhà cô Bích rủ dì Hoa lé bông bé Nu. Đi chơi ở đâu? Là tới nhà Ty Ty thôi. Con ranh đó, mới hai tuổi hơn, trò chơi mô cũng rành. Còn học ở đâu, bắt thiết ngọt kể chuyện trời ời đất hời, chuyện gì cũng hay. Lạ chưa, Ty Ty đợi Chín Mập qua như mọi chiều khác, lúc ngoại bán khoai chưa về. Ý chang, Chín

Mập công bé Mi qua.

- Ty Ty ở nhà buồn không?

- Bé Nu đâu?

- Chút nữa dì Hoa bông qua.

Chín Mập để Mi xuống bên Ty Ty, lăm lăm mở bao thuốc lòn mắt Ty Ty.

- Chơi tán, Ty Ty.

- Lấy đường cho Ty.

- Ở đâu?

Ty chỉ lên nóc kệ cao. Chín Mập lấy xuống, Ty để ở gần chỗ chơi. Hai đứa chơi tán bao thuốc. Ngay cú tán đầu tiên, Ty không tán bao thuốc lại tán choảng một phát bể hũ đường. Chín Mập la:

- Chết rồi! Bà ngoại đánh Ty Ty sưng đít cho coi:

Con nhỏ cười híp mắt:

- Đánh nhẹ thôi. Anh Mập, lượm đường cất.

Hồi đó thẩu thủy tinh chẳng quý báu gì, nhưng biểu bà Bốn bỏ tiền mua thẩu lần nữa, chắc còn... lâu. Chín Mập gói đường vô giấy, bỏ lại kệ tủ. Cả hai lại chơi tán. Rồi chơi trốn tìm tới lúc Hoa lé dắt bé Nu qua. Dù mệt rồi, Ty Ty bày trò chơi mới, đánh tù tì, ai thua phải hát. Cả bốn chơi với nhau tới lúc bà Bốn về.

- Ngo ại ời! Thẩu đường bể rồi.

- Răng bể?

Ty Ty tỉnh bơ:

- Anh Mập thấy kiến đem phơi, làm bể.

Chín Mập trợn mắt, Ty Ty suýt suýt, bà Bốn lấy gạo vo, miệng than:

- Cha trời! Chừ để đường mô đây, chảy nước hết.

Chín Mập hiến kế:

- Mua hũ khác.

- Bốn đồng bạc lận, tiền mô?

- Bỏ bao ni lông, bà Bốn.

- Kiến chui dữ lắm.

Hết cách, Ty Ty thở thê:

- Nấu chè ăn nhe ngoại, con thèm quá.

Chín Mập, bé Mi, bé Nu đồng vỗ tay, bà Bốn sao nở từ chối.

- Ủ, mai mốt rồi nấu.

- Kiến lắm ngoại, nấu bây giờ đi. Mua một lon đậu thôi mà.

Vậy là bà Bốn đi mua đậu, Ty Ty "thó" liền hai miếng đường chia cho bé Mi, bé Nu, thẳng Mập.

Phần nó nguyên một miếng. Bà ngoại về thấy la, nó nói:

- Một lon đậu mười thê đường, ngoại nói mà.

Đúng ý, còn mười thê. Hôm đó Ty Ty ăn chè trừ "sắn công cơm". Bữa ăn ngọt "đã" nhất của nó. Giai Thoai Ngón Cầu Quyền: Bạn bè đi học hết, Mi, Nu đến mẫu giáo. Chín Mập học lớp bốn. Mỗi Ty Ty ở nhà... quây. Bà Bốn là gì có tiền cho Ty Ty đi học, đành đợi vô lớp một thôi. Trường mẫu giáo Hoa Phượng Đỏ, có chi nhánh trong xóm Hồ, cách nhà Ty Ty con hẻm, nên chiều nào Ty Ty cũng qua đó đợi Nu, Mi học xong đón bạn về. Cha trời! Đi học đã thiệt, có cả sân chơi, nào cầu tuột, nào xích đu, ngựa gỗ, v.v... gần tới giờ tan học cổng trường mở tha hồ Ty Ty chơi đủ trò.

K ẻng vang, Ty Ty phóc xuống đón bạn, ngẩn tò te khi thấy Mi khóc, nước mắt nước mũi tùm lum, cô giáo đỡ không nín. Vừa lúc Chín Mập qua (nó có nhiệm vụ thiêng liêng là đón Mi, Nu mỗi chiều).

- Th ư a c ô, r ằ n g T â m M i n h k h ó c r ứ a? - Chín Mập lễ phép hỏi. Cô giáo kể, về bối rối:
- Bé Hồng cắn nó, cô phạt rồi, nhưng hỏi, cả hai không nói tại sao. Bé Nu đi ra, rụt rè nói:
- Bạn Hồng xin kẹo, bạn Mi nói để dành cho Ty Ty, bạn Hồng cắn, nói bạn Mi kiết, còn nói con nhà buôn lậu, bạn Mi tức khóc.

Ty Ty tr ợn m ắ t:
- Hồng ở xóm Chuối hả?
Mi g ậ t đ ầ u. Ty Ty ù n g ù n g c h ạy đ i, Chín Mập g ọ i:
- Ty Ty!
Nó d ồ n g t u ố t, t ớ i n h à b é H ồ n g "k ê n h":
- R ằ n g d ắ m c ắ n b ạn Ty, còn nói buôn lậu?

Người lớn tưởng chuyện con nít, để mặc. Ty Ty chụp bé Hồng, cắn một phát chảy máu, bỏ chạy về, gặp Chín Mập đứng nhà chờ, nó nói:

- Tr ả t h ụ c h o b é M i r ồ i.
- Là r ằ n g?
- C ắ n l ại, c h ảy m áu l u ờ n.

Chín Mập kêu trời, dắt Ty ty chạy ù qua hẻm khác:
- M ậ p l à m c h i c h ạy đ ể s ợ r ứ a?
- Tr ờ i ơ i! M ấ y b à x óm Chuối dữ lắm, nhất là bà Cúc, mẹ bé Hồng, không chạy bả giết Ty cho coi. Ty Ty đ ứ n g l ại, t ỉ n h b ơ:
- V ậ y m i n h p h ải t r ị ệ u t ậ p "q u ầ n s ĩ" c h ố n g l ại.

Nó bi ế n m ấ t q u ầ n g ặ t k h ắ c. Chín Mập chạy tìm rồi đành bỏ dở khi nghe bà Hai Cầu Tự mẹ nó cất giọng "thỏ thẻ" cả xóm đều nghe để gọi Chín Mập về ăn cơm.

M ườ i p h ứ t s ă u, t ừ t r ố n g n h à, Chín Mập nghe r ằ m r ộ, ồ n ào ở cả xóm Hồ. Chín Mập hơi ơ bỏ chén cơm chạy theo qua, để rồi ngơ ngác. Ở khoảng nhà chật hẹp của bà Bốn, đầy đặc con nít tuổi từ năm đến mười, nghĩa là toàn bộ "tinh hoa" của xóm Hồ. Những mầm non tương lai đất nước, trên tay nào là đá, nào gậy, la ó dậy trời, đứng đầu là Ty Ty chống nạnh, vênh váo như gà con vừa nhổ lông đuôi.

- Đ ả đ ả o n g ườ i x óm Chuối, ăn hiếp con nít xóm Hồ.
- Đ ả đ ả o! - H ằ n g m ấ y c h ục c ả i m i ệ n g h o t h ơ o Ty Ty.
- C ư ơ n g q u ế t đ ồ àn k ế t m ộ t l ờ n g, b ả o v ệ c ư đ àn c ồ n n í t x óm H ồ t r ướ c m ộ i t h ế l ự c đ ẻ n t ố i.
- C ư ơ n g q u ế t!
- Đ ả đ ả o t h ố i v u o ă n, n ớ i x ấ u c ủa b é H ồ n g.
- Đ ả đ ả o!
- Đ ả đ ả o "c ầ u q u ầ n" c ủa b é H ồ n g.
- Đ ả đ ả o!

Thanh niên tr ậ t t ự t ớ i. Sân chơi trường mẫu giáo Hoa Phượng Đỏ thành phiên tòa phán xử. Anh thanh niên phải điều động thêm đồng sự các khu vực khác tới để giữ gìn trật tự. Anh hỏi:

- A i d ắ m c ầ m đ ầ u b i ể u t i n h đ ả đ ả o?
- Ty Ty. - H ằ n g m ấ y c h ục c ả i m i ệ n g h o l ề n.

Anh thanh niên nhìn Ty Ty nghi ngại. Nó mới lên năm tuổi, anh biết chứ. Rằng biết hô đả đảo hề?

- Ty Ty! Nghe chú hỏi, rằng con biết hô đả đảo.
- Dạ, bà ngoại kể. Hồi chống bọn ác ôn, bảo vệ... a... bảo vệ...
- Những người yêu nước, theo C.M.
- Dạ, đúng rứa. Thì nhân dân tập hợp biểu tình hô đả đảo.

Anh thanh niên bặm môi cố nín cười, làm mặt nghiêm nghị:
- Chừ thời C.M. hết bọn ác ôn, ai cho phép con tụ tập... làm loạn.
- Dạ mô có. Là tại người lớn xóm chuối ăn hiếp con nên con nít xóm Hồ "nổi dậy" bảo vệ.
- Đầu đuôi rặng nói nghe, chị Cúc.

Cúc kể lể:

- Dạ tui mô biết chi. Tự nhiên cái hấn chạy tới, cắn con Hồng một phát, chảy máu tùm lum, con nhỏ xiu - Chị Cúc xót con chảy nước mắt - Tui định qua nói phải quấy với bà ngoại hấn...
- Không phải. Cô Cúc kéo cả xóm Chuối qua định "giết" Ty. Bằng chứng rành rành - Ty ong ổng.
- Con ranh! - Tức quá, Cúc rửa - Tao có dao búa chi mà giết mi, con tê?
- Là anh Mập nói. Cô sẽ giết Ty, Ty không muốn chết, bỏ bà ngoại mô.

Chín Mập bị kêu ra làm chứng. Hồi nào tới giờ, Chín Mập là tấm gương sáng cho cả cư dân thiếu nhi hai xóm, lời nó nói có trọng lượng lắm. Trong mười phút, nó trình bày đầu đuôi câu chuyện, cô Nga dắt bé Mi ra, xắn tay áo lên cho bà con thấy vòng băng thù lù, kèm cặp mắt sung húp, cô nói:

- Không biết ai bày bé Hồng nói bé Mi là giàu mà kiết, buôn lậu, Mi nó có nghe buôn lậu bị tù, nên sợ khóc miết.

Rõ rồi. Dù sao cũng chuyện trẻ con năm tuổi. Anh thanh niên gọi Ty Ty, nghiêm mặt:

- Đả đảo "cầu quyền" của bé Hồng, sao lại xài "cầu quyền" với bé Hồng hả?
- Dạ, để Hồng biết đau mà chừa cắn bậy.

Mấy chú lắc đầu. Một chú nói:

- Thôi, chuyện trẻ con. Bà con giải tán, từ nay cấm tụ tập gây mất an ninh trật tự. Còn bé Hồng, bé Ty, chúng tôi sẽ tới nhà làm việc.

Giai Thoại Làm Bếp:

Có một điều từ lâu, Ty Ty ầm ứ mãi mà chưa làm được. Một điều phát xuất từ lòng thương bà nói mà ra. Đó là mỗi buổi sáng, từ bốn giờ, ngoại nó đã dậy luộc khoai. Từ năm biết nói, Ty Ty luôn dậy theo ngoại. Nhìn ngoại nhen lửa, rửa khoai, bắc bếp ra sao mà ngoại nó không hề biết. Đêm qua, nghe ngoại than đau lưng, Ty Ty chầm bầm, sẽ dậy sớm thay ngoại làm tất.

Mới hai giờ sáng, nó bò dậy, rón rén giờ mừng chui ra, mò xuống bếp. Đầu tiên là rửa khoai. Dễ ợt. Bê rửa khoai không nổi thì lượm từng bụm bỏ vô thau, lấy bàn chải chùi từng củ sạch sẽ. Hà! Thì ra rửa hết rửa khoai cực thiệt. Mồ hôi túa ra nhiều hơn chơi đánh tán. Hừ! Rồi cũng hết. Xong rồi, tới phần bê nồi lên bếp. Cha! Cái nồi nặng quá. Nó khệ nệ bắc nồi không, làm hết như bà Bốn, bỏ gạch, úp rá tre, đổ nước vo xấp xỉ tới rá, xong hốt từng củ khoai bỏ dưới, sẵn bỏ trên, có lớp có làng hấn hời lắm, điều này ngoại thường kể và nó cũng thấy khi ngoại giờ nồi cho khoai ra sần. Xong. Ôi! Bà ngoại ơi! Thì ra ngoại cực khổ tới rứa.

Chễm chệ lấy đòn thổi, Ty Ty bắt đầu cho củ vô lò, lấy dăm bào rải quanh ở dưới rồi lấy đèn châm lửa. Lạ he! Ngoại nhen lửa, nó cháy hoài, rằng mình nhen, nó cháy một tí lại tắt. Ty Ty lại bỏ dăm bào nhen lại. Cháy hết dăm bào, nó lại tắt. Hai ba lần, con nhỏ tức mình đứng lên lấy chai dầu lửa, một tay lem luốc lọ, quét mồ hôi, một tay chế dầu vào bếp. Phùng. Lửa bùng cháy rực, cháy cả chỗ chai dầu. Ty Ty hết hồn quăng đại. Cháy sáng rực, len quăng lửa ra khe ván khiến tốp tự vệ đi bên ngoài chú ý:

- Bà Bốn ơi!

Ty Ty không nghe gọi, nó đang bặm môi, trợn mắt, "chiến đấu" với lửa bằng cái bao cát ướt nước hết như hồi đi xem phòng cháy chữa cháy. Bên ngoài, đám tự vệ leo cửa ngõ, xông vô, đập cửa la lối:

- Bà Bồn! Bà Bồn! Cháy nhà kìa!

Cả xóm lao xao thức dậy. Bên trong bà Bồn mở mắt ra nhìn hoảng hồn, luýnh quính mãi trong mùng không ra được. Bà nổi la làng:

- Cứu! Cháy nhà!

Ty Ty v ẫn đập lửa, bên phải, bên trái, nhảy nhót như khỉ, cái cửa ván ép bung ra trước sức đập của năm chàng tự vệ. Cả bọn ùa vào. Chỉ năm phút sau, ngọn lửa tắt ngúm. Mười phút tiếp theo, cả xóm rõ ngọn ngành vì sao. Cả xóm lắc đầu nói với bà Bồn:

- Dì Bồn phạt nặng vô, kéo có ngày cháy nhà, cháy lây cả xóm.

Ng ười người giã tán, bà Bồn ngồi lơ lảo trước bếp lửa tanh canh và nồi khoai. Bà không la mắng Ty Ty, chỉ khóc lặng lẽ. Vậy mà con nhỏ sợ khiếp, tự động quỳ gối, khoanh tay, bệu bạo:

- Ty Ty h ứa, từ nay không nấu khoai làm cháy nhà nữa.

Bà Bồn ôm cháu, khóc òa:

- Ngoại biết con hiếu thảo, ngoại không trách con, nhưng con còn nhỏ quá, đừng làm ngoại sợ. Hứa đi Ty Ty.

- Con h ứa.

Và cho tới lớn, Ty Ty mới được phép làm bếp.

Giai Thoại Siêu Quậy:

Lúc này Ty Ty h ọc lớp sau Kim Đồng rồi, sắp sang lớp bảy, cùng học với Mi và Nu. Chín Mập học lớp mười sắp lên mười một. Chín Mập giờ bớt mập, nhờ đi đá banh hoài, phát triển chiều cao trông bảnh ra phết. Tụi nó vẫn là bạn thân thiết của nhau. Ty Ty, Tâm Minh (tức Mi), Hồng Diệp (tức bé Nu) toàn là học sinh giỏi đến tiên tiến, dù có đi học thêm bất cứ môn học hóc búa nào với thầy cô, vì có... Chín Mập kèm đủ năm môn chính. Trong ba đứa, Ty Ty học giỏi nhất. Biết sao được. Đi học xong chiều về, đi đổ nước kèm với xấp vé số, có hôm tối thui còn lang thang ở chợ. Chín Mập thương và xót cho Ty Ty lắm, nhưng bé tính bơ, nhơn nhơn hãnh diện vì... có mấy ai đi "làm" kiếm tiền ăn học được như nó.

V ây đó, và mỗi chiều về Ty Ty đi qua xóm Chuối, hơi dừng bước trước nhà con Hồng ngắm cây ổi nhà nó, nước miếng tứa tràn miệng. Trời ơi! Giống ổi gì mà ngon quá xá, to bằng cái chén, ngọt lịm giòn rụm. Cây ổi đang thời xung sức, cho đặc trái, lủng lẳng đung đưa trên cành như chọc tức Ty Ty.

Có ba nguyên nhân để Ty Ty tức: Thứ nhất, cây ổi là tài sản của bà nội con Hồng. Bà là chúa thù vật. Chuyện cầu quyền gần bảy năm rồi, bà còn ghim trong lòng. Bà ngoại Ty với Ty mua ổi, nhất định không bán. Thứ hai, bà nội con Hồng không có đạo đức, chỉ ham tiền, dân xóm Chuối, xóm Hồ chẳng ai ăn được ổi nhà bà (bán mắc quá mà). Nhà nào có lâu là bà đem tới. Thứ ba, Ty Ty từng được thưởng thức ổi nhà bà do Tâm Minh đem đến lớp. Trời ơi! Ăn đã luôn. Và bởi vì ngày nào bà nội con Hồng cũng bắc ghế ra cửa ngồi "hát" vì có kẻ nào dám ăn trộm ổi của bà. Thật ra, cả xóm Chuối biết tổng, chẳng ai dám làm thế, là mấy con dơi thôi. Nhưng đành nghe bà nội on Hồng "cất tiếng ca" một ngày như mọi ngày.

Ty Ty quyết một trận lấy cả vốn lẫn lời khi tay nghe đầy những lời ca mất ổi.

Đ êm tháng mười mưa bão, sấm chớp dậy trời, Ty Ty lảng lạng chui rào "đi thăm xóm Chuối". Chẳng ai biết Ty Ty làm cách gì đỡ được cơn chó vàng nhà nhỏ Hồng. Chỉ biết, buổi sáng hôm sau, cơn bão đi qua Quảng Nam Đà Nẵng, bầu trời quang đãng. Còn trong nhà nhỏ Hồng nổi cơn bão tố cuồng phong. Bà nội con Hồng khóc gào đến khan tiếng chỉ vì cây ổi không còn một trái dù là bọc lột kỹ càng. Chưa hết, ba nhánh lớn bị gãy tả tơi nằm trên đất.

Trong khi ấy, thiếu niên nhi đồng xóm Chuối, xóm Hồ đi đến trường, cặp đứa nào cũng có ổi. Thật kỳ lạ, miệng chúng nhóp nhép cả ngày. Thế nhưng ai hỏi chuyện cây ổi nhà con Hồng là chúng câm như hến.

M ôi tháng sau, cây ổi nhà con Hồng chết, chẳng rõ tại sao. Nhà con Hồng một phen chửi bới, khóc lóc. Chín Mập, tức là Thiên, lúc ấy mới mở miệng hỏi Ty Ty:

- Là em h ả?

- Em cái gì? - Ty lâu bầu nhìn mãi mấy con số trong bài đại số.

- Cây ổi nhà con Hồng.

Tâm Minh, Hồng Diệp len lén nhìn Ty Ty. Tội nó vì Ty Ty không chịu tới nhà, đành qua nhà Ty Ty để anh Thiên dạy học. Biết sao được, người nghèo tự trọng không dám trèo cao mà. Ty Ty có thể quậy phá, đánh lộn, duy có một điều không nói dối với anh Mập bao giờ.

- Cây ổi chết đâu phải lỗi tại em.

- Vậy lỗi tại ai? - Chín Mập gắt khế.

- Em hái ổi thôi, liên hoan hai xóm thoát nạn mù chữ tuổi thiếu niên nhi đồng mờ.

- Nó bị gãy...

- Bị thương đâu phải chết.

- Nó chết rồi.

- Một tháng sau mới chết, liên quan gì tới em?

Chín Mập tức quá, vụt cục phẩn ra cửa đứng. Hồng Diệp nháy Ty Ty, nói nhỏ:

- Xin lỗi anh Mập đi. Anh không méc đâu.

Ty Ty trợn mắt, Nu nín tịt. Bà Bốn đem đĩa sắn bốc khói để lên bàn, gọi Thiên:

- Chín à! Ăn khoai cho ấm bụng con.

Thiên "no" lắm rồi, nhưng sợ bà Bốn buồn. Tuổi mười bảy, bà Bốn làm mẹ rồi, năm ba lăm tuổi, có cháu ngoại. Giờ mới bốn sáu mà như ngoài năm mười. Lam lũ bán khoai, nuôi Ty ăn học, bà Bốn chỉ hy vọng Ty nên người và trông cậy vào Thiên.

Thiên ăn sắn, hỏi bà Bốn:

- Ngoại à! Sáng sớm ngoại đi mô rứa?

Bà Bốn khoe:

- Con Tâm ở Mã Tây rủ bà đi bán chợ trời. Mèn ơi! Mua bán chút xíu lúc tờ mờ, mà bà lời được mười ngàn.

Ty Ty quan tâm ngay:

- Bán giống gì lời lẹ vậy ngoại?

- Ôi! Giống gì con Tâm mua thì ngoại mua. Mà phải đi thiệt sớm, mua rồi bán liền tại chỗ, lời liền tay.

Ty Ty phán li ền một câu:

- Mai con đi với ngoại.

Thấy Thiên nhăn trán, bà Bốn lắc đầu:

- Lo học cho giỏi đi, chuyện này để ngoại.

Hết buổi học, Thiên về, Ty Ty lò dò đi theo.

Thiên giờ mới rầy:

- Lên lớp bảy rồi, làm đàn chị khối đũa, còn là thiếu niên tiền phong, em đừng quậy nữa được không?

Khỉ không có ai, anh Chín Mập la gì Ty Ty cũng làm thỉnh.

- Hứa với anh đi.

Ty Ty đưa tay lên cao:

- Ty Ty thề từ nay không phá cây ổi nhà con Hồng.

Thiên ngán ngẩm nhìn con bé. Trời ơi! Mười ba tháng nó biết quậy rồi, chẳng biết khi thành con gái, nó ra sao đây

CHƯƠNG 3

N

hà Ty Ty và một số nhà trong xóm thay đổi vì cái chợ mọc đâm hông có tên Tăng Bạt Hổ. Đầu tiên, Ty Ty vì buồn, lững thững xách ấm trà đá kèm cọc vé số làm một vòng quanh chợ. Xưa nay không bán gần nhà. Một cô gọi giạt:

- Nhỏ! Đổ nước.

Ty lanh lệ trắng ca nhựa, chế nước, nhận tiền, định thói...

- Khởi thói, nhỏ. Mi ở mô mà thấy quen?

- Dạ, con ở xóm Hồ, trong ni. Mời chị mua vé số.

Cô tóc quăn ăn giờ chồng số, rút liền cả cặp, đưa tiền, hóp ngậm nước, khen:

- Nước ngon. Mai tới đồ tiếp nghen.

Nó đi một vòng, hết hai ấm nước và cọc vé số. Tối về, nói hỏi bà Bốn:

- Ngoại ơi! Nếu con học như anh Chín Mập, có được không?

- Thằng Chín quyết học tới kỹ sư đa, rằng con học nổi.

- Có tiền, con học nổi.

Bà Bốn thở ra, bà vẫn ngày hai mẹt khoai.

- Tới đâu hay tới đó.

Ty Ty đâu chịu kiểu an phận của ngoại:

- Ngoại nè! Xin sạp ở chợ bán ngoại.

- Bán giống gì. Bán khoai à?

- Cả chiều con xem kỹ rồi, chỉ cần ít vốn, có giấy phép là người ta bỏ hàng trâu tiền từng ngày. Lờn ăn vốn trả.

- Mà bán giống gì? Ngoại đâu biết.

- Không biết rồi cũng biết. Bán đầu mỡ xe hơi, bi cũ, bù loong. Thứ gì bán ráo, lời lắm ngoại.

Ty Ty thúc ri ết, thêm Hai Tâm hứa mau được hàng đem bán, giới thiệu mối. Bà Bốn rụt rè, đi xin chỗ bán. Chín Mập làm đơn lấy giấy phép kinh doanh hẳn hoi. Độ non tháng, thêm một cư dân xóm Hồ nhập tịch ở chợ trời Tăng Bạt Hổ là bà Bốn Khoai. Với số vốn cố định là cái sạp, ba tấm tôn cũ, vốn lưu động, một mớ tạp nham gồm ốc vít, đinh, bù loong cũ, chai dầu thắng pha chế qua bà lần, mỡ xe (tất cả Ty Ty và bà ngoại đi mua chợ trời sáng).

Bà Bốn ngồi sạp, kèm theo mẹt khoai như thường lệ (thứ này không bị đánh thuế). Dân cư Tăng Bạt Hổ bắt đầu quen mặt ngoại cháu Ty Ty. Đi học về, Ty Ty ra phụ ngoại bán hàng, kèm theo hai ấm trà đá, xấp vé số. Trời thương hay dân cư chợ thương cái nghèo đầy chất phác của bà Bốn, thương gương mặt tròn vành lem lem, miệng bằng tay, tay bằng miệng của Ty Ty không biết. Khoai, trà đá, vé số ngày nào cũng hết, dù chưa cư dân nào ở chợ vô được giải hai con.

Ty Ty học rất nhanh, mọi mảnh khoe chợ trời, chạy mảnh lẹ hơn sao xẹt. Vòng quanh chợ một tháng, chỗ nào bán thứ gì, giá nhẹ hơn chỗ khác bao nhiêu, Ty Ty ghi vào bộ nhớ. Có Ty Ty ngồi sạp, ai hỏi gì, Ty Ty đều nói có, nhiều người biết tổng con nhỏ chạy mảnh, nhưng nhìn nó thương quá, má đỏ au, mồ hôi nhỏ giọt, tóc cụt cốn, quần xắn lơ lửng, con nhỏ chạy tung tung đem hàng về, chỉ ăn chút công đi, ai nữ không mua? Còn mối nào mua đồ hiếm, thôi khỏi nói, nó chặt đẹp.

Mới nửa năm, sạp hàng lạc son của bà Bốn khá dần, mua được, bán được, hàng chất có lớp lang, bà Bốn khấm khá hơn, bỗng "nhảy cảm" thêm ra, thứ gì có lãi, đồ thoát tay bà. Lại thêm siêng, tờ mờ sáng bà đi chợ rồi, món ngon vớ hết, có khi sang tay đã lời. Hai bà cháu Ty Ty giờ rủng rỉnh đồ mới, với túi tiền kha khá nặng.

Tăng Bạt Hổ giáp đường Trần Bình Trọng có thằng "ôn thần dịch vật" là thằng Bảy Ngo, cũng con cầu tự, nhưng Chín Mập tốt bao nhiêu kể không hết, thì nó xấu bao nhiêu kể không hết. Đánh lộn, quậy phá, làm tiền cha mẹ, có khi xách cả dao rượt ông bà chạy vì tội không đưa tiền nó xài. Công an bắt giáo dục, đưa vô trại cải hóa, ông bà Tốn lại thương, lạy lục xin về. Xong, đâu lại vào đó. Nó tiếp tục hành hung ng, quậy phá v.v...

Bỗng dưng thằng Bảy Ngo tà tà xuất hiện ngày hai buổi ở khu chợ mọc trước mũi nhà nó, nó ngậm điều thuốc ở mép môi, mũ lưỡi trai quay ngược, hai tay thọc túi quần, kéo lê đôi giày lính thả dây lòng thòng há họng, đi quanh chợ. Từ hàng đình bản lẻ, tới hàng phụ tùng xe đạp, honda vòng về hàng bù loong, ốc vít, đám quạ đám lạc son xe hơi, thẳng hàng bi, dầu, mỡ, đánh luôn một vòng tận Nguyễn Trãi "nghĩa" mấy hàng ống nước, đồ điện. Cứ thế, nó đi, có khi một mình, có khi thêm vào "ôn con" đệ tử nhếch nhác nhìn mặt tướng chừng tụi nó nói về hai chữ du côn ở trán.

Mỗi lần Bảy Ngọ đánh vòng tới đầu, dân chợ ai cũng ngán, bởi nó luôn tìm cơ hội để gây hấn, thương cảng tay, hạ cảng chân. Thật ra, nếu đánh lộn, dân chợ trời Tăng Bạt Hổ chẳng thiếu gì kẻ có máu mặt, có điều mục đích chính của họ ở chợ là... kiếm tiền, đánh lộn cũng phải có nơi và có lý do chính đáng chứ. Nên thôi, kệ nó. Một điều nhin chín điều lành.

Rồi bỗng dưng chợ đêm hồng Tăng Bạt Hổ bị dịch, là dịch mất hàng vì có ai đó đập khóa, mở thùng, hốt hàng. Tà tà ngày nào cũng có, khiến ban quản lý khu chợ "đêm hồng" rầu thúi ruột. Chớ sao nữa. Dù là chợ mọc ngang xương, nhưng thuế má thứ nào thứ đó đều đóng đủ, cả tiền bảo vệ, tiền mặt bằng, tiền thuế... rác. Nên hàng mất, ban quản lý chợ phải bồi thường, dù bằng đôi khi chỉ bồi thường một phần ba.

Rứa là cả ban quản lý, công an, ủy ban lẫn cư dân chợ Tăng Bạt Hổ đều hạ quyết tâm bắt trộm. Hỡi ơi! Quyết tâm cả thắng, thế nhưng vẫn tà tà mất hàng mà không bắt được thằng trộm nào, Ty Ty tức lắm, nó không bị mất, cái hàng lạc xoong đỉnh ốc nhỏ của nó bọn trộm đâu để mắt, có điều bạn hàng ngồi quanh nói cứ bị cạy thùng mất hàng hoài, Ty Ty bèn hạ quyết tâm bắt trộm. Nó gọi Chín Mập hỏi tung tung:

- Nếu đi ngủ lang có bị la không?

Chín Mập trở mắt, hỏi lại:

- Bộ ngoại định đi đâu xa hả?

Ty Ty nh ăn mũi:

- Hỏi thì trả lời đi.

- Anh đang học thi mờ. Đợi hè đi. Nói ngoại rứa, tới hè, ngoại đi, anh sẽ dọn hàng, coi nhà thay cho.

Con nh ở nguẩy lưng, xì dài:

- Thi học kỳ mà làm như quan trọng.

Nó đi một mạch, cóc nói thêm tiếng nào với Chín Mập, khiến Mập ta phải "giáng lâm" chợ đêm hồng hỏi bà ngoại. Bà Bốn lắc đầu liền:

- Đầu có. Ngoại còn ai là bà con ở xa mô.

Mập ta nghĩ hoài không ra, còn Ty Ty lại âm thầm vạch kế hoạch bắt trộm với đám "đệ tử ruột" thuộc hai xóm Chuối, xóm Hồ. Kế hoạch đầu vào đó, dùng một cái, ngay buổi chiều xảy ra chuyện kinh thiên động địa với Ty Ty.

Cũng chẳng liên quan gì đến cô "cún giang hồ" của gã Chín Mập cả, là do Ty Ty thấy gai mắt mới có chuyện thôi. Lúc ấy, bà Bốn về nhà nấu cơm... Con nhỏ dọn hàng như mọi bận, vừa dọn vừa lú lo, kể chuyện trời ơi đất hỡi chộc dân chợ trời đêm hồng cười nôn ruột. Chợt...

- Đ.M. bà già. Tui thấy giữa đường thì lượm. Ai làm chứng nó của bà?

Bà già đây là bà Hai Quờn, tuổi ngoài sáu mươi, không con cái ở gần, lụm cụm lết chợ bằng ba thứ linh tinh: búa, kìm, đinh, ốc cũ... Còn kể lớn tiếng chửi bà là Bảy Ngọ, trên tay hấn đang cầm khur khur cái búa nhổ đinh cũ xì, nhưng chính hiệu hàng xịn. Cái búa đó của bà Hai Quờn.

Cả khúc chợ độ gần bốn mươi gian hàng 1x1,2m thế nhưng chỉ độ chục "mống" mon men lại gần xem diễn biến (số còn lại "né" Bảy Ngọ quá xá). Bà Hai Quờn không vừa (đã ra chợ trời đầu có ai vừa), bà chống nạnh, xỉ tay ong ổng liền:

- Mi ch ửi ai, thằng Bảy Ngựa tê? Tao già bằng tuổi bà nội mi, mà mi vừa ăn cướp vừa la làng đ.m. tao. Không sợ trời đánh nà?

Mặt thằng ôn thần hầm hè, hấn kị nhất bị gọi Bảy Ngựa, có lần say rượu, hấn đã xách dao rượt cả ông bà Tồn vì tội đặt tên hấn là Bảy Ngọ, miệng hí, gầm như... ngựa bị đâm.

- Thiếu chi tên đẹp, nào Hùng, Dũng, Oai, Quyền răng không đặt cho tui, lại đặt tên Ngọ hả? Đồ già ngu.

Bà Hai Quờn động vào điều tối kỵ, khiến hấn tức điên:

- Đ.M. mụ già! Muốn chết hả? Ai ăn cướp của mụ? Cái búa "ông" mới mua chợ trời sáng, định đem bán cho mụ, mụ lại vừa ăn cướp vừa la làng, có muốn "ông" bẻ nạnh, từ nay húp cháo không?

Rửa đó. Từ lượn giữa đường, qua mua chợ trời sáng thiệt lẹ. Rửa mà không ai lên tiếng phản đối cả.

Bảy Ngựa nhơn nhơn nhe nanh:

- Cút mẹ mụ đi. Liệu hồn đó.

Hắn cầm cái búa dứ dứ, mọi n g vội lùi ra. Bà Hai Quờn uất quá, nhào tới kéo áo hắn la làng:

- Bớ người ta! Bớ công an! Ăn cướp! Ăn cướp!

Gã ôn tồn quay lại, dùng tay trái "chơi" luôn một đấm vô bụng bà Hai. Bà ngã lăn quay, cả chợ bất bình quá, nhào vô liền, bắt kẻ hèn là Bảy Ngựa. Người nhào tới trước tiên là Ty Ty. Biệt danh "siêu quậy" chợ "đâm hông ". Bằng cây sắt tròn 12 ly, có hai đầu gai cỡ tám tấc, chuyên dùng cho xe xích lô chở thùng xe, Ty Ty như "Gia Lăng nữ sát tinh ", bay vèo ra, chơi luôn cây sắt vào ống quyển Bảy Ngựa. Hắn đau quá, quỵ xuống gầm lên:

- Đ.M. Con ranh! Dám chơi tao.

Hắn đứng phắt lên, nhào tới. Mọi người nhào ra. Ôi thôi, cả chợ đồn cục, la ó dậy trời. Vì đàn em Bảy Ngựa vừa kịp tới đánh luôn.

Tự vệ, công an xích tới, hét còi lanh lảnh, anh Tám, anh Liền, công an khu vực còn kịp thấy Ty Ty nhảy chơi chơi, cầm thanh sắt, đọi đấm Bảy Ngựa sơ hở là quất sụm chân.

Kết thúc, cả hai phe bầm mắt, sưng chân, chảy máu, mỗi Ty Ty chẳng sao. Tất cả lại về đồn công an. Bà Bốn Khoai, Chín Mập hay có sự tức tốc ra chợ, thấy gã bạn hàng đã dọn hàng khóa lại, giao chìa khóa, nói về khoái chí:

- Đã lắm bác Bốn. Nó "chơi" thẳng Bảy Ngựa mấy cây sắt luôn. Đúng là gà mái thắng gà cồ. Chín Mập xanh mặt, chở bà Bốn chạy lên đồn công an. Ty Ty đang viết biên bản, mặt tỉnh khô nói:

- Ngoai chờ con chút, sắp xong rồi.

Nhưng đến tám giờ tối, tất cả mới được ra về. Cái búa đưa trả cho bà Hai Quờn. Cách đồn công an chỉ mười thước, Bảy Ngựa và đám đàn em ba đứa chỉ mắt Ty Ty nói:

- Con qu ỷ ù! Mi chờ đó, tao sẽ cho mi thành quỷ.

Ty Ty vênh mặt kiêu ngạo không sợ cọp:

- Dám thì chơi, ta sợ chi mi, đồ Bảy... Ngựa.

Chín Mập kéo Ty Ty lên xe, chạy một mạch về nhà. Tâm Minh, Hồng Diệp ngồi chờ, thấy về, vội hỏi. Con nhỏ nói:

- Chi mà s ợ. Một thằng du đảng còn đồ thôi.

Chín Mập kéo tai con nhỏ thật mạnh, nghiến răng:

- Hạng nó để chính quyền, công an trị, mắc chi em? Em giỏi lắm rặng? Rủi hấn lên đâm một dao thì rặng?

Ty Ty la oái, nhón chân theo tay Chín Mập, nhưng nó nín tịt, không dám cãi vì mặt Chín Mập ngầu quá, thêm bà ngoại sụt sịt khóc bên nôi cơm.

- Rặng... con... cả gan rửa? Thằng nó đâm cha, giết chú, có chừa ai? Mình là con gái, con đứa... Ôi! Con muốn chết bỏ ngoại hử Ty?

Mỗi Chín Mập biết Ty Ty sợ nhất nước mắt bà ngoại. Con nhỏ quì thụp, tự kéo tai mình bằng hai tay bắt chéo, nói lia:

- Con thề với ngoại, từ nay không đánh lộn. Ngoai đừng khóc nữa.

- Thề cá trê chui ống rửa na, mà thề chi nữa chớ? Thằng Bảy Ngựa không tha cho con mô.

Thấy ngoại cứ khóc, Ty Ty luýnh quính, quay sang Chín Mập:

- Ngoai đừng lo, anh Mập học võ siêu lắm, không để hắn trả thù con đâu. Chín Mập ngó ra, Ty Ty giật tay, Chín Mập nhăn nhó đành nói:

- Ngoai đừng lo. Có con đây.

Êm liền. Hể Chín Mập mở lời là bà Bốn tin mười mươi, lạ rửa đó.

Nhưng Mập ta chưa có cơ hội dũa cô "cún giang hồ" thì ngày đêm ấy, lại một sự cố nữa xảy ra. Đầu tiên, nửa đêm, Ty Ty lén ra ngoài, với ba gã đệ tự ruột đang núp sau gốc vông đồng ngay ngã tư. Cả bốn chia ba hướng, men theo các thùng hàng, bắt đầu thức canh. Sau hai lượt

tự vệ phòng, bảo vệ chợ đi quanh, rồi về tùm một chỗ đầu hót tào lao, ba bóng ng từ con hẻm sát chợ lù lù xuất hiện, chúng đi khá nhanh, sau các thùng hàng là Trục, em Tâm Minh nép theo bên gót, nó nghe gã lớn nói:

- Tụi nó co cụm rồi. Làm ẹ thôi nghe, thùng 26 có mấy chục tấn "rin" mới chất lên, cẩu lằm.
- Chơi luôn con ranh, anh Bảy.

- Không được. Tụi công an nghi liền. Đợi đã.

Ba tên rẽ ra trái, thằng Trục vẫn men theo thùng hàng. Tới chỗ hàng phụ tùng honda có Ty Ty núp, nó hào hển:

- Là thằng Bảy Ngựa, thằng Quách xóm Mã Tây với thằng Đợi lùn, tụi nó bẻ khóa thùng 26 của anh Nhân tí kê.

Ty Ty phát lệnh liền:

- Em chạy lên đồn công an, thằng Cu Tịt tới gọi đám tự vệ, thằng An gõ cửa ban quản lý.

- Còn chị? - Cả ba hỏi.

- Chị tới rình hồng làm nhân chứng, phải có nhân chứng, bằng chứng mới bỏ tù tụi nó được.

Tất cả đều kịp lúc, ngay khi Bảy Ngựa hốt hàng cho vô bao. Ba nhóm ụp tới, ba tên ăn trộm ăn được mấy cú đá của nhóm bảo vệ chợ, bị còng tay liền và đưa về đồn công an. Ty Ty và đệ tử chui rào về nhà.

Sáng hôm sau, ra đồn công an, cả chợ vỡ chuyện, la trời con nhỏ Ty Ty gan cóc tía. Nhóm Bảy Ngựa bị còng đưa qua kho đạn.

Ty Ty th ở phào. Hú hồn, cũng ớn....thiệt.

Con nhỏ lại bắt đầu ba hoa, tay chuyển hàng vô thùng nhanh nhẹn.

- Bảy Ngựa, chớ bảy chục ngựa, cũng chẳng ăn nhằm với em. Ty tỷ tỷ mà, đã thề trả thù cho bà Hai.

Chín Mập dừng xe đạp ngay hàng, cặp gác lên yên, ngồi xuống cùng dọn, lầu bầu:

- Thì ra r ử anh ngủ bụi để săn ăn trộm, rằng không nói?

- Người ta mắc học thi... lên mười hai mờ.

- Hăn rằng rồi? - Chín Mập nói lảng.

- Đi kho đạn rồi. Tội chồng tội.

Chín Mập thở phào, rù rì:

- Từ bữa ni, dọn sớm chút, học bài trước, tám giờ ba mươi tối anh mới dạy được.

- Vì r ăng?

- Đi học võ thôi - Chín Mập thở ra - Kéo ngoại lo.

Ty Ty nhìn Chín Mập không nháy mắt. Cha trời! Vì mình nói, ảnh mới rứa, hay đã quyết từ trước? Kệ. Tập võ có lợi, đâu có hại. Con nhỏ nhoẻn miệng cười.

CHƯƠNG 4

- Ty

Minh Tâm gọi bạn, lúc đó giữa tháng tám, Chín Mập, tức Thiên, đang ngay ngáy chờ giấy báo đậu đại học.

Ty nghe bạn gọi, phớt lờ, giấy hàng thối tiền xong mới quay sang, "lên lớp" em bàng vàng tên nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Bà ngoại Tâm Minh giờ có tới hai tiệm vàng ở đường Hùng Vương với giọng ong óng đặc trưng phe chợ trời, to mồm, tất thắng, Ty Ty "dạy" bạn:

- Tao nói mi hoài, phải gọi Ty Ty, nghe có vẻ Tây, vừa đầy văn chương học thức. Mi gọi một tiếng Ty, có nghe quê không?

Với Tâm Minh, Ty Ty là bạn là bảo vệ, còn là hung thần chị cả. Một lời Ty Ty phán, Tâm Minh xem như lời vàng. Cô bé lí nhí nói:

- Mình bi ết rồi. Anh Thiên nói gì chưa?

- Nói gì? - Ty Ty lơ mắt - Anh Mập ít ra đây lằm. Ảnh đậu hay rớt?

- Đậu rồi. Bác Hai mừng quá khóc. Tám bà chị với lũ cháu về chạ nhà.

Ty Ty lẩm bẩm:

- Cha ơi! Đi chợ ba ngày cho đám tàu há họng nó đủ nghèo.

Tâm Minh che mi ệng cười, cô bé ra dáng con gái rồi, Hồng Diệp cũng vậy, mỗi Ty Ty nam nữ bắt phân, ra chợ trời Tăng Bạt Hổ, chuyên một loại quần short bành lơ lửng.

- Đi, Ty Ty.

- Đi mô?

Bà Bốn rầy cháu:

- Đi mừng thằng Chín chớ đi mô. Để đây cho ngoại. Dù gì anh em mười mấy năm trời, nó không dạy bây, bây học được như chừ na.

Mặt Ty Ty sùng lên:

- Ai biểu, hôm con vô Phan Châu Trinh, Mập nói con có mà chó táp nhằm ruồi.

- Nó chọc con thôi. Ngoại thấy nó mừng quá xá. Đi đi con.

Ty Ty v ới Tâm Minh về nhà. Tâm Minh tóc che rũ lưng ra dáng thanh mảnh dịu dàng. Ty Ty cao hơn bạn cái đầu, bự con, lều khều. Quần "chú thòng" quá gối, tay thọc túi kênh kênh. Đôi bạn khác nhau trời vực. Dọc chiều dài con chợ đám "đám hông", Ty Ty chuyện trò nhí nhố với đám dân cư của chợ kiểu từng từng chết cười.

- Ty Ty! Mi đậu vô Phan Châu Trinh hả - Anh chàng Thạnh sút bán bi hỏi - Có quay cóp chi không mà đậu ngon lành rứa?

- Có. Tui hỏi ông thầy coi thì, bì gánh cái xế ống mòn chưa, tui biểu ống cặp mới hiệu Japan đang hoàng, rứa là ngon lành tới tới - Con nhỏ ba hoa vô tội vạ. Chị Hoa phụ tùng honda, ông óng:

- Ty Ty ơi! Lão Nhậm ống đồng đòi bóp mũi mi, lão nói mỗi của lão, mi đóp hết.

- Đúng oan Thị Kính. Thấy em con nít, lão được ăn được nói. Chị yên tâm, chiều em tới "thăm" lão.

Đi mấy bước, Kim đình rỉ với trọng lượng 38 kg cân cá áo quần, một vợ, hai con, thêm bồ nhí như đĩa hút máu, chọc Ty Ty khi tay cho vào bụng gãi sồn sột.

- Ty Ty! Khi mô hết bận cái quần nớ, để chú Kim đầu giá cho viện bảo tàng nghe.

- Đói cho sạch rách cho thơm, quần tui để chú đầu giá mua được, tui nhảy xuống sông Hàn mò tôm sượng hơn.

- Là răng? - Kim đình rỉ trố mắt.

- Quần tui nửa ống mà thơm, quần chú nguyên ống mà thúi, hai tháng chưa giặt, một năm chưa tắm, sợ quần tui về với chú tử thân.

Tâm Minh len lén nhìn bạn, mặt Ty Ty tỉnh khô, cười toe khi Kim đình rỉ đỏ mặt. Cả chợ cười theo râm ran. Con nhỏ ngộ thiệt, răng hần biết lão Kim ở dơ nhất nước?

Đi tới ngã tư Tăng Bạt Hổ và Đoàn Thị Điểm. Tâm Minh nói:

- Qua rủ Hồng Diệp đi luôn hỉ.

Ty Ty huơ tay:

- Khỏi. Cô Bích không ưa dân chợ trời như tao. Mi đi, tao qua anh Mập trước.

Ty Ty ch ưa tới cửa nhà Chín Mập, thấy Mập lù lù phóng cúp ra.

- Đi với anh.

- Đi mô?

- Đi trốn. Anh hết chịu nổi.

Ty Ty tung tung:

- Ở nhà bà Bốn Khoai có nồi chè đậu đỏ, có mấy em học trò chờ tạ ơn... thầy.

Mặt Chín Mập la như khỉ ăn ớt:

- Anh mu ốn hóng gió.

Ty Ty gạ gẫm:

- Với điều kiện, Ty Ty làm tài xế.

Chín Mập hơi ớn bởi con nhỏ khoái cảm giác mạnh, từng một lần làm Chín Mập teo tim.

- Chạy chậm thôi, hứa đi.

Con nh ỏ hứa như cuội, nhưng trù Chín Mập. Ty Ty vì vu cầm lái quẹo Trần Tế Xương qua Ngô Gia Tự, rẽ Hùng Vương, đâm thẳng Bạch Đằng với tốc độ ba mươi kmh.

- Khi mô Mập đi?

- Hai lăm tháng tám. Ty Ty nè!

- Chi?

- Ở nhà ráng học hỉ. Đừng mê kiếm tiền, lăn miết ngoài chợ không hay mô.

- Cha trời! Không mê tiền rửa mê chi? Mập ráng học vì muốn kiếm tiền danh giá thôi.

- Ở chợ phức tạp, sợ...Ty...

- Hư hỏng na?

Chín Mập làm tỉnh một chập:

- Chợ trời...

- Chợ trời na nha Mập? Ở đó chi cũng có.

- Bỏ rửa anh lo.

- Lo con khi. Ty Ty tốt lành chi còn sợ bơi đen? Con một ả điếm thôi.

- Ty Ty!

Xe qua ủy ban nhân dân. Từ Quang Trung một chiếc cúp 81 bắt chấp bảng cấm đường một chiều, rẽ phải, ngược hướng bến phà. Rầm!

Ty Ty lanh nh ư chớp, ngoặt đầu xe, nhưng bị tán một cú ngang sườn. Chín Mập té lăn lồm còm bò dậy và hết hồn khi thấy Ty Ty xoay ngược mũ lưỡi trai, dấu hiệu muốn ăn thua đủ, chụp cổ thẳng lớn, chân đạp thẳng nhỏ (trạc tuổi Ty Ty đang té dưới đất), găm như sư tử cái.

- Đồ mất dạy! Đồ du côn! Dám tông Ty tử tử hả?

Tên thanh niên cố gỡ tay Ty Ty khỏi cổ áo, giọng du côn ngang phè:

- Bỏ ra nhỏ. Muốn chết hả con chần?

Con ch ần giật mạnh vạt áo trước hăn toạc dài. Hăn sừng sốt há hốc bị "chơi" luôn hai tát tai trời giáng. Chín Mập hết hồn nhảy ra kéo Ty Ty đứng sau lưng mình.

Con bé xô Chín Mập, chống nạnh vênh váo:

- Cảnh cáo thôi côn đồ. Chứ muốn chi, Ty tử tử chợ Tăng Bạc Hồ hầu.

Ch ẳng hiểu vì ba chữ Ty tử tử hù được gã, hay tiến xe lăn bóng đồn gục cảnh sát giao thông thấp thoáng, khiến gã ngại. Gã lăm lũi dựng xe quay đầu, nghiêng rằng:

- Con ranh! Mày gi ỏi, còn gặp nhau.

Cả hai mất hút. Chín Mập dựng xe, quát:

- Răng em ngu rửa? Rủi tui hăn đánh thì răng?

- Thì có anh, họ võ mần chi không "chơi" mấy tên du côn nó để hăn chừa?

- Nếu không có anh?

- Thì ngu chi đánh? - Ty Ty lỗ mắt vẻ không hiểu nói.

Chín Mập kêu trời không thấu.

- Uống nước dừa, anh Mập - Ty Ty dụ khi.

Chín Mập cười như mếu, gật đầu. Ghế đá bờ sông, Ty Ty thoải mái nằm dài, gối đầu lên tay đếm bông giấy rụng. Chín Mập ngồi kể bên, dưới gốc cây dừa nghiêng nghiêng.

Ly n ước dừa cạn sạch, Chín Mập chưa được lời gì bảo ban Ty Ty cả. Bao năm rồi, cùng chơi với nhau, trong ba đứa, Chín Mập thương Ty Ty hơn cả. Nó là đứa bất hạnh, tuổi thơ nghèo khổ còn bị vấy bẩn bởi người mẹ sa đọa. Nó không xấu, không biết buồn thần phận, mặc nhiên chấp nhận, hòa mình. Nhưng có vài phút giây Chín Mập bất chợt gặp nó thường nhìn Nu, Mi với hạnh phúc gia đình bằng ánh mắt thần thờ.

Chín Mập chợt hiểu Ty Ty ranh mãnh, quây phá, Ty Ty dữ dằn..... Ty Ty cười không biết khóc để che dấu điều thường tình ở con tim bé xiu, chưa từng được thơ ngây. Thương Ty Ty quá.

- Ty Ty ơi!

- 267, 268. Chi rứa?
- Cái chi 268?
- Bông giấy rụng, 269. Mập nói đi, 270.
- Tuần nữa anh đi rồi, Ty Ty làm ơn đừng hoàng nghe anh nói. Được không?
- Đột nhiên Chín Mập gât.

Con bé trố mắt, nhòm dây:

- Răng đó cộc rứa? Nói Ty Ty nghe mà.

Bộ mặt Chín Mập chắc ngẫu lắm, Ty Ty hơi ré, bèn tỏ ra chăm chú lắng nghe. Thật ra là chuyện thường ngày ở nhà, điều Chín Mập nói y khuôn bà ngoại nói mỗi chiều hai bà cháu thường về nấu cơm. Nào là "Lớn rồi phải học ăn, học nói, học gói học mở". Nào là, phải con nhà, phải làm sao được "Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn". Nào là "Cái nết đánh chết cái đẹp". Nào là "Mai sau làm cử nhân bác sĩ không thể đối xử với bao người kiêu ngoai chợ nhí nha nhí nhố" v.v...

Chín Mập nói tới đâu, Ty Ty gục đầu đến đó, ngoan ngoãn đến mức Chín Mập ngạc nhiên. Trời ơi! Hôm nay nó trúng thuốc gì chẳng?

- Ty Ty! Hiểu anh nói gì không?
- Dạ hiểu mà - Ty Ty tỉnh queo - Chuyện anh nói nãy giờ, giống y như bài kinh tụng của bà ngoại.

Chín Mập thở ra, đứng lên:

- Em không nghe thì thôi, mình về.

Ty Ty háy một cái:

- Ai nói Ty Ty không nghe. Nghe đến thuộc như cháo luôn à. Anh cứ yên tâm đi học, Ty Ty ở nhà sẽ yếu điệu thực nữ tới chảy nước luôn.

Chín Mập lắc đầu. Trời ơi! Con gái con đũa, ăn với nói.

Cả hai về nhà trời đã tối mịt. Mi, Nu đang ngồi ngóng ở cửa. Bà Bốn rầy:

- Dữ không. Anh em bây đi đâu để hai đứa chờ?

Ty Ty vô tư:

- Mập chở con qua hóng mát Bạch Đằng, uống nước dừa, nói chuyện trên trời dưới đất.

Lối nói lơ lửng của Ty Ty khiến Mi che miệng cười. Mỗi Nu lên ruột, lòng nghĩ, chuyện trên trời dưới đất sao không nói nhau nghe lại lên tuốt bờ sông hớ trời?

Như mọi cuộc tiễn biệt, Mi đeo Ty Ty trên chiếc chaly, Nu đi chiếc cúp đèn vuông 82 tà tà bên Chín Mập. Đích thân bà Hai Gấm tức là bà Hai Cầu Tự chở "cục cưng" dòng họ trên chiếc Dream II ra ga. Đằng sau là tám bà chị với một lô cháu trai gái, lớn nhỏ, khóc cười náo nhiệt.

Nu dụi dãi nói với Chín Mập:

- Anh Thiên vô tới, nhớ viết thư về kéo bác Hai trông nghe.
- Chắc anh gọi điện, nhà mới lắp điện thoại.
- Nhà em sắp lắp, có số, Nu bảo anh.

Bà Hai nghe Nu nói chuyện, bụng thương. Ba đứa, nhỏ này đẹp nhất, lại đi đứng chỉnh tề, ăn nói khôn ngoan, đúng là con nhà giáo, không như con Ty Ty. Cha trời! Hồi bà bằng tuổi nó, cha thằng Thiên tỏ rẻ rồi, còn nó cứ tổng ngồn quần đùn áo ba lỗ treo cây, đánh lộn ngoài chợ, về nhà quây đám con nít hàng xóm. Nào bẩn bỉ, dãn tán, nào ui mọi, cướp cờ... Biết sao được, nòi không đức hạnh mà.

Mi theo lệnh Ty Ty lạng xe qua Chín Mập, con bé ngónghen:

- Mập ơi! Còn sớm, ăn mì Quảng không?

- Thôi. - Chín Mập liếc nháy Ty Ty, cậu chàng biết mẹ ghét ai gọi mình là Mập. Thật ra, Thiên hết mập từ hồi học võ, giờ cao lớn, bảnh trai, thêm lông tơ phun phún hai bên mép, trông ngon mắt lắm.

Cô nhỏ tỉnh bơ:

- Gì mà thôi? - Ty Ty đái.
- Đợi tét anh về ăn bù.

- Mừng quá, đỡ tổn - Ty Ty cười khì, làm mặt xấu.

Bà Hai Gấm bực:

- Nó có thiếu thốn gì chuyện ăn uống đâu con.

Xe quẹo Hoàng Hoa Thám vào ga, bà Hai Gấm nhìn Ty Ty càng bực. Trời ơi! Ai cũng ăn mặc đẹp, con Mi đầm xòe nhí nhảnh. Con Nu đầm dài tha thướt. Mỗi nó quần short "chú thông" lơ lửng, áo cánh cột vạt ở bụng.

Thấy ánh mắt bà Hai Cầu Tự, Ty Ty hiểu liền, con nhỏ tinh nghịch kéo tay Chín Mập nói:

- Qua em nói cái này.

Cả hai qua một góc, Ty Ty lấy từ túi quần ra một hộp khăn kín.

- Chùng nào nhớ nhà mới mở à nghen. Còn nữa, đồ rách tự vá, Ty Ty có bỏ kim chỉ ở trống.

Đừng nhờ con gái Sài Gòn nói "chài" luôn, quên lối về quê mẹ. Chín Mập ngẩn ra, sao hôm nay Ty Ty có vẻ "phụ nữ" vậy ta. Dù gì cũng mừng.

- Ráng học, nhớ thư cho anh.

- Ráng học, nhớ thư cho Ty Ty.

Chín Mập hồn nhiên kéo tay Ty Ty, cụng đầu, nói:

- Bớt quậy đi. Hồi hôm, sao bà Vạn té đến vẹo lưng vậy? Nghe nói ai quăng vỏ chuối.

- Ai bi ểu chữ em con dĩ thúì. Em chơi bi, khoét đất ngoài đường, mắc gì tới bà.

- Rủi bả liệt hai chân?

- Làm gì có. Bả đi như voi, cái vỏ chuối nhằm nhò gì? Thôi, Ty Ty trả anh lại cho mọi người. Về trước đây.

- Chơi với anh chút.

Cô bé nhăn mũi:

- Ty Ty không ngu, tạo cơ hội cho mẹ Mập mở cuộc chiến tranh đâu. Chờ đây, em gọi Mi.

Mi cũng gọi quà, hơn Ty chỗ cặp mắt đỏ hoe vì khóc. Cả hai chào ra về trước, Nu ở lại để tiễn anh Thiên một đoạn.

Chiếc Chaly chạy vòng vòng quanh phố, Ty Ty lăm bắm lúc rẽ Nguyễn Thị Minh Khai:

- Răng buồn ri hả trời?

Mi mếu máo:

- Vì anh Thiên đi rồi.

Tự dưng Ty Ty quau:

- Nín. Nước mắt dư hả?

Mi nín liền, một lúc hỏi:

- Răng đi ngõ ni?

- Đi dạo cho bớt buồn.

Ty Ty quẹo qua Quang Trung, đâm thẳng bờ sông, dừng trước sân tennis 30 Bạch Đằng. Gại hai ly nước dừa, cô nhỏ có cuộc nói chuyện kỳ cục chưa từng có.

- Ê Mi! Hôm tr ước Mập khen mi răng hè?

- Mi đâu nhớ.

- Răng nhớ coi.

Mi nh ăn trán, mắt liếc Ty Ty e dè:

- Hình như là hồn nhiên con gái, nhân hậu, hòa đồng.

- Chà! Điểm số chín mươi trên một trăm. Còn con Nu?

- Xinh đẹp, dịu dàng, thông minh, tế nhị.

- Cha mẹ ơi! Một trăm phần trăm luôn à.

Mi chớp mắt buột miệng:

- Nhưng mẹ Mi nói khác.

- Khác cái chi?

Mi bối rối, bưng ly nước dừa uống hoài:

- Nói đi - Ty Ty găt.

- Mi không nói mô. Có lẽ mẹ Mi thành kiến thôi. Nghe nói hồi nớ nhà Nu mắng nhà Mi là tư sản.

Ty Ty trề môi::

- Xưa như trái đất còn kể. Nói đi.

- Mẹ Mi nói, Hồng Diệp khôn... ư... ranh, vị kỷ.

- Cha mẹ ơi! Mô đến rửa, Ty Ty nghĩ, bé Nu là mẫu phụ nữa thời đại thôi. Đồng ý chứ?

Cô bé c ười khì, gãi gãi đầu khi Tâm Minh gặt đầu:

- Tóm lại, gay rồi.

- Gay chi, Ty Ty?

Nốc một hơi cạnh sạch ly nước dừa, Ty Ty than thở:

- Anh Mập bắt Ty Ty hứa phải nề nếp con nhà. Hối ơi! Nghĩ tới nghĩ lui, chắc không được rồi.

- Có chi không được? - Mi nhoẻn cười - Chỉ cần Ty Ty đừng quậy, đừng chọc hàng xóm "mó mảy" là được rồi.

- Rửa buồn chết.

- Gắng lên, Ty Ty. Bớt hơn thua ngoài chợ, cố gắng học, bỏ ngoài tai chuyện bực mình là ổn.

Ty Ty nhìn Mi chòng chọc:

- Ai móc miệng mi hôm qua hà?

- Không. Là mẹ Mi nói.

- Nói chi?

- Nói Ty Ty tốt, chỉ tại người đời thành kiến biến Ty Ty thành loại ba gai.

Ty Ty trố mắt. Cha mẹ ơi! Madame Nga suốt ngày nhìn vàng 24K nói toàn "chỉ, cây" răng rành tâm lý dữ?

Dù sao Ty Ty nghe xúc động nao nao. Bỏ. Bỏ hết. Không được nghĩ tới.

- Uống lẹ, về Mi.

- Về chi sớm?

- Về chạy mách, kiếm tiền nộp trường. Đầu năm tốn dữ à nghe. Mi buồn xịu. Trời ơi! Lời anh thiên dạy nó như nước đổ lá môn thôi

CHƯƠNG 5

Ty Ty ngẩn tò te nhìn mình qua tấm gương ở chiếc tủ mới mua hôm tuần rồi.

Nh ở ợn trời, lần tấm lòng các chư vị chức sắc, lần khu vực chợ đêm hồng Tăng Bạt Hổ, căn nhà bà Bốn Khoai che... tường xây, lợp ngó, gác lững hẩn hời, có tủ bàn mới, thêm cái tivi JVC chễm chệ. Ty Ty có xe đạp mới, thêm hai "bộ cánh" dài tha thướt, ẻo lả dễ sợ.

Chừ đứng trước gương, Ty Ty thấy mình đến phát lạ ra. Ôi! Bà ngoại ơi! Lướt thướt thức ni, làm sao quậy nổi.

- Ty Ty ơi! Đi kéo trề.

Giọng Hồng Diệp ngọt trong êm dịu, khiến Ty Ty bừng tỉnh. Cô nhỏ chụp nhanh chiếc cặp, dắt xe ra ngõ. Diệp nhìn nhỏ, che miệng cười khúc khích.

- C ười chi? - - Ty Ty xụ mặt.

Hồng Diệp lắc đầu:

- Đừng quạu mà. Ty Ty chừ xinh lắm. Đến cuối năm tóc dài, ra dáng thiếu nữ rồi.

À! Thì ra cười mái tóc cắt lỏm chớm của Ty Ty. Cô nhỏ lúng túng kéo vạt áo để lên yên xe. Diệp chìa chiếc cặp nơ màu hồng phấn xinh xắn.

- Tặng Ty Ty. Bạn kẹp lên rồi đi.

Ty Ty vùng vằng nhưng rồi cũng để Minh kẹp giùm. Giờ trông nhỏ diệp dàng hơn.

Cả ba đạp xe đến trường khi trời chiếu từng tia nắng lấp lánh buổi ban mai. Hồng Diệp ra thông báo:

- Nh ở Hồng xóm Chuối học lớp mình.

- Răng Nu biết? - - Mi thất thanh.

- Mi sợ chi? - - Ty Ty gất.

Mi làm thình. Đúng là cô nhỏ sợ Hồng đến chết khiếp từ thuở thơ ấu tới giờ. Hồng vừa to

lớn, vừa hung dữ, điều ngoa. Lớp choai choai xóm Chuối, xóm Hồ rét con nhỏ vì tính tọc mạch, xoi mói, ai làm chuyện chi, hần cũng biết đều rêu rao. Từ thuở nhỏ, vì Mi, Ty Ty với Hồng thành kẻ thù không đội trời chung ở vòm trời xóm Chuối. Hồng luôn khốn đốn với Ty Ty, ngược lại Ty Ty bị bôi đen khắp phương Hai Châu hai qua miệng lưỡi Hồng.

- Đừng sợ. Có Ty Ty đây.

Buổi lễ khai giảng ngang thời gian một tiết học. Lớp 10A2 của Ty Ty đón thầy chủ nhiệm bằng vẻ hồi hộp buổi đầu tiên. Lớp được thầy xếp ngồi theo thứ tự ABC, nên Hồng Diệp ngồi trên Hồng một dãy, Mi ngồi bên Ty một dãy phải.

Thầy điểm danh, từng trò đứng lên. Tới tên Nguyễn Thị Ty Ty, cả lớp rúc rích. Cái tên khai sinh ngộ quá mà. Quên phất, tưởng đang ở chợ, Ty Ty nổ liền:

- Chi mà cười? Tên tui xấu lắm na?

Giọng cô bé ỏng ỏi khiến thầy chủ nhiệm giật mình. Cả lớp ngơ ngàng nhìn Ty Ty, im phăng phắc.

Bàn trên, Hồng Diệp ngoái lại nhẩn mặt. Minh suyt. Hồng nguyền dài nanh nọc, giọng kéo dài:

- Bạn Ty nè! Đây là lớp học, không phải chợ trời mô, cần nhỏ nhẹ, có văn hóa một chút.

Ty Ty ngồi xuống, môi run run. Ông thầy lẫn cả lớp nhìn Ty Ty chăm chú. Buổi học đầu năm cấp ba trôi qua với Ty Ty thật nặng nề.

Đến gần cuối học kỳ I, Ty Ty trở thành "nữ quái siêu quậy", qua lời khuyên miệng của Hồng về mọi thành tích Ty Ty ở xóm Chuối, xóm Hồ lẫn khu chợ trời đêm hồng Tăng Bạt Hổ và Ty Ty "tô đậm" truyền thuyết mình vào một buổi chiều trong giờ thể dục.

Thầy thể dục lớp 10A2 tuổi hơi cứng, tính nghiêm khắc. Với thầy, châm ngôn đi đầu là "Một trí tuệ minh mẫn trong một thể xác tráng kiện". Vì vậy, giờ thể dục của thầy, học sinh thở luôn miệng và lổ tai.

Chạy đến vòng thứ ba, Mi muốn xỉu, cô nhỏ đưa tay xin phép thầy không thấy, cứ chạy tiếp. Ty Ty rời vòng đỡ bạn tách ra rồi nói:

- Ráng lên Mi. Hít thở thật mạnh, hít vào bằng mũi, thở ra bằng miệng. Rứa. Đi quanh, đừng đứng lại sẽ dễ xỉu.

Hồng gia mắt, con bé vốn là trường...
(thiếu trang 108- 109)

... Ty Ty chạy, mặt im lìm. Hồng châm lửa vào thùng thuốc súng, lúc chạy kề bên.

- Tao sẽ trị mi tới cửa, coi còn giở thói lưu manh, chợ trời không? Ty Ty đứng lại, đưa ngang chân, Hồng bất ngờ té xấp. Ty Ty túm mái tóc đuôi ngựa giật mạnh, chặn đập vào ngực Hồng nói qua hàm răng nghiến chặt:

- Nếu mi dám giở trò, tao không ngại "chơi tới bến".

Đám nam sinh, nữ sinh vây kín vòng tròn, thộn mặt nhìn. Thầy quát lớn, len vào, chết lặng khi thấy Ty ngồi trên bụng Hồng, túm tóc, tát lia lia vào mặt. Bấy giờ, đám học sinh bừng tỉnh, nhào tới gỡ ra. Hồng Diệp kéo Ty Ty, cô bé chỉ tay vào Hồng:

- Tao lộn lên từ lễ đường, chợ trời, phải dành ăn kiếm sống với bọn lưu manh trộm cắp. Nhưng tao hãnh diện vì không bị ối, đề tiện nói xấu, dám thọc sau lưng người khác như mi. Liệu hồn, đừng đụng tới Diệp và Minh. Cái nhà của mi chỉ một mối lửa, còn cái mặt mi, chỉ nửa miếng lưỡi lam. Nhớ đó.

Ty Ty đi theo thầy thể dục lên phòng giám thị...

Cả lớp kéo theo, nháo nhác dậy trời. Mỗi Minh khóc nức.

Hội đồng kỷ luật nhóm họp, đòi đuổi học Ty Ty. Thầy chủ nhiệm phản đối, cô giáo văn phản đối, đòi phải điều tra làm rõ vụ việc. Cả hai nói một ý:

- Ty Ty không thu ộc diện học sinh khá nhưng chăm, tính cộc, nhưng luôn bảo vệ bạn. Ở lớp, không hòa đồng vì lời đồn đãi về Ty Ty khiến con bé sống cô lập. Trẻ nhỏ nông nổi vì mặc cảm, cần nâng đỡ giáo dục, không nên theo lý bỏ tình.

Lần lượt học sinh lớp 10A2 bị gọi lên hỏi về Ty Ty. Lớp trưởng là Việt, chắc chắn, thận trọng nói:

- Bạn Ty tính nóng, nói rất to, trù bạn Minh và bạn Diệp, Ty Ty không chơi với ai, nhưng luôn giúp đỡ mọi người. Về lời đồn đãi là do bạn Hồng. Bí thư lớp là Hạnh, đoàn viên nòng cốt, nói:

- Bạn Ty chưa phải đoàn viên, mọi công tác lớp giao đều hoàn thành tốt. Đời sống bạn ấy lúc trước nghèo khổ, hiện tại đủ sống. Sau giờ học, bán ở chợ trời, không có mẹ, ở với ngoại. Bạn Hồng kể với lớp, mẹ bạn Ty làm... làm... Thừa thầy, lớp sợ bạn Ty qua lời bạn Hồng kể.

Tâm Minh vừa khóc, vừa nói:

- Ty Ty tốt lắm. Tại bạn Hồng luôn "làm nhục" Ty Ty.

Hồng Diệp dịu dàng thông thả nói:

- Thừa thầy. Nghèo, kiếm sống ở lề đường, chợ trời không có tội, nhưng Ty Ty hay mặc cảm. Lăn lộn chợ, Ty Ty quen... nhiễm thói xấu là lễ dĩ nhiên, nhưng điểm tốt ở Ty Ty, ta phải thừa nhận. Em làm bạn với Ty Ty vì muốn bạn ấy tốt hơn, vì mong bạn ấy thành một thanh niên có giáo dục. Còn Hồng luôn muốn đẩy Ty Ty xuống bùn như.

Cả Ty Ty, Hồng bị cảnh cáo trước toàn trường, nếu một học kỳ sau không sửa đổi, sẽ bị hạ bậc hạnh kiểm, ghi vào học bạ.

Cô giáo văn tới nhà Ty Ty thăm hỏi, trò chuyện một tối. Cô nói gì, Ty Ty không hé môi với Mi, Nu, nhưng từ đấy Ty Ty dần thay đổi.

Năm tháng dần trôi, Chín Mập mỗi năm hai lần về nhà nghỉ hè ăn tết. Ba cô bạn nhỏ, học lớp mười, qua mười một, đến mười hai. Thế nhưng Chín Mập chưa một lần thấy ai mặc áo dài cả. Hè về, ba cô nghỉ hè trước, tết về, ba cô nghỉ tết trước. Đi chơi chung thì Mi mặc đầm ngắn, Diệp đầm dài, Ty Ty jean bụi muôn thuở. Chín Mập kêu lên:

- Mặc áo dài anh xem thử.

Cả ba chúm chím, lắc đầu quầy quậy.

Hôm hai lăm tháng chạp, Chín Mập xuống ga. Bà Hai Gấm đã đón ở cửa, bên bà là Hồng Diệp. Ty Ty, Minh vắng bóng. Chín Mập bồn chồn. Gần bốn năm đi học xa nhà, liên lạc đều đặn bằng thư, điện thoại, hình bóng là Hồng Diệp, Tâm Minh, thỉnh thoảng mỗi Ty Ty là bật âm, không một lá thư, không một lần trò chuyện, dù bao lần Chín Mập hẹn trước, sẽ gọi ở máy nhà vào lúc nào, mấy giờ.

Mỗi lần Chín về nhà, Ty Ty từng từng:

- Hồng Diệp đại diện được rồi. Em dốt như bò phải ráng cày kéo rớt, anh gõ đầu.

Ty Ty khác nhiều lắm. Vẫn từng từng đùa vui nhưng không còn quậy phá. Ánh mắt dấu kín mọi điều, khiến Chín nhói lòng. Ty Ty, cô em gái nhỏ ngày xưa đâu rồi.

Ôm mẹ, Chín hỏi Diệp:

- Mi với Ty Ty đâu?

- Ngoại bị té hôn mê mới đưa vào bệnh viện.

Chín Mập tái mặt:

- Ngoại có sao không?

- Em chưa biết. Mới cách đây nửa giờ.

Chín Mập chạy ra bãi xe, giao, dắt xe ra hè:

- Diệp chở mẹ về, con ra bệnh viện.

Mắt Diệp tối lại. Bà Hai Gấm than:

- Cái thằng, thấy mẹ chưa kịp mừng đã chạy.

Diệp mỉm cười:

- Hoàn cảnh bà cháu Ty Ty đơn chiếc, anh Thiên giống bác, tính nhân hậu, lẽ nào làm khác.

Cha trời! Con nhỏ vừa hiểu biết, vừa khôn ngoan.

- Con đưa bác về, rồi ra luôn, xem giúp Ty Ty được gì.

Lúc ấy Ty Ty đang đi sau xe đẩy đến khu hồi sức nội. Bà Bốn nằm mê man như ngủ. Chai dịch truyền nhỏ giọt, lũng lảng. Phía sau, Tâm Minh khóc bệu bạo.

Bà Bốn được chuyển qua giường, y tá đuổi Tâm Minh ra. Ty Ty mặc áo choàng hồi hộp hỏi mấy viên bác sĩ đang khám:

- Ngoại con có răng không?

Viên bác sĩ trẻ nhất hơi cười khi nghe Ty Ty xưng "con". Nàng cao ngang tai anh, "nhon" không chịu được, lại xưng con ngọt xớt.

- Ngoại em bị tai biến, khá nguy hiểm, chúng tôi sẽ cố gắng. Em ra đây, cần mua thêm ít thuốc.

- Thưa bác sĩ, có nhiều tiền không?

- Kha khá.

- Con phải chạy về nhà mượn tiền, được không?

Viên bác sĩ trẻ bất giác sờ túi, vừa lúc Chín Mập đâm bổ vào, ngay khi cô y tá mở khóa cửa.

- Ty Ty!

- Anh Mập!

Thiên như mơ khi thấy Ty Ty ôm chầm anh. Giờ cô khóc được rồi và khóc ngất.

- Mập ơi! Gọi ngoại dậy cho Ty Ty, ngoại ngủ vậy Ty Ty sợ lắm. Thiên choáng váng vì lo, vì mùi hương tóc Ty Ty đem lại cho anh cảm giác lạ kỳ. Theo quán tính tự nhiên, anh ôm cô dỗ dành:

- Ty Ty ngoan, đừng khóc. Có anh, ngoại không sao đâu. Anh thề đó. Cô gạt nước mắt, chìa tay.

- Gì? - Thiên ngạc nhiên.

- Tiền cho Ty Ty mượn mua thuốc.

Màn trình di ễn làm vị bác sĩ trẻ xốn mắt chấm dứt. Ty Ty ngồi với ngoại, Thiêm đâm bổ đi mua thuốc. Hồi Minh chạy về nhà, chở ghế bố, bình thủy, quạt máy, mùng mền... Minh quay ra, có Hồng Diệp đi theo, cả hai nhìn qua cửa kính thấy Thiên bên Ty Ty, vuốt tóc cô, nói gì đó với viên bác sĩ. Hồng Diệp tái mặt. Minh vô tư:

- Hết hồn. May mà có anh Chín. Lạy trời cho bà ngoại tai qua nạn khỏi. Chín Mập ra, nói nhanh:

- Tết nhứt việc nhà bề bộn phải không? Hai đứa cứ về, để anh ở đây với Ty Ty được rồi.

Hồng Diệp cắn môi, dịu dàng:

- Anh nên về tắm rửa, ăn tối với nhà. Mai ra không muộn. Đừng để bác buồn.

Tâm Minh khuyên:

- Phải đó anh Chín. Em xin phép mẹ rồi, tối nay ở đây với Ty. Thiên dặn dò Minh, vù về nhà.

Hồng Diệp theo về. Trên đường, Thiên hỏi:

- Chuẩn bị thi đâu chưa Nu?

Thiên đâu biết từ khi lớn, Diệp ghét tên Nu, nhưng Thiên gọi thì không sao.

- Sang năm anh ra trường, định làm đâu?

Thiên thờ ra. Anh muốn về đây, nhưng biết khó. Đà Nẵng chưa phát triển, tìm việc phải tốn kém, tiền lương không bao nhiêu.

- Anh chưa biết. Trước mắt thành phố sẵn công việc ăn việc làm ngành điện tử đang hút người.

Hồng Diệp ghìm niềm vui:

- Em thi Sài Gòn, nếu đậu, anh phải chăm sóc cho em à ghen. Thiên vô tư:

- Dĩ nhiên. Chỉ tội cho Ty Ty mất người bạn.

Thiên đứng trước nhà. Diệp vẫy tay chạy thẳng vô Tầng Bạt Hồ. Thiên tắm rửa, ăn cơm xong, Diệp chạy qua. Bà Gấm thấy Diệp hồn hậu nói cười, khen với con trai:

- Hồng Diệp đẹp nết, đẹp người, ai cưới được nó có phước.

Thiên trông áo vào người, "đóng thùng" tề chỉnh rồi nói:

- Chuyện em gái con, đứa nào không đẹp người, đẹp nết.

- Ấy! Sáo là em gái. Bạn gái chứ. Con Diệp với con đâu máu mủ gì.

Thiên ngơ ngợ nhìn mẹ. Xưa nay, bà Hai Gấm đâu biết nói lời bóng gió. Gì đây, mẹ Việt Nam? Đừng có vơ vào, thiệt thân nghe.

- Mẹ đừng quên con ẵm bé Nu hồi nó còn ở trường nghe. Không anh em là gì? Con sẽ tìm thằng bạn nào bá chấy gả cho nó.

Mặt Diệp đỏ lên rồi tái nhợt, cô lí nhí:

- Anh hư thiệt. Ăn với nói.

Thiên cười to, cốc đầu Diệp một cái:

- Ngồi chơi với mẹ anh đi. Anh ra bệnh viện đây.
- Mai ra cũng được mà con. Mới về, cần nghỉ ngơi.
- Con khỏe mà. Để mình ngoại Bốn với Ty Ty ngoài đó không được đâu.

Bà Hai Gấm thở ra. Thằng nhỏ nói cũng phải, tội nghiệp nhà dì Bốn đơn chiếc. Có điều....

- Dọn dẹp nhà cửa, bàn thờ phần con à nghe.
- Mẹ yên chí.

Thiên vọt lẹ, không kịp chào ai, một mạch ra bệnh viện. Mi về rồi, còn Ty Ty ngồi bên ngoại. Thiên choàng áo đi vào, đặt tay lên vai Ty, hỏi nhỏ:

- Bác sĩ nói sao em?
- Ty Ty buồn rầu nhìn Thiên:
- Bác sĩ nói đang theo dõi, rứa thôi.
 - Em ăn gì chưa?

Ty Ty lắc đầu:

- Em không đói.

Thiên nắm tay cô bé, lòng bồi hồi:

- Ngoan, Ty Ty phải ăn chút gì mới có sức chăm sóc ngoại.

Ty Ty ứa nước mắt, chúi mặt vào Thiên:

- Em sợ lắm. Sợ không có em, ngoại sẽ bỏ đi.

Thiên đứng, Ty Ty ngồi trán cô gục vào ngực Thiên tin cậy. Thiên muốn ôm cô an ủi như hồi bé dại, nhưng anh không dám. Viên bác sĩ trẻ qua hai lần kính cửa nhìn anh dăm dăm.

- Không đâu. Ngoại ngủ thôi. Mình nhờ bác sĩ ngó chừng, anh đưa em đi ăn xong vô liền.

Thối xấu Ty Ty là háu ăn, chẳng hiểu phải vì tháng ngày đói khổ xưa, nhưng Ty Ty có thể rỉ rả ăn suốt ngày, vậy mà trưa tới giờ chưa hột cơm bổ bụng - Nghe Thiên nhắc, bụng Ty Ty bùng sôi cơn đói. Cô ngoan ngoãn đứng lên rồi ngoại, gặp viên bác sĩ trẻ:

- Thưa bác sĩ. Chú có thể coi chừng ngoại giùm, để con đi ăn không ạ? Viên bác sĩ liếc Thiên, đứng đĩnh:
- Một người đi, một người ở.

Thiên năn nỉ:

- Dạ, bác sĩ vui lòng, Ty Ty bướng lắm, không có tôi, cổ không ăn.
- Hai người là anh em à?

Ty Ty gật đầu. Thiên lắc đầu, chàng bác sĩ chào thua:

- Đi đi. Anh ngó cho.

Họ đi. Chàng ta gọi giật:

- Ty Ty, anh tên Đáng. Gọi anh là Đáng, đừng xưng con nghe ghê quá.

Ty Ty ngẩn ra, vụt bật cười. Phải, anh cỡ anh Mập, lại bảnh trai. Cô nhăn mặt, rụt cổ, lè lưỡi, nói với Thiên lúc ra ngoài:

- Ty Ty tưởng bác sĩ ngẫu xí lắm, té ra vừa tốt bụng, vừa hào hoa. Thiên cười, nheo mắt:
- Bằng anh Mập của em không?
- Xờ...i! Răng bằng được? Chúng ta sinh tử chi giao mà.
- Vậy hứa với anh, học xong đại học mới có bồ nghe.

Ty Ty ngẩn ra. Có bồ? Đúng là rồi mà. Hình như anh Mập không bình thường.

- Bồ lúa thì có. Em ở với ngoại thôi.

Cả hai vào căng tin. Thiên ép lắm,.... Ty Ty mới ăn hết tô bún, ly sữa chỉ uống một nửa, nặng nề đòi về.

Đến nửa đêm, Thiên mua lần thuốc nữa, chích cho bà Bốn. Bác sĩ khám lại rồi nói:

- Đỡ khá nhiều, hy vọng tiến triển tốt.

Thiên thở phào. Nhìn lại Ty Ty đã ngủ say ở ghế, đầu gối vào nệm giường. Anh lảng lảng bồng xốc cô ra ngoài, đặt vào ghế bố, cột mũng xong trở vào. Đáng đứng ở hành lang hút thuốc, thấy anh, hỏi:

- Ty Ty ngủ rồi à?

Lỗi gọi Ty Ty thân thiết, khiến Thiên khó chịu. Anh lẳng lặng gật đầu, một lúc nói:
- Từ bé Ty Ty đã thế, ham ngủ, ham ăn, ham quây, suốt ngày chọc lổi xóm mắng vốn, thế nhưng chơi với nhau bốn người, tôi chỉ quý Ty Ty.

- Anh thích Ty Ty à?

Thiên nhìn xoáy vào Đáng, nhún vai:

- Còn anh?

Đáng không trả lời, hỏi tiếp:

- Anh nói với Ty Ty chưa?

- Tôi còn đi học.

- Vậy không chừng anh sẽ chúc mừng tôi đó.

Lời Đáng cao ngạo, Thiên cười khẩy:

- Yêu Ty Ty là một lẽ, chấp nhận được Ty Ty là lẽ khác. Tôi chờ xem.

Thiên vào phòng bệnh, cho tới sáng anh ra vô giữa bà Bốn và Ty Ty. Gần sáng nghe Ty Ty nằm mơ gọi bà ngoại rồi gọi anh Mập, Thiên khẽ lắc đầu, nhưng lòng rộn ràng hơn. Từ bé Ty Ty chưa gọi tên con trai nào ngoài anh. Chín Mập là duy nhất, kể cả trong giấc mơ Ty Ty. Có phải...

CHƯƠNG 6

Ty Ty ăn tết với ngoại ngoài bệnh viện. Sáng sớm, cô mở mắt thấy Thiên ngồi bên, khỏe liền:

- Tối qua, lúc giao thừa, pháo nổ, ngoại thức dậy. Bác sĩ Đáng chúc tết ngoại trước cả em.

- Sau đó?

- Ông lì xì em bao to bụi, rồi ngoại ngủ lại. Ông nói em đi ngủ để ông canh chừng ngoại. Hồi giao thừa, anh Mập ở đâu?

- Anh đón giao thừa với mẹ xong ra đây. Thấy ông bác sĩ đang.... đắp mền cho em.

Ty Ty lổ m ắt:

- Sao anh không đắp mà để ông đắp?

- Vì anh ra muộn.

- Bác sĩ Đáng tốt thật - Ty Ty kết luận.

Thiên nghe nhói bên ngực trái. Phải không? Từ bé chỉ Chín Mập chịu nổi Ty Ty. Đi xa, nhớ Ty Ty nhiều nhất, kể cả thói xấu cô thể hiện đột phát. Thiên nhớ có lần hè về, chạy ra chợ thăm Ty Ty, năm cô học hết 11. Thiên nhớ anh đứng gần ra khi thấy Ty Ty ngồi giữa đám đàn ông, đàn bà, bát nháo kể chuyện tiểu lâm chọc cả đám cười bò. Rồi bà ngoại gọi Ty Ty ra bán hàng, dăm ba câu đối đáp, cô đỏ khùng, xía xối vào mặt ông khách:

- Tôi chưa thấy ai ngu như ông. Có biết mua không? Không biết, thì về nhà giặt tả thay vợ đi.

Hôm đó xem xô sát, Ty Ty thật hung dữ chụp cây sắt bụi, định chơi luôn vô đầu ông khách. Thiên hoảng hồn bay tới. Về nhà, ngoại rầy Ty Ty dữ quá, cô nhỏ đã không xin lỗi còn nói:

- Con ghét nhất ba thằng ngu, ỷ tí tiền lên mặt làm khôn, nó là thượng đế, chắc dăm ba đồng, đồ rìn nói đồ lô con phải dạ rằng?

Thiên n ạt:

- Nhưng lỗi cư xử của em thiếu văn hóa, thiếu gì cách để người ta hiểu ra. Ty Ty làm thỉnh, một lúc buông thông một câu ngang phè:

- Dân chợ trời làm gì có văn hóa?

Nếu không thấy ánh mắt Ty Ty tối sầm đi, thoáng nét đau đớn kỳ lạ, Thiên đã cho con nhỏ một trận. Và từ đó, anh thấu hiểu, dĩ vãng lại là một vết ố trong con tim buồn bình của cô bạn nhỏ. Còn hiện tại là lưỡi dao cắt từng nhát chậm lên cái mà con bé cho đó là danh dự và lòng kiêu hãnh. Nhưng chưa một lần anh có dịp nói cô nghe chuyện con người, giữa cuộc đời bát nháo này.

Thiên bị đập thật mạnh vào vai, anh giật mình.

- Anh làm chi chết sững rứa - Ty Ty hét.

- À không. Em đi rửa mặt đi, anh...

- Nhớ nhỏ mô mất hết hồn vía rứa? Em xong hết rồi, anh không biết? Thì ra cô nhỏ làm vệ sinh cá nhân xong rồi, quay vô. Thiên cười gượng:

- Chừ vô mừng tuổi ngoại, xong anh lì xì.

- Phải nhiều hơn anh Đáng em mới chịu.

Cô khựng lại, le lưỡi nhăn nhó làm mặt khỉ với Thiên:

- Không phải em vợ vào mô nghe. Ông chỉ lớn hơn anh ba tuổi, nên tối qua năn nỉ em gọi bằng anh... cho trẻ.

Góm thiết. Tấn công hệt như quân cách mạng vào mùa xuân 75. Hãy đợi đấy.

T ình bơ, Thiên nắm tay Ty Ty đi vào phòng hồi sức. Đáng ngồi ở bàn trực, nhìn cố ý vào tay hai người đan vào nhau, như cười mà không ra cười. Ty Ty vô tư:

- Cho Ty Ty với anh Thiên vô mừng tuổi ngoại nghe.

Đáng gật đầu. Cả hai choàng áo đi vô, cô y tá đang đo huyết áp nhìn lên, mỉm cười:

- Bà đỡ nhiều rồi, chúc mừng em.

- Cám ơn chị.

Cả hai ngồi khá lâu, bà Bốn mới hé mắt. Thiên mừng rỡ nắm tay bà, gọi:

- Ngoại ơi! Thăng Chín Mập đây.

M ơ màng cố định tĩnh, bà Bốn thoáng cười:

- Con về thăm ngoại... na Chín?

Đột nhiên, Thiên ứa nước mắt. Tạ ơn trời, ngoại đã tỉnh lại, nếu có bề gì, Ty Ty phải làm sao?

- Dạ, ngoại ơi! Ngoại ráng lên, bác sĩ nói tốt rồi, con chúc tết ngoại, phước lộc đầy nhà, sống khỏe trăm tuổi.

Bà Bốn tỉnh táo hơn, cười:

- Cha mi! Bà mới năm ba, sống thêm lâu, thêm cực, dù rằng cám ơn con... ghen Chín.

Bà B ốn khép mắt lại, Ty Ty luýnh quýnh níu tay:

- Ngoại ăn gian. Chưa lì xì con chi hết.

Cô nhỏ nói liền:

- Con chúc ngoại khỏe như... ư... voi, sống hoài với con. Ngoại! Lì xì lệ lên.

Ty Ty nhào ng ười lên bà ngoại. Hiểu ý, bà Bốn hơn rướn người, hôn lên má cô cháu cưng. Thiên nhìn hai ngoại cháu hôn nhau thắm thiết, tươi cười. Những lúc như vậy, Ty Ty trông dịu dàng, đáng yêu lạ.

Thiên đặt bao lì xì vào tay Ty Ty khi cô quay lại, anh cười cười, giữ luôn tay cô.

- Chúc Ty Ty đẹp nết, đẹp người, đậu vô đại học để ngoại và anh vui. Hơi nghiêng người. Thiên đặt nhanh môi mình lên trán Ty Ty thơm nhe, thì thầm:

- Hứa với anh lo học, đừng để chàng mô dụ khỉ nghe.

Ty Ty bất ngờ và xúc động trước cử chỉ của anh Mập. Cô thấy sung sướng lẫn chút thẹn thùng mà không hiểu tại sao. Nguyết dài anh Mập, cô nói:

- Ty Ty thề vô, thề ra là không để thằng con trai mô "lấn sân", tí toe hết. Không tin thì ngoéo tay nì.

Thiên thầm thở phào. Bên ngoài, Đáng nhìn toàn bộ màn trình diễn xốn mắt, xốn cả con tim chưa lần loạn nhịp. Không lo, hấn sắp đi, ta lợi thế hơn nhiều.

Bà B ốn nhắm mắt sau khi cô y tá thay bình dịch truyền. Thiên đợi Ty Ty đắp mền cho ngoại xong, nắm tay cô, cùng bước ra ngoài. Ty Ty vừa đi, vừa kể. Thiên nghe chuyện mu dờ dể Hậu làm bà ngoại mà không có con rể, cô kể hăng đến quên chào Đáng. Thiên nghe chỉ cười, đợi ra ngoài căng tin mới nói:

- Em khoái chí hỉ? Bằng lần chỉ đường cho bà Hậu đi bắt ghen ông chồng không?

- Răng anh biết? - Ty Ty lơ mắt.

- Em ghét nhà bà Hậu hơn cả nhỏ Hồng, cả xóm Hồ ai không biết?

- Ai bi ểu nhà mụ thói ình, lại đạo đức giả, khoe mình là thanh cao, nhân đức. Mụ vô hậu lắm, anh không biết mô. Chị Nết nghèo thức nớ, tới y tế khám thai, mụ bày đủ trò, để chị về nhà mụ khám chu cho mụ chặt đẹp.

- Lần nớ, anh nhớ Tâm Minh kêu em xịt con đốm đen nhà anh cắn bà Hậu rượt chạy quanh xóm rồi mờ.

Ty Ty cúi mặt, cười rức rích. Thiên lắc đầu, gọi hai phần bún bò rồi nói:

- Em học Tâm Minh, Hồng Diệp chút đi. Có nhớ hứa gì với anh không.

- Th ấy cô xịu mặt, anh cười - Dù sao em thay đổi nhiều rồi. Đi chùa cầu an cho ngoại với anh không?

Tối mừng một, Tâm Minh, Hồng Diệp trực bệnh viện cho Ty Ty về nhà đập đất. Con nhỏ mới mở cửa, bà Nga mẹ Tâm Minh đã cười toe đi vô, miệng liền chân:

- Bà ngoại bớt rồi hả con? Nè! Dì đập đất cho mi năm ni vô bằng vàng, sắm được vàng, bà ngoại ăn thọ lễ vàng.

Ty Ty cười toe, nhận bao bì lì xì tổ chẳng bà Nga dúm vào tay. Nói dăm ba câu, bà Nga te te ra về. Nhưng Ty Ty mô được rảnh. Ôi thôi! Lối xóm tới nườm nượp, thăm hỏi liên miên, chẳng là ba... ngày tết, ai cũng cứ không dám tới bệnh viện sợ xui mà.

Tối chín giờ kém mới ngót, Ty Ty thở phào huyết gió một tiếng, con đốm đen nằm gọn ở cửa lon ton chạy vô, vẫy đuôi mừng Ty Ty. Cô nhỏ ra lệnh:

- Gọi anh Mập cho chị.

Đốm đen lon ton chạy liền. Cũng lạ, chó nhà bà hai Cầu Tự, từ con vá đến con vện, con đốm đen, cả ba đời nhà chó, ăn cơm chủ, tối giữ nhà cho Ty Ty, lại thông minh nhất các chú chó quanh xóm Chuối, xóm Hồ. Ty Ty nói gì là hiểu ngay, thi hành răm rắp như quân khuyến, đến Chín Mập cũng không hiểu nổi Ty Ty huấn luyện chó nhà anh kiểu gì.

Chín Mập chạy xe qua, chạy trước vẫn là đốm đen định cắn nhả Ty Ty tội trể, Chín Mập vụt khựng lại trở mắt. Cha mẹ ơi! phải Ty Ty không? Đúng là Ty Ty trong tà áo trắng học trò thướt tha duyên dáng làm Chín Mập đến choáng váng.

Cô nhỏ đỏ mặt khi Chín Mập há hốc ngó sững. Đồ Mập vô duyên, nhìn chi lắm rứa?

- Đi chưa?

Ty Ty vụt quát lên, xăm xăm đi ra cổng. Con đốm đen chạy theo, Chín Mập lật dật dắt xe theo, Ty Ty lại quát:

- Ở nhà đó, đi mô?

Chín Mập khựng lại, đốm đen lúi thủi cụp tai chạy vô nhà. Chín Mập thở khì, thì ra nộ đốm đen. Anh nhìn Ty Ty tằm tằm, cô nhỏ gắt:

- Cười chi? Vô duyên. Tại ngoại biểu đi chùa phải ăn bận tề chỉnh chó bộ. Người ta không có bộ mô ra hồn trừ áo dài thôi.

- Nhỏ mặc áo dài đẹp lắm. Là anh ngưỡng mộ đó chứ. Thôi, đi kéo trể. Lần đầu tiên chở cô nhỏ ngồi một bên, vén áo dài e ấp, Chín Mập thích quá, tằm tằm cười hoài.

Đến chùa, cả hai bỏ giày làm lễ. Ty Ty thành kính lắm, quỳ lạy khẩn khứa liên tù tì, xin cầu đủ thứ. Lúc ra, Chín Mập hỏi, cô nhỏ kể một hơi.

- Em xin ngoại lành bệnh, sống đến chín chục tuổi. Xin cho em trúng mảnh... à không, bán đất, lời nhiều và đậu được đại học cho cả nhà nhỏ Hồng tức chết.

Chín Mập phì cười:

- Vì muốn nhà nhỏ Hồng tức chết, nên em mới định vô đại học na? Ty Ty lăm bằm:

- Ai biểu hần nói xấu em cả trường. Đồ xấu, học dốt còn chùng diện.

Chín Mập cười ngất, đúng là... Ty Ty, anh chở thẳng Ty Ty vô bệnh viện trước khi đưa về nhà. Vừa chạy xe, anh vừa ngẫm nghĩ. Quả Ty Ty không có bộ đồ nào ra đường coi được. Cô nhỏ ở ngay ổ bệnh đồ sida, cứ jean bành, pull bành, không hề quan tâm vẻ bề ngoài của mình. Nếu cô nhỏ diện chừng một phần ba của nhỏ Hồng Diệp hàng trăm chàng trai chết đứng như Từ Hải nếu gặp.

- Ty Ty! Anh còn món lì xì ch ư a tặng em.

- Để mô? Đưa liền đi.

- Trước lúc đi, anh đưa cho.

Khi cả hai vô tới phòng hồi sức, có hai đôi mắt nhìn sững, tìm người nào cũng đau loi loi,

khó tả. Trời ơi! Cô nhỏ mặc áo dài trông mê hồn, nhon không chịu nổi. Đáng nghĩ thầm. Ty Ty vô tình hay cố ý khoe vẻ đẹp trời cho trong bộ áo dài với anh Thiên? Hồng Diệp nghĩ. Mỗi Tâm Minh hồn nhiên reo:

- Anh Thiên! Thấy Ty Ty mặc áo dài chưa? Hoa khôi áo dài trường em đó.

CHƯƠNG 7

B

à Bốn rời phòng hồi sức ra khoa nội. Cả nhóm lần dân xóm thở phào. Dù gì bà m ới ngoài năm mươi. Ty Ty còn nhỏ thế kia. Chín Mập quyết định ngập học trễ thêm một tuần, anh đành lòng nào khi Ty Ty năm sáu giờ sáng từ bệnh viện về lo dọn hàng kiếm tiền, đến mười giờ gởi hàng tất tả đi chợ nấu ăn xách vô bệnh viện. Trưa, tất tả quay về đóng hàng, đi học. Tối, ra ở với ngoại cả đêm, mang sách vở theo học bài.

Điều Thiên lên ruột hơn là anh chàng bác sĩ Đáng trẻ tuổi, hào hoa kia, cứ lên "thăm" ngoại Bốn tà tà sáng chiều, còn Ty Ty đối với anh ta ngày một thân thiết hơn.

R ồi bà Bốn cũng xuất viện với lời dặn dò, phải nghỉ ngơi, không thức khuya dậy sớm. Ty Ty từ đó, cứ năm giờ sáng dậy đi chợ trời sớm, mua hàng bán thêm. Thiên chuẩn bị đi Sài Gòn, tối đến anh qua nhà, đưa Ty Ty một gói lớn bọc kín, nói:

- Hè về, mặc cho ai coi thử.
Thiên đi, Đáng tìm tới nhà, và rồi hôm nào cũng ghé, khiến Ty Ty ngạc nhiên:

- R ăng anh rảnh rứa? Đi chơi suốt.
- Anh làm ca, có thời gian nên ghé thăm ngoại.

Ty Ty vô tư trước lòng tốt của Đáng. Hồng Diệp mừng thầm. Tâm Minh thắc mắc, ngẫm nghĩ:
- Ty Ty!

Tâm Minh g ọi khi thấy bạn ngồi ngơ ngẩn ở giường nhìn chăm vào tường. Trên tường là bộ áo dài gấm màu hồng phấn, một chiếc váy dài lửng tám mảnh hoa vàng trên nền lam nhạt chen hoa hồng. Tâm Minh trở mắt:

- Chu choa! Ty Ty may h ời mô rứa? Đẹp ghê hồn.
Kéo bạn ngồi cạnh, Ty Ty nhăn nhó:
- Quà tốt anh Mập cho ta đó. Ta định không may, té ra ảnh lấy phiếu ở tiệm may, trả tiền hết rồi, chừ may rồi, ta không dám bán.
- Vì r ăng?
- Mập nói đợi hè Mập về hày mặc, còn ta lại nghĩ, nếu mặc vô chắc là giống nhỏ Hồng.
Tâm Minh hiền nhất nhóm, nhưng con nhà giàu, nên chuyện ăn diện rành "sáu câu". Cô nhỏ che miệng cười:

- Ty Ty kh ờ thiệt. R ăng giống được? Nhỏ Hồng ăn diện chạy theo thời trang rất sắc sỡ, lại quá lố đến nỗi nhăng, còn Ty Ty chỉ đẹp và con gái hơn khi mặc vào thôi. Nhưng mà nghe Mi hỏi nè. Vì r ăng anh Thiên tặng áo cho Ty Ty rứa?

- Ta đâu biết - Ty Ty tặc lưỡi - Lão Mập nói lì xì đầu năm.
Tâm Minh khúc khích:

- R ăng ta với Hồng Diệp không có? Chết Ty Ty rồi. Coi chừng đó.
- Coi chừng thứ chi?
- Hôm Ty Ty mặc áo dài, anh Mập nhìn hoài, vẻ lạ lắm, như vậy là... cảm...
- Im! Nói bậy, bà Hai cầu Tự gọt đầu - Ty Ty la lên, mặt lại đỏ như. Hồi tối tới giờ, cô ngơ ngẩn chỉ vì nghĩ vẩn vơ về chuyện đó.

Cô nh ỏ đứng phắt dậy, vợ sách vở:
- Học thôi. Ta hứa với ngoại phải đậu đại học.

Tâm Minh gi ải xong bài toán thì Hồng Diệp qua. Cô dịu dàng chào hỏi bà Bốn, khuyên bà ngủ sớm xong mới ngồi vào học. Vừa lúc Đáng chạy xe vào - Anh vẫn thân nhiên gọi bà Bốn bằng ngoại rồi nói với ba cô:

- Thiên học xa, anh thay Thiên kèm mấy nhỏ nghe.
Tâm Minh hồn nhiên vỗ tay, Hồng Diệp liếc Ty Ty, nói:
- Phải được Ty tỷ tỷ bằng lòng, thưa bác sĩ.

Cô nhỏ cười híp mắt, vô tư:
- Thêm một ông thầy dạy miễn phí, ngu chi từ chối.

Sau buổi dạy đầu tiên, Đáng biết sức học cả ba. Ty Ty kém nhất nhóm ba người. Anh ra nghị quyết kèm riêng cô nhỏ thêm hai buổi.

Đáng mở mắt, đồng hồ đang đánh mười một tiếng, nhào mình lăn thêm mấy vòng, ngồi lên khoác khăn tắm đi vào toilette. Đáng trở ra, quần short, áo pull mỏng mặc ở nhà, đi thẳng qua phòng ăn.

Bà Tâm nghe ti ếng díp, vẫn đều tay khuấy nồi xúp, miệng nói:
- Nắng quá, mẹ nấu xúp ăn trưa luôn, con uống trước hộp sữa tươi đi.

Đáng dạ, mở tủ lạnh, lấy hộp sữa vinamilk, cầm ống hút, vừa hút sữa, vừa đọc báo. Những giây phút thế này, Đáng thấy thanh thoi, mãn nguyện trong sự êm đềm. Nhà Đáng một mẹ, một con, bà Tâm người gốc Bắc, tính chu đáo, kỷ cương, trọng danh dự, nên dù cha Đáng chết sớm, bà ở vậy nuôi con không tái giá dù không ở chung với mái nhà to lớn bên chồng.

Bà khá gì ả, giỏi giang lại sống như tiết phụ ngày xưa, nên nhà chồng nể trọng. Một tay bà nuôi Đáng ăn học thành tài, Đáng giỏi và hiếu đễ, bà rất tự hào và mãn nguyện.

Đặt tô xúp trước mặt con, bà Tâm ngồi đối diện, Đáng để tờ báo xuống, nhìn mẹ:

- Mời mẹ dùng với con.

Bà Tâm lắc đầu:

- Con cứ ăn đi. Mẹ ăn sáng rồi. Hôm nay nhiều bệnh nhân lắm sao mẹ thấy con có vẻ mệt?

- Dạ, bệnh nhân nhiều.

- Mẹ lại nghi vì trước khi lên ca, con thức khuya, về trễ, ảnh hưởng tới sức khỏe thì đúng hơn.

Đáng chột dạ. Tối kia, anh cùng học với nhóm Ty Ty tới gần nửa đêm mới về nhà, lại thao thức đến sáng vì nghĩ về Ty Ty. Hôm sau lên ca, trực suốt đêm, vừa xuống ca lúc bảy giờ. Mẹ anh thật tinh ý. Biết sao được? Nhà chỉ hai mẹ con, mẹ lại rất yêu anh, ngay đến thuê người giúp việc, bà cũng không chịu vì lý do..... họ chăm sóc, giặt giũ, nấu nướng không hợp ý anh, lại không vừa lòng bà.

- Xin lỗi mẹ, lần sau đi chơi, con sẽ về sớm hơn.

Thấy mẹ gật đầu, Đáng thở ra nhẹ nhẹ, bắt đầu ăn. Bà Tâm nhìn con dò xét.

Từ tết tới giờ, con bà thay đổi thấy rõ. Vắng nhà nhiều hơn, thỉnh thoảng ca hát vu vơ một mình. Có khi ngồi ngơ ngẩn thả hồn đi đâu. Bà từng trải lắm, nên biết nó gặp phải chuyện gì. Bà chưa hỏi vì đang suy tính. Thật ra, bà thấy Đáng còn nhỏ dại lắm, mới ra trường hơn năm, bà chạy chọt tốn kém cho Đáng về chỗ làm tốt, mong nó tiến thân nhanh và sớm hôm kề bên bà. Thật hãnh diện khi cũng Đáng ra đường nghe bao lời xì xầm ngợi khen: "Hai mẹ con chị Thanh Tâm đó, ngó như hai chị em. Vậy mà thằng Đáng làm bác sĩ rồi."

Nếu con bà có bạn gái, nó nhất định yêu vợ và chung thủy như bà. Liệu nó có còn thương bà và hiếu đễ như xưa?

Ăn hết tô súp, Đáng ngẩng lên:

- Ngon lắm, mẹ à. Nhà hàng so với mẹ chả ăn thua.

Bà Tâm mát dạ lắm, nguyền con:

- Chỉ giỏi tài nịnh mẹ Có phải định đi đâu đó không, ra trông hàng cho mẹ không?

Đáng cười, nịnh:

- Có cô út mà mẹ. Cô vừa xinh đẹp, vừa giỏi, bán phụ mẹ mới đắt. Con là con trai, lóng ngóng chỉ tổ làm mẹ mất mặt thôi.

Bà Tâm cười mát:

- Nếu con kiếm có đi chơi mẹ không cản, chớ cửa hàng mỹ phẩm của mẹ từ ngày có con, mấy cô gái trẻ ghé mua ngày một đông.

Đáng ôm cổ mẹ, cười xòa:

- Mẹ nói ghê quá. Làm như mẹ đang thực hiện "mỹ nam kế" vậy. Cho con xin.

Đáng nói đúng ruột gan mẹ, nhưng đời nào bà Tâm thừa nhận. Bà sắc sảo nhạy bén lắm. Biết con mình bảnh trai lại là bác sĩ, biết đám con gái giờ ưa chuộng vật chất, tôn thờ thần tượng, nên thường bảo Đáng ra phụ bán khi xuống ca. Cái bọn gái giờ vừa ngu, vừa tí toe khoe mẽ xài sang. Ba thằng diễn viên, ca sĩ ưỡn ẹo sao bằng thằng bác sĩ ngon lành, mà chúng còn mê chết bỏ, lẽ nào thằng con vàng ngọc của bà kém sao?

Bà Tâm li ệu chuyện như thần, trước tiên là quý bà lắm tiền, thấy cửa hàng sang trọng liền ghé qua. Thấy bà chủ xinh đẹp quý phái, nói chuyện ngọt ngào, nên tỏ ra ưa thích. Sau đó, nghe Đáng là con ruột, làm bác sĩ bệnh viện lớn, chưa có nơi nào nên chẳng thiếu người từ bạn hàng ra bạn thân. Ôi thôi! Nào cháu, nào con, lần lượt giới thiệu đến và Đáng quen hàng mấy chục cô ở cửa hàng mẹ mình. Đáng vô tư xem như bạn hàng của mẹ, còn khối cô thì tưởng bỏ, Đáng đang tỏ vẻ "tán" mình, chúa ơi!!! Ai biểu ông bác sĩ bảnh trai, giàu có, còn thêm tính hào hoa nịnh đầm quá thể làm chi khiến người ta hiểu lầm.

Gì thì gì, Đáng ngây thơ vô tội vạ, mỗi bà Tâm được lợi, bởi mỗi lần, cô nào ghé qua đều mua một thứ là ít nhất, mà mỗi thứ của bà Tâm rẻ mạt là trên trăm ngàn. Thế mới biết bà thiệt thông minh, nhạy bén, từ hàng áo quần bỏ sỉ chợ Hàn, bà nhảy sang mỹ phẩm vừa đúng thời cơ.

Ngẫm nghĩ, bà Tâm đứng lên:

- Đi dâu tối phải về nhé. Cô Ngọc tiệm vàng Kim Thịnh hẹn gặp con tám giờ tối có chuyện đấy. Bà rời nhà ăn, vặn khóa bếp ga cẩn thận, đi phòng riêng, Đáng đi bên mẹ, bà Tâm sức nhớ, nói:

- Con này! B ạn bè nên lựa mà chơi nhé. Hôm qua, ông nội có nói xa xôi với mẹ, nếu con có bạn gái thì phải biết chọn con nhà danh giá, đạo đức vừa đưa đến ông xem mặt.

Đáng hiểu để lại thông minh:

- Nếu con yêu một người không được như nội yêu cầu thì mẹ có...

- M ẹ chưa nghĩ tới chuyện đó. Con còn trẻ, nên lo công danh, sự nghiệp. Bà Tâm nói thẳng - Thời này, đàn ông ngoài ba mươi lập gia đình là vừa đủ chín chắn.

- Vâng. M ẹ dạy đúng.

Bà Tám vào phòng.

- Mẹ nghỉ trưa một lát, trước hai giờ điện gọi mẹ dậy giùm.

- Dạ.

Đáng về phòng thay quần áo, chạy xe ra cửa hàng, nghĩ bụng: Mình tới sớm gặp Ty Ty, đến tám giờ về là vừa.

Ty Ty đi mua phở về ngang, thấy anh đứng ở cửa hàng tươi cười trò chuyện với mấy cô son phấn rực rỡ. Ty Ty tròn mắt: "Ồi bà ngoại ơi! Anh Đáng là chi của bà Thanh Tâm tiết phụ rứa hè?"

Hồng Diệp đợi bạn kể xong, cười khê:

- R ứa anh Đáng là con bà Thanh Tâm rồi, bà nó làm dâu họ Lê, nhà Lê Sĩ giàu có, gia phong, chọn dâu, kén rể giao du người ngoài đều kỹ đến độ khe khắt, rằng anh Đáng phóng túng rứa hè?

Tâm Minh tròn mắt:

- Bà Thanh Tâm chơi thân với mẹ Mi lắm, rằng Mi không nghe đến con trai bà ta là anh Đáng?

Ty Ty nh ần mũi trêu bạn:

- Họ chỉ nhắc tới khi nhăm nhe Tâm Minh làm dâu thôi.

Tâm Minh đỏ mặt:

- Vô duyên chưa tề. Rằng có chuyện dâu con vô đây?

Ty Ty vuốt má bạn:

- Rằng không được? - Tâm Minh xinh đẹp, vừa hiền ngoan, lại thêm vàng hời môn cả... chục ký. Bà Thanh Tâm cổ mắt chó ly.

Tâm Minh b ị t tai:

- Thôi đi, có anh Đáng thiết là ê mặt.

Hồng Diệp dịu dàng nhìn Ty Ty:

- Nhưng hình như anh Đáng cảm Ty Ty đó nghe. Bà Thanh Tâm độ rày qua mỹ phẩm phát lắm, ảnh con một, ai ưng ảnh sướng cả đời.

Ty Ty cười giòn:

- Ti ếng đồn khắp Đà Nẵng bà Thanh Tâm tiết phụ khó mà nghiêm, thêm họ Lê Sĩ bên một thì gia thế hai cô nương đây mới xứng đôi, hạng Ty Ty làm sao tới cửa. Thôi bỏ, nói vui rứa, rùi anh Đáng nghe thì kỳ chết.

Cả ba dự định học bài khoảng một giờ là Đáng tới, ai ngờ, con nhỏ giúp việc nhà Hồng Diệp chạy qua nói:

- Điện thoại anh Thiên gọi cả ba, lẹ lên.

Hồng Diệp chạy trước, Tâm Minh kéo Ty Ty. Cô nhỏ trì tay lại lắc đầu, Tâm Minh gắt:

- Đừng rứa mà. Ty Ty có biết mấy lần trước làm ảnh buồn lắm không? Ảnh nói với Mi, ảnh buồn tới không muốn đi học đó. Đi mau. Cả hai chạy qua nhà Hồng Diệp. Thấy mẹ Hồng Diệp, cô Bích đang ngồi nhìn Diệp nói chuyện điện thoại, vẻ mặt vui vẻ liền cúi chào. Cô Bích cười, khoe:

- Không biết hai đứa nói gì mà lâu dữ?

Diệp đưa ống nghe qua Tâm Minh. Mi nói một lúc, chuyên qua Ty Ty. Cô nhỏ mới cảm đã nghe giọng Thiên:

- Ty Ty hả? Giờ mới chịu gặp anh à? Anh gửi thư và sách, em nhận được chưa?

- Dạ rồi.

- Sao không trả lời thư?

- Ty Ty bận lắm. Bán hàng một buổi, đi học một buổi.

- Bận vậy sao? Nghe bác sĩ Đáng ghé thăm em hoài phải không?

- Ảnh thay anh kèm ba đứa học.

Đầu u dây, Thiên làm thỉnh một lúc:

- Có nhớ hứa gì với anh không?

- Hứa gì?

- Cái ngoéo tay bữa tết. Nhớ chưa?

- Em nhớ. Mập yên chí.

- Ty Ty! Anh quyết định rồi, sẽ xin việc ở Đà Nẵng sau khi ra trường. Nhưng em đừng cho ai biết chuyện này nghe. Ngoại khỏe không?

- Dạ khỏe. Mập ơi! Cúp máy đi, tốn tiền lắm.

- Em ráng học thi cho tốt nghe.

- Ừ ráng.

- Coi chừng ngoại nghe.

- Dĩ nhiên rồi.

- Anh gọi về, nhớ qua nghe, đừng trốn.

- Được.

- Ty Ty! Anh nhớ em lắm.

Mắt cô cay cay, nói ngập ngừng, nhỏ xíu:

- Ty Ty cũng nhớ anh lắm.

- Vậy ráng nghe lời anh, lời ngoại, ngoan hiền như...

Cô nhỏ đỏ bừng:

- Biết rồi, khổ lắm, nói mãi. Bye.

Ty Ty cúp máy, đi một nước, quên cả chào cô Bích. Tâm Minh bối rối, xin lỗi mẹ bạn, chạy theo. Cô Bích nhìn theo nói mát mẹ:

- Đúng là... rau nào sâu nấy, quen thói chợ trời.

- Mẹ! - Hồng Diệp kêu lên.

- Mẹ nói không đúng hả? Mẹ không biết vì rằng con chơi được với hần, ngừ nó, chỉ lân la cũng

đủ mang tiếng rồi.

Cô Bích nói m ột hơi mở quạt chạy hết số cho hạ hỏa.

Hồng Diệp điềm tĩnh giải thích với mẹ:

- Lúc nh ỏ, vì nó lớn gan, luôn bênh vực con với Mi khi bị ai ăn hiếp, thật ra, nó xấu thói, nhưng bụng dạ tốt lắm mẹ. Vì rửa, anh Thiên mới thương, dạy nó học. Anh giỏi lắm, còn mẹ chỉ dạy mỗi môn sinh, con không thân thiết với nó, rằng học kèm với anh Thiên được? Mà lại học không tốn tiền.

Hồng Diệp thở ra:

- Dù chi, nó cũng là bạn tốt bao năm rồi, có điều....

- Nghe hơi ban nãy, mẹ thấy nó se với thằng Thiên lắm đạ, con coi chừng. Mặt Hồng Diệp đổi sắc:

- Coi chừng chi mẹ?

- Con không qua m ất mẹ được mô. Thằng Thiên tài năng, gia thế trội nhất xóm Hồ, xóm Chuối, luôn cả phường ni, chưa trai mô qua được, làm sui với bà Hai Gấm, mẹ cũng mát mặt, có điều con ở Sài Gòn mới có hy vọng nắm được thằng Thiên. Liệu đó.

Hồng Diệp tối n ớ không qua học, mỗi Tâm Minh và Ty Ty. Đáng tởi, chỉ dạy đến tám giờ có việc phải đi. Tâm Minh về nhà kể mẹ nghe chuyện Thiên điện về, bà Nga cười:

- Ty Ty nó không thích cô Bích mới không chịu nghe điện, biểu thằng Thiên gọi về nhà mình là ổn thôi.

Tâm Minh c ấn môi:

- Ba năm ni đều gọi bên Hồng Diệp, chừ làm rửa e Diệp hiểu lầm mẹ n ợ.

Đến bên bàn phấn, bà Nga lấy hộp kem dưỡng da bắt đầu chấm vào mặt, xoa đều:

- Cũng phải. Hai nhà giáp ranh làm sui mà, bên giàu có, bên danh tiếng. Tâm Minh thắng thốt:

- Mẹ nói chi rửa mẹ?

Bà Nga làm thình, đúng là lỗ miệng, gượng không kịp. Chúng nó còn nhỏ, bận tâm chuyện người lớn không hay ho gì.

- Con ra học đi. Sắp thi tốt nghiệp rồi, rớt là cha mi gõ đầu cho coi. Tâm Minh ngoan ngoãn đi ra, nhưng điều mẹ nói, cô canh cánh trong lòng từ đêm ấy.

CHƯƠNG 8

C

ả ba đậu tốt nghiệp điểm đều loại khá, mỗi Ty Ty số điểm kém hơn. Đáng

đượ c cả ba khao một chiều bánh tráng đập. Đáng vừa ăn vừa chảy nước mắt, cả ba cô cười như nắc nẻ. Thiên gọi về chúc mừng và gửi quà ba đôi giày trắng thật xinh.

Cả ba cầm đầu học thi, nhưng Ty Ty vẫn ra chợ bán luôn ngày với ngoại. Cô đem theo sách vở, học thi ngay chợ trời. Dân chợ Tăng Bạt Hổ ghẹo ời ới:

- Cô Tú Ty Ty ời! Có trường đại họ mô, dạy kinh doanh chợ trời một lời mười không?

- Có. - Ty Ty tỉnh queo - Trường trại giam Hòa Sơn.

C ả chợ cười rần. Khách hàng tới mua thấy Ty Ty khư khư cuốn sách, nghe có "mánh", sách cầm tay, phốc lên xe chạy, chạy một lèo lắt. Một người ngồi gần đấy lắc đầu, nói với bà Bốn:

- Con cháu bà gi ỏi thiệt, nó đậu đại học, còn ra bán chợ trời không?

- Không bán lấy gì học, lấy gì ăn chú?

Nh ưng tới gần thi, Ty Ty phải ở nhà, không thể tập trung học giữa chốn bát nháo, bán mua, mánh mung rầm trời nổ được. Doanh thu sút liền, cuối tháng bà Bốn chưa có tiền đóng thuế, nhân viên thu thuế mặt lạnh như tiền, nạt nộ đòi tịch thu hàng giam kho.

Chàng Th ạnh sút bán bị, phóng vèo xe vô xóm Hồ, gọi Ty Ty. Cô nhỏ đang quần bành l ợ lửng, áo sát nách (từ hồi hứa với Chín Mập, nề nếp con nhà, Ty Ty không mặc đồ này ra chợ

nữ). Nghe nói, vớt sách vở, phóng vèo lên xe Thanh sát ra chợ.

Bà thu thuế đang ong ồng giọng quảng Nam "hù" bà Bốn tới bến:

- Tui hỏi một lần nữa, bà có đóng thuế không?
- Dạ, chị cho thêm ít bữa, tui còn thiếu tiền.
- Không đợi chờ chi được. Anh Bảy mô, lập biên bản hốt hàng.

Không thấy anh Bảy mô hết, mỗi Ty Ty tóc đuôi gà chống ngược, quần short lơ lửng, áo sát nách, tay thọc túi quần nghênh ngang bước tới:

- Ai đòi hốt hàng? - Cô nhỏ kên kên.
- Cô là chi bà ni? Bà không đóng thuế, hàng bị tịch biên chờ xử lý. Ty Ty trề môi, nhìn bà thu thuế từ chân đến đầu, buông một câu tỉnh bơ:
- Tui thách bà đó, hốt tui coi.

Cả chợ xúm quanh ồ lên nháo nhác. Con nhỏ gan cóc tía, dám thách thức nhân viên thuế. Cả chợ trời, ai cũng nhún giọng khi gặp người thừa hành công vụ, mỗi con nhỏ... ngang hơn cua. Bà thu thuế lồng lộn, quát gọi người om tời. Lạ he! Cả chục nhân viên thu thuế tủa khắp chợ, nhưng không ai đi tới. Ty Ty cười khẩy:

- Hết cơn chưa bà đầy tớ nhân dân? Nghe cho rõ nè. Chẳng phải chợ trời ni ai cũng dốt nát, ngu muội không thông hiểu luật pháp như bà tưởng mà bà giở giọng quát nạt làm oai. Đóng thuế là nghĩa vụ của tôi, đóng trễ thì tui nộp phạt theo đúng quy định nhà nước. Cho đến hết thời hạn bao nhiêu tháng, nếu tui không thi hành nghĩa vụ, bà mới có quyền mời cấp thẩm quyền, trình giấy tờ, có anh quản lý chợ đi theo, lập biên bản niêm phong. Đừng tưởng với chức... nhân viên thu thuế muốn làm trời là làm trời nghe. Bây giờ, bà có hốt hàng không? Hốt thì làm liền tui coi. Không hốt thì cút xéo cho tui bán kiếm tiền đóng thuế.

Bà thu thuế tái mặt nhìn quanh, một nhân viên thuế vụ lại gần nói kiểu dàn hòa, giải vây:

- Th ư thả cho bà Bốn vài ngày, bà chưa khi mô đóng trễ hết. Đi, về thôi. Họ rẽ đám đông đi ra, cả chợ nghe anh cần nhân đồng nghiệp:
 - Chị làm chi lạ rứa? Phải làm đúng luật chứ, tưởng dân họ ngu dốt rằng? Chiều nay họp chị phải kiểm điểm đi.
- Cả hai đi rồi, dân chợ cười rần. Từ đó, Ty Ty có thêm biệt danh "Cô tú chợ trời", theo sau danh gọi "Ty Ty SBC", hồi vụ bắt Bảy Ngọt ăn trộm.

Tối đó, Đáng tới lúc Hồng Diệp nhắc Ty Ty, biểu cô bạn đối với nhân viên thừa hành công vụ nên mềm dẻo kéo họ để bụng thù dai không tốt. Dù gì làm dân, luôn thấp cổ bé miệng. Lúc đó, Đáng mới biết là Ty Ty cùng bán lạc son chợ trời theo bà ngoại.

Học xong, đợi Tâm Minh, Hồng Diệp về, Đáng lựa lời khuyên cô nên chú tâm vào đại học, đừng ra chợ để mang tai tiếng, Ty Ty ngạc nhiên:

- Em không trộm cắp, không làm gì tổn hại danh dự rằng mang tiếng? Đáng khó nói, trầm ngâm một lúc:

- Nếu em thích buôn bán giúp bà nhàn hạ, hay là mở một cửa hàng ngoài lộ chính.

Ty Ty cười Đáng ngây thơ, cô hỏi:

- Nếu em có tiền, đâu buôn bán chợ trời.
- Anh giúp em.

Ty Ty nhìn Đáng chăm chú:

- Vì rằng anh tốt rứa?
- Đừng hỏi. Chỉ cần biết, anh thật lòng giúp em không vụ lợi. Ty Ty ngồi bó gối nhìn ra trời đêm:

- Cảm ơn anh. Rất tiếc, tôi muốn tự nuôi sống mình bằng đôi tay chính mình. Tiền bạc khó trả, ơn nghĩa càng khó trả hơn, tôi không muốn nợ ai, ngoài bà ngoại tôi và...

- Thiên phải không? Anh khác gì Thiên, quý em thật lòng.

- Anh không hiểu đâu, khác nhiều lắm đó. Từ thuở tôi chấp chững bước đi, anh Mập đã kề cận bên tôi rồi. Khi không có anh, thì con vá anh nuôi lại quần quýt bên tôi canh giữ, anh ấy sợ tôi đi hoang như hồi mới mười ba tháng tuổi.

- Anh không hiểu chi hết. - Đáng nóng ruột.

Đột nhiên Ty Ty thêm tâm sự, cô chưa một lần tâm sự cùng ai nổi lòng mình. Nổi lòng đưa con gái vươn lên từ nhuốc nhơ quá khứ. Nhưng đó không phải điều ai cũng có thể nghe. Cô kể Đáng nghe thời thơ ấu của mình, kể mãi rồi kết thúc câu chuyện.

- Anh học xa, ở nhà, ba đòi nhà chó, con vá, con vện, tới con đốm đen đều theo em, hể em đi khác đường là chúng chạy theo sủa nhặng, ngoại em thương ảnh hơn cả thương em, chơi với nhau lâu vậy, anh giống được răng?

Đáng điềm đạm:

- Con người mỗi con tim là sức mạnh chứa vô bờ. Tuổi thơ em có Thiên làm bạn, giờ tuổi hoa niên có anh, thêm một người bạn, có gì không tốt? Chẳng lẽ đời người chỉ một bạn là đủ?

Ty Ty cười xa vắng:

- Với em, rứa là dư thừa rồi. Cả Tâm Minh, Hồng Diệp.

Đáng trầm ngâm, Ty Ty nghèo không phải trở ngại, anh chỉ ngại mẹ anh ty hiềm Ty Ty bán chợ trời không danh giá. Từ từ, mình thu xếp ổn thỏa, dù sao mình an tâm vì Ty Ty không tỏ vẻ gì yêu Thiên qua lời kể và Đáng thấy mình thật cao thượng, biết rõ cô đến vậy, nhưng tình yêu anh dành cho cô vẫn nguyên vẹn.

Tâm Minh thi kinh tế Đà Nẵng, đại học sư phạm Huế và đại học tổng hợp Sài Gòn. Hồng Diệp thi đại học ngoại ngữ Đà Nẵng, tổng hợp và kinh tế Sài Gòn. Ty Ty thi hết tại Đà Nẵng và cả Bách Khoa ngoại ngữ và cao đẳng sư phạm.

Thi Đà Nẵng xong, Tâm Minh và Hồng Diệp đi máy bay về thành phố Hồ Chí Minh. Thiên đón ở sân bay, đưa về nhà trọ, lo chu đáo từ chuyện ăn ngủ, thi cử. Bạn Thiên đông lắm, tối đến chật nhà, không có chỗ ngồi, một tên gầy nhom, cao khều ba hoa:

- Nghe thằng Thiên có ba cô em gái, thiệt trăm nghe không bằng mắt thấy. Thiên ơi! Cho tao gọi một tiếng anh Hai nghe mậy?

Thiên cười, nhìn hai cô em gái:

- Em tao vừa học giỏi, vừa xinh đẹp, gả mày uống lắm. Để coi thằng nào bảnh một chút.

Cả bọn cười ồ. Tâm Minh bẽn lễn. Hồng Diệp ung dung:

- Anh Thiên lựa cho Mi được rồi. Còn em đã có đối tượng từ lâu. Cả Thiên cũng bất ngờ, anh nhìn Hồng Diệp rầy yêu:

- Chà! Cả gan há. Còn đang học hành, không sợ anh méc dì Bích sao? Ai vậy? Anh quen không?

Tâm Minh hoang mang, Hồng Diệp thản nhiên:

- Đợi tin thi đậu xong, em sẽ nói anh nghe.

Nhóm bạn Thiên nhốn nháo nhặng xì hỏi:

- Phải anh không?

Diệp chỉ cười, cử chỉ thật dịu dàng tao nhã. Vài chàng tấn công Tâm Minh, cô chạy mất.

Cả hai thi xong mỗi môn đều nói làm bài được, Thiên mừng lắm điện liên tục về Đà Nẵng báo tin và nhờ mẹ gọi Ty Ty. Nghe anh hỏi làm bài ra sao, Ty Ty trả lời nhất gừng:

- Tạm tạm. Mi, Nu thi tốt không?

- Tốt lắm. Đến ngày mốt là xong, cả hai ở chơi với anh vài ngày rồi về. Ráng lên nhé Ty Ty.

- Em đang cố gắng.

- Có ban vừa lúc anh thi xong sẽ về ngay. Đậu anh có quà lớn đó. Ty Ty! Anh nhớ nhỏ quá.

Cô làm thỉnh vì bà Hai Gấm đang ngồi đó.

- Anh ráng giữ gìn sức khỏe, em về ôn bài đây.

Đáng theo Ty Ty những ngày thi. Đối trực liên tục để đưa cô đi thi. Cả xóm đồn dây Ty Ty có bồ làm bác sĩ bảnh trai, người mừng là ba Hai Gấm và cô Bích. Người ganh tức nhất là nhỏ Hồng. Hồng thi Huế, Đà Nẵng, nhưng khác với Ty Ty không muốn đi học xa vì lo cho ngoại. Hồng biết mình học hành thua xa chuyện ăn chơi, nên chỉ đi thi cho có.

Tất cả hồi hộp chờ tin báo từ Thiên. Hai xóm lại một lần nữa khen dây bà con nhỏ khi nghe

tin báo về hai cô thi Sài Gòn đều đậu. Ty Ty đậu cả hai trường lại rớt cao đẳng sư phạm. Kỳ không?

Thiên s ốt ruột gặp Ty Ty, đi máy bay về. Cô Bích có cơ nhờ anh Thiên dạy dỗ nên cùng Hồng Diệp ra đón theo bà Hai Gấm. Tâm Minh đi một mình vì Ty Ty bận mách một chuyến hàng quan trọng. Xuống sân bay, Thiên hỏi Ty Ty đâu. Mi kể, Thiên buồn. Đồng tiền trong mắt, trong lòng Ty Ty lớn hơn anh Chín Mập rồi.

Quà các bà mẹ thưởng cho con thi đậu chung với một ý là thưởng một chuyến du lịch Đà Lạt. Hồng Diệp lên Dream II, để chiếc 82 lại cho thằng em. Ơn trời là nhờ ba Diệp làm bên Hải Quan khám khá chớ cô Bích dạy sinh chẳng bở bèn gì, chuyện lương tiền. Tâm Minh lên cúp Tom 92 nguyên thùng, nghe mẹ dặn, xách Chaly chạy qua nói với Ty Ty:

- Mẹ Mi nói, Ty Ty học bách khoa xa quá, lấy xe Mi đi đỡ chân, tiền khi mô có thì trả. Cô Nga nói đúng. Đi xe đạp không kịp dọn hàng ra vô cho ngoại rồi. Ty Ty thở ra.

- Bao nhiêu?

Mẹ nói sao, Tâm Minh nói y chang:

- Xế cũ rồi, hồi nó mẹ mua mười chỉ, chừ bớt Ty Ty hai chỉ.

Ty Ty vốn rành mọi thứ trên thị trường như hiểu lòng mẹ bạn thương mình. Cô nhỏ cười bạn ngây thơ, từng từng nói:

- Dì Nga bán cây rươi thì tao mua.

Tâm Minh ng ơ ngác xách xe về hỏi mẹ. Bà Nga thở ra. Cây đắng sanh trái ngọt. Trong bùn mọc được hoa sen, coi như dì Bốn Khoai có phước. Cầu trời cho dì trăm tuổi, để nhìn Ty Ty thành đạt báo hiếu. Bà Nga gọi thợ thay hết phụ tùng, đổ nguyên nước sơn, dặn con vì biết nó thiệt thà.

- Đừng kể chi cho Ty Ty nghe chuyện mẹ thay đồ mới xịn cho nó nghe chưa?

Mi hiểu, tới đó Ty Ty chổng tiền, bà Nga làm giấy bán xe đang hoàng, lại chủ cho Ty Ty một chỉ. Cô nhỏ lắc đầu. Bà Nga rầy:

- Cái lệ là rửa chừ mới hên. Răng con cứng đầu rửa?

Ty Ty chịu, đem chỉ vàng về giao cho ngoại cất. Vừa lúc Thiên ghé, Đáng cũng đến. Ty Ty khoe:

- Bà ngoại có chiếc Chaly.

Đáng ra vẻ thân thiết:

- Anh thưởng một tuần du lịch Đà Lạt với Diệp và Minh.

Thiên lỏ mắt nhìn Ty Ty, nếu cô chịu, anh sẽ nhận lời đi Đà Lạt do Nu, Mi yêu cầu, nhưng Thiên khó chịu quá.

Ty Ty pha nước mời, từ chối thẳng:

- Một ngày xa nhà cũng không được. Cảm ơn anh Đáng.

Thiên vừa vui, vừa thất vọng:

- Quà thưởng của anh Mập là học phí một năm.

Ty Ty lắc đầu:

- Nhiều quá. Đúng ra, Ty Ty phải tạ ơn hai thầy. Vậy đi, một châu kem Ty trả. Chiều chủ nhật đi biển, anh Đáng trả, hai vé kịch tối thứ hai, anh Thiên trả.

- Sao là hai vé? - Đáng hỏi.

- Anh trực mà.

- Anh đổi phiên rồi. - Đáng nói tỉnh bơ.

- Vậy thì ba vé.

Nhưng thật ra đi đâu cũng năm người, hai ông thầy, ba cô học trò. Trước ngày đi Đà Lạt, nhỏ Mi qua tìm Ty Ty:

- Mẹ nói mời Ty Ty đi Đà Lạt.

- Không đi được.

Thiên cũng không đi, viện cớ về với mẹ không được mấy ngày. Bà Hai Gấm ngày dữ quá.

- Cô Bích nhờ cậy con coi chừng sắp nhỏ, con không đi khác gì biểu tụi nó đừng đi.

Thiên đành chịu, tối đó qua nhà Ty Ty lúc cô nhỏ sắp đóng cửa. Đốm đen lon ton theo bên chân. Thấy Ty Ty đang đắp bốp cho bà Bốn, Thiên đành. Anh rành chuyện này lắm, bởi muốn xin mẹ gì, thì thuở nhỏ, Thiên đã dùng chiêu này nịnh bà Hai Gấm. Được Thiên đắp bốp, bà Bốn khen dỗi.

- Tr ời ơi! Ngoạ i khỏe ghê. Hết nhức m ỏi rồi. Thằng Chín giỏi thiệt. Thiên nói ồm ờ:

- Nếu ngoạ i muốn, con sẽ đắp bốp cho ngoạ i cả đời.

Bà B ốn ngồi lên v ấn tóc, cười:

- Cha mi! Làm tới ông kỹ sư, đi tận mô mô, răng đắp bốp cho ngoạ i được. Thiên xa xôi:

- Làm ông chi rồi cũng phải về cội nguồn. Huống chi còn gia đình, còn ngoạ i với Ty Ty ở đây.

Bà B ốn cảm động, ngậm ngùi. Cái thằng thiệt có nghĩa có tình. Giá chi... Hỡi ơi! Cả hai xóm đồn d ậy chuyện Hai Gấm r ắp ranh làm sui với cô giáo Bích, huống chi, Ty Ty dĩ vãng như chén mật đắng làm đắng lòng người.

Ty Ty v ẫn ngồi ở bàn, cúi c úi bao m ấy cuốn vở, tóc cô rũ xuống che khuất nửa mặt. Thiên nhìn không rõ vui buồn, nhưng thấy tóc cô đã dài hơn, rậm d ầy phủ kín lưng. Anh qua bàn sau khi thả mùng cho bà Bốn.

- Ty Ty!

- H ử?

- Mai anh đi với Tâm Minh, Hồng Diệu vài hôm.

Cô nhỏ cười, thoáng chút buồn l ướt nhanh:

- Hai con nhỏ khoái phải biết. Đi vui về nghe.

Ch ẳng hiểu vì sao Thiên thấy nặng nề, buồn phiền. Anh nhìn cô, tự hỏi, bao năm bên nhau chia sẻ vui buồn, cô có chút gì nghĩ tới anh ngoài tình cảm anh em thông thường.

Bàn tay Ty Ty thô ráp vì tháng năm lăn lóc kiếm sống ở chợ trời, hờ hững đặt ở cuốn vở. Thiên mạnh d ạn bất chợt đưa bàn tay mình nắm chặt đôi tay cô.

Cô nhìn anh không nháy, c ũng không rút tay về, không b ến lên hay bối rối, chỉ nhìn như muốn hỏi tại sao. Thế nhưng từ trái tim cô, hơi nóng bàn tay anh r ần r ụa, xua đi niềm mặc cảm âm thầm bao năm chôn ch ặt. Cô nghe hạnh phúc và đau khổ, bởi biết cô và anh khó có ngày mai.

- Nhỏ nhớ hứa gì với anh không? - Giọng Thiên khàn đi.

- Nhớ. Học xong mới có bồ ch ớ chi. Đã ngoạ i tay, Ty Ty nhất định giữ lời hứa.

- C ảm ơn em. - - Thiên buột miệng.

- Vì răng cảm ơn? - - Ty Ty cắc c ớ.

Thiên một thoáng nhắm mắt. Đáng rất gần Ty Ty.

- Vì anh muốn suốt đời lo cho em.

Mặt cô nhỏ nh ọt đi, rút vội bàn tay lại, Thiên ngoảnh nhìn nơi khác.

- Nh ưng cả anh và nhỏ mới đi trên con đường tương lai, còn quá trẻ để nghĩ tới chuyện một đời, nên anh chỉ mong nhỏ đặt trọn tâm trí học hành. Sau này, đến tuổi đủ chín chắn, ta sẽ trở lại vấn đề anh vừa nói, nếu em có nghĩ về anh, không còn ai khác.

Ty Ty cúi mặt, lần đầu tiên cô lộ vẻ e thẹn con gái trước anh. Thiên rung động thật sự, hơn cả khi nắm bàn tay cô. Anh đứng lên, nói nhỏ giọng khàn đặc:

- Anh về. Mai đi rồi, ở nhà ngó chừng ngoạ i, anh có quà về cho. Đêm ấy, Ty Ty thức trắng. Ở nhà bên, Thiên cũng chẳng hơn

CHƯƠNG 9

Đ

à Lạt trong mắt Hồng Diệp, Tâm Minh như một thiên đường trong mơ vậy. Với Thiên lại thường. Ba năm đại học, anh có dăm ba lần đi cùng bạn bè, còn hiện tại anh quay quắt nỗi nhớ một người.

Nhưng Thiên làm hướng dẫn viên tận tâm lắm, bởi vì hai cô em gái mà. Suốt ba ngày, ba người rong chơi Đà Lạt, chẳng sót chỗ nào. Tối về, cậu mợ Tâm Minh lo chuyện ăn uống chu đáo, chỉ ăn, tắm rửa rồi ngồi trò chuyện hoặc uống cà phê, dạo phố đêm.

Cậu mợ Tâm Minh giàu có, cũng bán vàng, suốt ngày ngoài hiệu, căn nhà rộng thênh, ngoài người giúp việc, hai thằng con cậu mợ đi suốt, ba người tha hồ ăn ngủ thoải mái.

Tối nay, Tâm Minh nói cả ngày đi khờ người muốn ngủ. Cô về phòng chui vào chăn. Còn mỗi Hồng Diệp và Thiên, cô rủ anh đi dạo bờ hồ. Thiên nói:

- Ở nhà dạo cũng được em, nào hoa, nào lá, để sức mai đi thác Gougar xa lắm. Mốt về bay liền đi thành phố cho kịp nhập học.

Nhà cậu mợ Tâm Minh ở đường Trần Phú, là ngôi biệt thự đẹp hai tầng, với hàng mimosa bọc quanh rào, cả hai đi quanh những luống hoa rồi về ngồi ở xích đu dưới giàn tường vi rộ hoa.

- Em quyết định học kinh tế ư?

- Dạ, đất nước đang phát triển kinh tế mạnh, em muốn học kinh tế để hòa nhập vào tương lai.

Tâm Minh học tổng hợp, nó muốn làm cô giáo. Thiên cười:

- Theo gien di truyền thì em phải học Tổng hợp, còn Minh thì học kinh tế mới đúng.

Hồng Diệp hất mặt, kiêu hãnh:

- Tâm Minh không đi vào sự cạnh tranh kinh tế được.

- Em được ư?

- Những gì một phụ nữ tài ba, bản lĩnh làm được, em làm được.

Thì ra ngoài vẻ dịu dàng, thanh nhã, Hồng Diệp còn là một cô gái tự tin và tham vọng. Thiên thầm nghĩ và thấy chút gì khác lóe từ mắt cô. Dù sao một phụ nữ thời đại phải như Hồng Diệp vừa dịu dàng, vừa mạnh mẽ. Thiên gật đầu, vẻ tán thành:

- Mong em thành đạt trong tương lai.

Mắt cô gái long lanh dưới trời đêm.

- Sự thành đạt của em, có anh bên cạnh mới là ý nghĩa.

Thiên hơi bối rối. Cô nhỏ có ẩn ý gì đây? Về công sức dạy dỗ ở anh ư? Hình như không phải. Thiên nhìn cô, càng bối rối hơn, mắt cô đẹp lắm, mơ màng say đắm nhìn anh. So về nhan sắc, so bề dày đức hạnh, Ty Ty thua xa, thế nhưng... Chết rồi! Thiên ơi, coi chừng.

- Này, cô nhỏ! Nói gì vậy? Tại sao lại có anh? Phải nói có người con trai nào bánh trai, tài giỏi làm rung động được em chứ? Để coi... Có đó. Thằng Hồng Nhật bạn trai anh năm nay ra trường, hôm rồi thấy em, say như...

- Em không cần bất cứ ai ngoài...

Cô mím môi, đứng lên, vụt chạy, vấp vào bồn hoa ngã lăn.

Thiên chạy lại đỡ lên, nói:

- Em có sao không?

Mặt Hồng Diệp đầm đìa nước mắt. Cô rên rỉ, ôm chân:

- Em đau quá, cho em vào nhà.

Thiên dìu đi, Diệp la oai oái, ngần ngừ một chút, anh bỗng xốc cô lên, đi vội vào phòng. Dấu mặt vào vai anh, Diệp vòng tay qua cổ, nghe rung động toàn thân. Cô yêu anh quá, yêu đến sẵn lòng vì anh làm tất cả anh có biết không? Môi cô gấn chặt lên da thịt anh qua làn vai áo, run lên. Thiên thần nhiên đi nhanh vô phòng ngủ và sức nhớ Tâm Minh thì đã muộn. Tiếng la của Diệp làm Minh tỉnh giấc, cô nhìn qua cửa sổ, thấy hết mọi điều và đứng sững ra bối rối khi Thiên bế

Diệp đi vào.

- Diệp té, chân đau. Em lấy dầu dùm anh.

Tâm Minh đưa chai dầu cứ ngẩn ra. Cô thấy bạn lạ lắm, cứ như diễn viên trong phim, xuýt xoa, đau đớn, nũng nịu với nam nhân vật chính, mắt ướt át, long lanh tình tứ. Trời ơi! Tâm Minh cắn móng tay bần thần, nghe không ổn.

Thiên đánh dầu vào chân Diệp xong, đứng lên nói:

- Nếu mai còn đau, chắc không đi thác Gougar được. Hay là về sớm một ngày.

Diệp lật đật nắm tay Thiên, phụng phịu:

- Anh xoa dầu em đỡ đau rồi, mai nhất định đi được.

- Vậy mai tính. - Thiên đi ra, Diệp gọi giật.

- Không chúc em ngủ ngon sao?

- Chúc em ngủ ngon.

Thiên h ơ i mắt tự nhiên vì ánh mắt tròn xoe của Tâm Minh. Anh vội bước đi. Diệp nhìn theo say đắm, mắt rực sáng, long lanh. Tâm Minh ngồi, kéo chăn cho bạn, buột miệng:

- Hai người có chuyện chi rứa?

Hồng Diệp ôm tay bạn, áp vào má mình, cười tươi:

- Diệp không giấu Minh là Diệp sung sướng quá. Anh ấy... - - Cô có vẻ then thùng. - - Thật ra, Diệp cũng yêu anh lắm, nhưng ta còn trẻ phải không Minh? Đợi ra trường chưa muộn. Mẹ anh ấy thì nôn lắm.

Tâm Minh nghe nh ư sấm nổ bên tai. Răng lạ rứa hở trời? Tối hôm nọ, thấy anh Thiên nắm tay Ty Ty tình tứ lắm, mình lén chuồn về, răng chừ tới Diệp? Thiệt là... Ôi! Tình yêu rắc rối quá. Dù chi phải nói cho Ty Ty biết.

Ty Ty nghe xong, mặt kín như bưng khiến Tâm Minh khó hiểu. Răng hẩn không đau khổ mô rứa hề? Rứa là răng?

L ơ đăng cầm trái thông Mi tặng, Ty Ty nhồi nhồi trong tay, hỏi bạn:

- Mua vé đi chưa. Khi mô đi?

Nhỏ Mi nhăn nhó:

- Chuyện nớ khoan nói, cho Mi biết Ty Ty nghĩ chi?

Ty Ty nhướn mày:

- Nghĩ chi? Bình thường thôi. Cả hai không bà con họ hàng gì, yêu nhau lại được hai bên vun vào, tốt quá rồi. Mình chờ ăn cưới là vừa.

- Ty Ty!

Cô nhỏ đứng lên, phải đít quần, tỉnh khô:

- Mi đừng nói Mi yêu Chín Mập nghe. Nhìn ông bác sĩ Đáng kỹ chút đi, tốt hơn. Đi chợ đây.

Cô đi một nước chẳng buồn khóa cổng. Đốm đen chạy theo, Tâm Minh chạy ù về nhà. Họ mới về, đặt hành lý xuống, cô đã qua Ty Ty, ai dè... Bà Nga đợi con ở phòng khách, chưa ra tiệm, thấy mặt con, hỏi liền:

- Chuy ên chi buồn rứa? Mới về đã chạy, không lo tắm rửa.

Nhỏ Mi kể hết với mẹ, bà Nga tặc lưỡi:

- Cha tr ời! Bà Hai Gấm tốt thiệt, nhưng khoan chọn vợ cho thằng Thiên, con Ty không được mô. Mẹ nói với con rồi, họ hứa làm sui lâu hoắc, mỗi con Ty Ty là không biết.

- Nhưng anh Thiên rõ ràng có yêu Ty Ty.

- Thì răng? Cưới rồi còn bỏ được, huống hồ có cái nắm tay, chuyện mô bò nấy đi con, cứ để Ty Ty tự giải quyết.

Ty Ty chẳng giải quyết chi hết, ngày mô như ngày nấy, dọn hàng, bán hàng, đi chợ nấu ăn, dọn dẹp. Thiên qua, tặng bao nhiêu là quà, cô nhận, mặt tỉnh khô không lộ vẻ gì. Thiên thầm thở phào. Chắc nhỏ Mi không để bụng kể lại.

Hôm sau, nhóm năm người lại họp mặt. Đáng lò dò tới nhập bọn. Ty Ty đãi bún chã cá. Hồng

Diệp ngồi bên Thiên luôn miệng:

- Em không ăn hành, anh lấy ra cho em.
- Vắt cho em miếng chanh, anh Thiên.
- Hai người xứng thiết. - - Đáng đâm hông một câu.

Lúc xúm lại coi hình chụp ở Đà Lạt, nhỏ Mi ngẩn ra, rằng nhiều hình Diệp với anh Thiên chụp chung rứa hê?

Cứ tấm nào chụp với Thiên, cô đưa Ty Ty xem:

- Ty ngó đẹp không? Chỗ ni là thung lũng Tình Yêu đó.

Đáng khen:

- Bên nhau đầy ý nghĩa.

Thiên như kiến bò bụng, không biết nói sao, cứ nhìn Ty Ty. Cô nhỏ tỉnh bơ, nấp nóm khen, người cảnh đều đẹp. Xem xong hỏi:

- Mấy giờ bay hả Diệp?
- Chuyển bảy giờ năm lẫn.

- Hai người ráng học nghe. Có anh Thiên trong nớ, Ty Ty yên bụng. Cô ngáp thả cửa trước mọi người.

- Thôi, đi ngủ sớm, mai còn màn tiền biệt.

Thiên linh cảm nỗi đau đang len lõi đến gần anh. Ty Ty chưa khi nào gọi anh là Thiên cả, lúc nào cũng anh Mập ơi, anh Mập à.

Đáng đứng dậy chào về, Ty Ty tiến ra tận cổng, ba người chào về, Ty Ty phẩy tay:

- Nhớ cột cổng dùm. Hẹn gặp lại.

Cô nh ỏ chui vô mừng, tắt đèn, mắt ráo hoảnh, thức trắng. Đã mấy đêm thức trắng rồi Ty Ty? Buổi sáng, cô nhìn vào gương, tự hỏi rồi tự nhủ: Hãy quên đi, chặng đường mi đi đầy chông gai, gặp ghềnh, hạnh phúc với mi là chiếc bóng mà thôi.

Ở sân bay, mỗi Diệp không thấy mắt Ty Ty thâm quầng. Cô dịu dàng nắm tay Thiên, dặn dò:

- Nh ớ vô đúng hẹn, em ra đón.

Nhỏ Mi thương Ty Ty suýt ứa nước mắt. Đáng hơn hờ. Thiên bối rối.

Hôm qua, m ột trong tám bà chị kể chuyện mẹ hứa làm sui với cô Bích. Thiên chỉ biết than thầm, định lựa lời nói với mẹ, nhưng rồi thôi, khi bà Hai nói xong sự nghiệp mới nói chuyện khác.

M ột tuần sau Thiên đi. Suốt cả tuần anh không có dịp nói với cô điều muốn nói. Lúc thì Ty Ty mắc bán hàng, lúc lên trường, lúc buồn ngủ. Cô xa lánh anh thật hợp lý, tự nhiên, khiến Thiên âm thầm đau khổ. Cho đến hôm đi, Ty Ty như thường lệ ra tiễn, có Đáng đi kèm lần này. Thiên lên tàu, không nhìn lại.

- Cái th ằng! Bỏ tám ngàn qua bà Bê, chỉ ba phút.

Phải ha. Thiên chạy ù không kịp trông quần dài. Lúc trở về, mặt bần khoăn:

- Sao. Có gì không?
- Mẹ tao nói không có gì, nhưng tao nghi bà dấu quá.
- Dấu chuyện chi mới được chứ?
- Tao sợ nhà Ty Ty có chuyện, là bà ngoại á.

M ỗi Thanh là hiểu Thiên tận ruột gan, anh chàng mỗi khi nhìn Hồng Diệp, Tâm Minh, tự hỏi: "Không hiểu cô Ty Ty đẹp cỡ nào mà hai em bé nghiêng nước, nghiêng thùng này không làm Thiên động lòng? Rồi lại thầm nghĩ: Chèn ơi! Con gái miền Trung đẹp quá xá vậy sao? Nếu em nào cũng cỡ này, ta dám bỏ quê cha đất tổ Vĩnh Long, cam lòng ở rể miền đất nắng đổ lửa, mưa thúi đất."

Mới đó mà một năm rồi, mười ngày tết gặp lại thấy Thiên trầm lặng. Thanh phán như Bao Công:

- Sao? Em ch ịu đèn thẳng bác sĩ hay chịu huề, kể coi?

Thiên thở dài:

- Bà ngoại đau hoài, Ty Ty không rời nhà một bước, ta không nói được gì hết.

Thanh xỉ dài:

- Mày có nói ráo nước bọt, mà em Diệp kè bên, thêm bà già cản cửa làm sui nhà cô giáo, thì cũng cóc ăn thua. Nói tiếp nghe.

- Lần này không tiền tao luôn, lại có thêm đám bạn trường kè suốt. Tên bác sĩ thì một ngày khám bệnh bà ngoại ba bốn lần.

Thanh cười ngất:

- Kiểu này, mày phải cưới con Diệp là cái chắc.

- Không bao giờ.

- Để mày coi. Tao nói thiệt. Thấy "em" đối xử với mày mà tao thèm. Trời ơi! Xinh đẹp, dịu dàng, đảm đang, học giỏi. Mày tìm đâu ra?

- Đẹp mày đi.

Nói đẹp chó Thiên thầm thở ra. Cái thằng nói gì cũng đúng khổ nỗi mình lại không yêu. Mỗi lần Thiên thấy Diệp đến, phiền hơn vui, bởi cô đối xử khiến anh ngại, mà nói thì không thể nói. Cô có làm gì, chỉ chăm sóc anh từ một hột nút đến cái nhà dờ, từ bộ quần áo bốc mùi đến bữa cơm ngon cuối tuần họp mặt. Cô có làm gì đâu, rất mực thước, dịu dàng, chinh phục toàn bộ cư dân sinh viên quanh đó, và có khối anh làm thơ thất tình vì cô. Ấy thế mà anh chẳng chút động lòng, còn có cảm giác Diệp cố tạo ra một Hồng Diệp vẹn toàn.

Thiên đứng lên, nói:

- Tao điện về nhà Tâm Minh.

Thiên lại quay về, mặt khổ đăm đăm, nằm dài:

- Dì Nga nói không có gì, mà sao lòng ta cứ bồn chồn.

Thiên linh cảm đúng, lúc ấy bà Bốn Khoai đang hấp hối ngoài bệnh viện. Cơn đột biến lần thứ hai dìm bà vào hôn mê ngay ngoài chợ trời, lúc bà đang dọn hàng. Ty Ty đi học chưa về. Cô nhỏ đang ngồi bên giường ngoại, mắt sưng húp vì khóc. Bên cô là Đáng, ngoài cửa sổ là hàng xóm và đám bạn sinh viên.

Đáng vừa hội chẩn toàn khoa, anh xót xa nhìn Ty Ty tiền tuy dù mới qua một ngày đêm. Biết nói sao với cô đây? Tội nghiệp bà ngoại Ty mới năm lăm tuổi, có lẽ tháng năm cực khổ nhọc nhằn khiến bà yếu mệnh. Dù sao phải nói thôi.

- Ty Ty!

- Ngoại em sắp mở mắt như hồi nó hả anh Đáng?

Cô hỏi dồn, nắm tay Đáng day day, mắt mở to đầy tia hy vọng. Đáng bồi hồi siết tay cô, nói nhỏ:

- Ty Ty! Đưa ngoại về nhà thôi em. Để ngoại nhắm mắt, có bà con hàng xóm thêm phần ấm cúng.

Ty Ty nhìn sững Đáng lơ lảo, thất thần, một lúc nói:

- Anh hù em thôi, phải không? Bà ngoại còn trẻ khô mà, ngoại muốn bằng cháu cố, bị em cưới hôm qua.

Đáng thở dài, anh muốn khóc khi nhìn cô như vậy. Đâu rồi Ty Ty lém lỉnh gai góc khiến anh vừa yêu, vừa ngại? Cô đang nhỏ bé, tuyệt vọng hơn bao giờ hết và phải chăng anh chính là chỗ dựa duy nhất.

Đang choàng tay qua vai Ty Ty, một điều cấm kỵ trong nơi làm việc, nhưng Đáng phải làm.

- Ty Ty! Dững cảm lên em. Anh làm giấy tờ đưa ngoại về thôi.

- Không đâu - - Ty Ty thất thanh.

Đáng bóp mạnh tay cô, cương quyết đưa ra ngoài. Hàng xóm, bạn bè đủ mặt, bà Hai Gấm oang oang:

- Ty Ty! Ngoại rằng rồi con?

Cô cứ lơ lảo lắc đầu, cô Bích ái ngại nhìn bà Nga rồi nhìn Đáng. Anh nói nhanh:

- Nhờ mấy dì đưa bà về nhà.

Mọi người vụt hiểu, tắt lười xót xa. Bà Nga ôm Ty Ty, ứa nước mắt:

- Bình tĩnh lo cho ngoại, con. Còn có dì đây. Cha trời! Trời rằng không có mắt?

Đến khi xe hồng thập tự tới, bà Bốn được chuyển ra, cả Đàng đi theo, xách bịch dịch truyền, Ty Ty mới thật sự hiểu ra, ngoại sắp bỏ cô ra đi mãi mãi. Cô học một tiếng, nhào lặn bên ngoại, gào lên:

- Không. Không đâu. Trả ngoại cho Ty.

Bà Bốn không tỉnh lại lần nào, hàng xóm đổ cháo để bà khỏi làm ma đói về cõi âm, bà nuốt được mấy muỗng rồi thở hắt ra đi. Giữ xong kiếp đời nhọc nhằn khổ. Ty Ty gục bên ngoại ngất đi.

Hàng xóm bỗng òa lên khóc.

CHƯƠNG 10

Đúng là hè này Thiên không về, anh lo luận án ra trường, nhưng rồi anh quyết định về vài ngày. Chỉ cần nhìn Ty Ty, thăm ngoại để yên tâm.

Anh đứng trước bàn thờ bà Bốn Khoai, lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa, trong khói hương nghi ngút nhớ bao kỷ niệm về bà ngoại Bốn nghèo nàn, nhân hậu.

Bao giờ thằng Chín Mập cũng được củ khoai ngon nhất, từ thuở lẫm đẫm mới biết đi đã vậy. Cho tới lớn, khi anh ăn khoai, bà vẫn một câu nói muôn thở:

- Mẹ con cay đắng trăm chiều mới có con, có con lại mất chồng, phải thương và có hiếu với mẹ ghen con.

Đi đâu, bà Bốn cũng khen Chín Mập:

- Cha trời! Cái thằng giỏi lại tốt, còn nhỏ nào có phúc mới được nó ghé mắt.

Lại xuýt xoa:

- Con học đấm bóp hồi mô mà rành rứa Chín? Ngoại có con đấm lưng, sáng dậy khỏe re.

Và mới hồi tết, mỗi bà ngoại nhìn rõ lòng anh, trên giường bệnh, đợi Ty Ty đi vắng, nói về ngậm ngủi:

- Duyên nợ do trời, Chín ơi! Con đừng buồn, nếu tụi con được bên nhau coi như cháu ngoại được phúc. Bằng không, phải trọn bề hiếu đạo nghe con. Chỉ cần con thay ngoại âm thầm lo lắng cho Ty Ty.

- Ngoại ơi!

Chín Mập quì thụp trước bàn thờ khóc mùi, không nghe tiếng chân Ty Ty về đến trong tiếng lao xao nhiều người. Trong màng nước mắt, Chín Mập thấy Ty Ty tiền tụy, tay chân lem luốt, trên ngực là mảnh băng tang. Anh dang tay, cô không còn chút nghị lực nào, ngã vào lòng anh, gào xé lòng.

- Mập ơi! Ngoại bỏ Ty Ty rồi.

Cả hai ôm nhau khóc trước bàn thờ, khóc mãi, bên cạnh Tâm Minh cũng quì khóc. Hồng Diệp run run thấp hương, ghen ngào.

- Đừng hét lên, lạy ngoại đi!

Dù đau lòng, Hồng Diệp vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, trang trọng, cung cách cô khiến bà Hai Gấm hết sức vừa ý. Có vậy mới quán xuyến nổi gia nường bên chồng chớ. Khóc đâu giải quyết được gì. Ngày xưa, cha thằng Thiên bỏ đi, nếu bà chỉ biết khóc, làm gì được như bây giờ. Rồi hàng xóm cũng về. Còn lại bốn người, nhỏ Mi hỏi:

- Ngoại mất bao lâu rồi?

- Sắp cúng trăm ngày.

- Vậy Ty Ty có thi học kỳ không? - - Diệp hỏi thực tế.

- Có nợ hầu hết, sắp thi trả.

Thiên hỏi giọng khàn đi:

- Giờ hàng hóa tính sao?

Ty Ty lấy lại vẻ cứng rắn muôn thuở.

- Sáng đi bán, chiều đi học, xế dọn hàng, tối học thêm.

Nhỏ Mi thất lòng vì thương bạn.

- Học nổi không Ty?

- Chưa biết. - - Cô ơ thờ.

Hồng Diệp nhíu mày, dù cô ngấm ngấm tranh đoạt tình yêu nhưng vẫn mong bạn đủ nghị lực vươn lên.

- Ty Ty! Không nói r ứa được. Phải học và học ra trường, đó là tâm nguyện của ngoại. Ty Ty nên nhớ, bản thân mình phải đứng lên, phải phấn đấu đừng để ai khinh rẻ.

Thiên xiết chặt đôi tay Ty Ty, như muốn chuyển hết sang cô sức sống từ con tim anh. Tất cả giúp cô nhỏ trấn tĩnh lại, cô chột cười như mếu.

- Cảm ơn anh đã lo cho Ty Ty. Được mà, Ty Ty sẽ ra trường cùng lượt với Mi, Nu, hứa đó.

Tất cả thở phào, chỉ cần Ty Ty hứa.

T ối đó Hồng Diệp đi chợ, nấu nướng cùng hai bạn, cúng bà Bốn và cùng ăn tối. Hồng Diệp nấu ăn khá ngon, toàn mấy món bà Bốn và Thiên thích. Ty Ty biết, lòng cô nghe chua xót. Hồng Diệp vẹn toàn quá. Bà ngoại của Ty, mà Ty có nấu được bữa ăn mô ra hồn, cũng không biết hết những món ngoại thích, Ty Ty có là gì đâu trong cuộc đời này.

Lại một mùa xuân về. Thiên không xin được việc ở Đà Nẵng, đành tạm làm cho một công ty điện cơ nước ngoài ở khu công nghiệp Đồng Nai. Ngày mừng ba tết, trước lúc anh bay về lại Sài Gòn, bà Hai Gấm gọi tôi, đứng đỉnh nói trước tám bà chị kéo nhau về đưa ông bà.

- Mẹ định bỏ trầu Hồng Diệp, con định chừng mô cưới?

Mặt Thiên tái nhợt.

- Con coi Hồng Diệp như em gái.

- Máu mủ chi mà em gái? Con nhỏ được người, được nết, gia thế đảng hoàng, con chê chỗ mô?

- Con không yêu Di ệp. - - Thiên cộc lốc.

Chị cả Thiên làm dâu nhà cán bộ lớn, lên tiếng.

- Rứa Chín cưng ai nói mẹ. Nhà mỗi Chín con trai, lo sớm để còn người thừa tự.

Thiên l ầy hết dững khí.

- Em thương Ty Ty.

Cả nhà nháo lên: "Không được". Bà Hai Gấm vuốt mép trầu, hừ mũi. Tám cô con gái, tám thằng rể nín khe. Bà Hai từ tốn:

- Th ương nó thời thương, nhưng mẹ không cưới nó cho con được. Thà khuất mắt ở mô, ràng ràng như rứa. Cơ hàn mẹ không chê, chỉ yêu cầu gia đạo thanh bạch. Mẹ nó làm điểm, nó không cha, tính tình dữ dằn ngang ngược, nửa đàn ông, nửa đàn bà, ràng làm dâu nhà ni được? Chưa hết nghe, con gái mà bắn bi, đánh lố, chộc người ta chửi thời ràng, tề gia nội trợ không biết chi hết là ràng?

Thiên ức lòng:

- Chuy ện mô không biết, về làm dâu mẹ, học mấy hồi? Cốt là ở tâm hồn, cái xấu mẹ kể, điều tốt rằng mẹ không kể? Xóm ni nhà mô nghèo đó không có Ty Ty, mà cổ dư dả chi cho cam, cũng bữa no, bữa đói. Làng trên, xóm dưới có chuyện nữa đêm, ai cũng gọi Ty Ty. Nhà quê đói lứt, cổ đi xin từng hạt muối, lon gạo, từng bộ áo quần cũ, gom góp gởi đi suốt ngày, suốt đêm, không hề kể lể. Con người quý nhất là tâm hồn, dĩ vãng là cái chi, giàu sang để làm gì?

Bà Hai G ăm đập bàn, mặt đỏ gay.

- Rứa con Diệp xấu chỗ mô? Mi kể.

- Diệp không xấu chi, mà không hợp với con.

- Tao c ứ cưới, coi mi dám cãi không? - - Hai mươi bốn năm lần đầu tiên bà Hai Gấm gọi con bằng mi xưng tao, khiến tám cô con gái xanh mặt, biết là sóng gió sắp nổi lên. Hơn nữa, bà Hai bị cao huyết áp.

Cô Hai Xuân áp gi ọng thẳng em út.

- Thiên nói với mẹ, thời nói cho đàn hoàng, mi muốn mẹ tức chết na? Đứng lên, Thiên buông một câu như đinh đóng cột.

- Mẹ cưới là con đi luôn, đừng ép con.

Bà Hai G ăm ngã cái rầm, tấm thân gần 100 ký lô thịt đỏ au, mềm nhũn. Cả nhà kêu khóc rầm

trời, thẳng rể lớn lấy phone cầm tay gọi cho cấp cứu. Độ mười phút, xe hồng thập tự hú còi, cả xóm xóm tới, hỏi rân trời. Hàng chục chiếc xe máy chở rể, con, cháu bà Hai Gấm Tự lao vút theo xe cấp cứu.

Cô Hồng model và mẹ là bà Cúc tứ sắc nhìn theo, phán một câu xanh dờn giữa cư dân hai xóm:
- Thứ con cầu tự, có thẳng mô hiểu thuận, vì con ả điếm, giết mẹ như chơi, dễ sợ chưa?
Câu nói ấy không phải ai cũng đồng tình, nhưng với Ty Ty như nhát dao đâm thẳng vào tim cô.
Ty Ty thờ thần qua nhà nhỏ Mi, nói với bạn:

- Ra bệnh viện coi chừng bác Hai Gấm, nếu bác tỉnh nói giùm Ty Ty một câu "Ty Ty coi cậu Chín Thiên như anh ruột, bác Hai đừng lo chi".

Nhỏ Mi sảng hồn phóng đi liền. Ty Ty về nhà khóa trái cửa, ai gọi không thừa, ngồi bó gối thừ lù ở góc giường ngẫm nghĩ. Thiệt ra dễ ợt thôi mà. Có thể thốt, hẹn hò chi mô? Cứ một điều không, hai điều không là xong. Chà chà! Chưa được, Chín Mập cứng đầu thức nó, lỡ có chuyện chi, tội bất hiếu nước cả sông Hàn rửa không sạch, chắc mượn đại ông bác sĩ làm lá chắn thôi. Mà không được, Đáng có ơn với mình với ngoại, có ý tỏ về mình, làm rửa khác chi vẽ đường cho hươu chạy? Ôi! Đau cái đầu quá. Ngủ đã, mai tính.

Ty Ty có ng ử mô, cứ mở mắt thao láo ngó trần mừng ngẫm sự đời. Ông trời thiệt ác, không cho ai chọn cửa chào đời. Con người muốn sống yên lành qua hết kiếp lại càng không được, hể cười một tiếng khóc phải gấp hai.

Nước mắt cô lặng lẽ rơi rơi đầm ướt gối đến tàn đêm.

Sáng ra chợ dọn, Ty Ty đã quyết định xong đời mình. Chợ tết, mừng bốn vắng tanh, cô ngồi buồn thiu lơ lảo. Nhỏ Mi chạy ra báo:

- Bà Hai tỉnh rồi, không can chi.

Ty Ty mừng:

- Mi nói chưa?

Cô bạn làm thỉnh, lắc đầu. Ty Ty nhăn nhó rồi cười.

- Thôi được, để Ty Ty nói. Khi mô đi?

- Mừng mười.

- Diệp mô?

- Ngoài nó - - Nhỏ Mi ngồi xuống bên bạn, e dè. - - Ty Ty nì! Anh Thiên biểu, nói Ty Ty đừng buồn.

Cô nh ỏ vut cười toe toét.

- Buồn chi? Mẹ ảnh hiểu lầm thôi. Ty Ty cam dự chi?

Nhỏ Mi nhìn bạn ngờ ngợ. Ty Ty cười chúm chím.

- Mi nì! Thấy anh bác sĩ nó rằng?

- Ảnh Đáng hả?

- Ủ! Mi thích ảnh không?

Má nhỏ Mi đỏ như táo chín.

Sáng hôm qua, bà Thanh Tâm t ới chúc tết mẹ Mi, Đáng đi theo. Thấy cả hai quen biết, chuyện trò vui vẻ, bà Thanh Tâm bằng lòng lắm, luôn miệng khen Tâm Minh giỏi, đẹp, thiệt tình. Biết Đáng mấy năm, Mi chưa nghĩ chi, nhưng hôm nay ngồi riêng một mình bên Đáng, cô phát giác Đáng có nhiều điểm hay, hiểu tâm lý người khác và rất tế nhị. Cô mơ hồ thấy mình vui sướng khi ở bên anh, lại bâng khuâng vì biết Đáng theo đuổi Ty Ty dù chưa hề tỏ thái độ. Tâm Minh đừng gây thêm nỗi đau cho Ty Ty nữa. Cô nhỏ gượng cười.

- Con kh ỉ! Thích chi? Ảnh tán Ty Ty mờ.

- Mi thấy được, tao cặp bồ liền.

Nhỏ Mi cảm giác không ổn, không biết nói sao, chỉ cười. Thanh sút chạy lại, gạ:

- Ty Ty, ch ơ i tiến lên.

- Chơi thì chơi.

H ọ gầy sông ngay quầy trống bên cạnh, nhỏ Mi thấy chướng nhưng không dám nói, từ giá về nhà. Chơi đâu một lúc, Thiên chạy xe đến, Ty Ty thấy, phớt lờ, hoa tay, oang oang la lối:

- Chơi gấp đôi, tết mà bèo rứa hí.

Cả bọn đồng ý, Ty Ty xòe bài điệu nghệ, vừa đánh vừa vỗ vai Thanh sút bồm bộp, ra dáng dân chơi chọt rời. Thiên nhíu mày nhìn sững. Anh tưởng cô đang đầu đón tủi buồn, xem ra cô không hề để tâm, cư xử thật chướng mắt nơi chợ búa.

- Ty Ty!

Cô ngó lên rồi nhìn xuống tay bài.

- Bà già khỏe rồi hả? Hú hồn anh, từ nay đừng chọc bả nữa hí?

- Mới mừng bốn tết sao dọn hàng vậy? Dọn vô, anh có chuyện muốn nói. Cô phẩy tay, nhún vai.

- Chuyện bà già anh nói, em không để bụng mô. Mình là anh em, cứ giải thích rõ là ổn thôi. Anh về lo cho bà đi, em đang hên.

Thiên lộn ruột chạy xe đi. Ty Ty thả bài đứng lên dọn hàng về, diện ngất trời, lấy xe chạy vòng vòng. Sực nhớ hẹn với Hồng Diệp, cô nhìn đồng hồ, vọt chạy về bỏ xe, đi bộ qua. Cô đứng nép sau cửa, khi nghe tiếng khóc thút thít của Diệp, tiếng thở dài của bà Bích, lại nghe Diệp nói:

- Con buồn quá, mẹ ơi! Ty Ty là bạn con, con thà chịu khổ, nhưng để nhà mình vì chuyện duyên nợ con mang nhục, con thật thấy mình bất hiếu. Mẹ cho con đi xa nghe mẹ. Một thời gian, bác Hai sẽ nguôi dần.

- Con đi giải quyết được gì? Mẹ thằng Thiên đòi nào chịu cưới Ty Ty. Thôi, đừng nhắc chuyện đó nữa. Ra bệnh viện lẹ đi. Nghe con Xuân nhắn, bà Hai đòi gặp con mới chịu ăn cháo. Cha trời! Mẹ chịu mang tai tiếng, nỗ mô để bà thất vọng trên giường bệnh. Mà Diệp này! Mẹ hỏi thiệt. Con thương thằng Thiên không?

Hồng Diệp nức nở:

- Con yêu anh, mẹ ơi. Con thật bất hiếu để mẹ buồn, kiếp này coi như con nợ anh phải trả bằng tình.

Ty Ty rón rén về, thấy Đáng mừng quýnh:

- Đi chơi không?

Đáng ngẩn tò te nhìn Ty Ty. Cô đẹp quá thể. Hôm qua, Tâm Minh cũng đẹp bất ngờ. Đúng là mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười.

- Răng không trả lời?

- Đi với em tới mô cũng đi.

Ty Ty khóa cửa, phốc lên xe Đáng, ôm eo anh cái mật:

- Ra bệnh viện.

Đáng choáng váng, bất ngờ đề xe mấy lần mới nổ. Bình thường, tưởng Ty Ty buông tuồng, thật ra cô rất khó, mới cô mười lần ra phố, thường thì cô chỉ đi một lần. Mà là xe ai nấy đi. Hôm nay trúng thuốc gì khiến cô có chút lả lơi mê hoặc?

- Đi chơi với anh, Ty Ty. Ra bệnh viện làm gì?

- Ra bệnh viện đã. Chuyện nhân đạo cần kíp.

- Là chuyện gì?

- Cứu một bà mẹ sắp chết, một thằng con suýt bị người đời chửi đại bất hiếu.

Đáng dễ dàng đưa Ty Ty tới giường bà Hai Gấm nằm. Thiên và chị cả anh thấy cô, trố mắt. Ty Ty nắm tay Đáng ung dung cười nói, đi lại:

- Con chào bác Hai. Bác kh ỏe chưa?

Bà Hai ngoảnh mặt, Ty Ty thản nhiên:

- Để con giới thiệu. Đây là anh Đáng, người yêu của con. Chúng con đợi mãi tang ngoại sẽ làm đám cưới. Chắc bác Hai biết anh, anh Thiên cũng vậy. Bà Hai Gấm nhìn con trai, mặt Thiên tái nhợt, chết lặng. Ty Ty tỉnh bơ, gần như tựa vào người Đáng, chìa sách tay sửa, trái cây, nói:

- Anh Đáng mua biểu bác, mong bách chóng lành.

Cô nhìn đồng hồ, nhí nhảnh choàng cổ Đáng:

- Sắp tới giờ, mình về gặp mẹ anh, kéo trễ.

Đáng tỉnh bơ vào cuộc chơi, nói cười, thân thiện, ôm eo Ty Ty chào mọi người rồi bước đi.

Anh chở Ty Ty ra bờ sông, cười cười, mặt đánh lại lúc ngồi vào ghế đá.

- Mượn anh làm trò, giờ trả thù lao đi.

Cô nhún vai:

- Nếu anh không thích, tôi sẽ xin lỗi ngay.

- Nếu anh thích thì sao?

- Thì cứ cặp bồ. Đời mà, vui vẻ thôi, có mất mát gì?

- Có đấy. Em sợ không?

- Có sức chơi, có sức chịu.

Đáng cố ghì tiếng thở dài, liệu rằng thời gian có làm tốt việc lãng quên? Anh nắm tay cô, kéo sát vào mình:

- Chịu làm người yêu anh rồi sao? Vậy cho anh hôn đi.

Ty Ty cứng người lại, liếm môi rồi cười.

- Hôn thì hôn.

Cô nhắm mắt, Đáng rạo rực ôm cứng cô, cúi xuống. Anh cảm giác cô rung mình, người gai cứng. Đáng thở dài, đẩy cô ra, lấy thuốc châm hút:

- Anh yêu em, Ty Ty ạ, nhưng khi con tim em chưa thuộc về anh, ta âu yếm chẳng có ý nghĩa gì. Anh hy vọng một ngày nào đó, em lãng quên và bắt đầu lại từ anh.

Cô không cười nữa, gương mặt hắt hiu nỗi buồn. Cô nhìn ra dòng sông nhấp nháy đèn màu, ngồi lặng, khá lâu nói:

- Người ta có thể yêu nhiều lần trong đời phải không anh? Nếu đúng vậy, em mong rằng sẽ biết yêu anh. Anh nói lại lần nữa câu yêu em đi.

- Anh yêu em - Đáng nhìn chăm cô, nói từng chữ.

Cô ngả vào vai anh, nhắm mắt:

- Em mệt mỏi quá.

- Cứ tựa vào anh ngủ, cô người yêu bé nhỏ ạ.

Cách một giàn hoa giấy, Thiên chết lặng. Anh ngỡ cô bày trò, bất kể chạy theo. Thì ra cô nói thật. Họ tình tứ thế kia, chỉ có anh là kẻ khạo, tin vào sự mách bảo của trái tim: Cô có yêu anh.

Đáng đưa Ty Ty về đến nhà đã mười giờ đêm. Cô đợi Đáng chạy xe đi, mở cổng vào nhà và ngạc nhiên vì không thấy Đốm Đen đón mừng. Chắc nó về thăm bà chủ rồi. Cô bước lên thềm, lui cui mở khóa uể oải bước vô. Thiên như bóng ma từ bóng tối, theo chân cô, chốt cửa. Ty Ty tròn tròn:

- Anh ...

Thiên bóp cứng đôi vai cô, nghiêng ngàm đau đớn:

- Cô gạt tôi. Cô chà đạp lên con tim tôi.

Cô run bần, rồi thản nhiên trở lại, gạt phắt tay anh, gắt:

- Anh làm tôi không dám nhìn mặt Hồng Diệp. Mẹ anh lại sỉ nhục tôi không chừa chút nào để tôi nhìn ai. Là mẹ anh và anh có lỗi với tôi.

- Em...

- Tôi không hề yêu anh. Sao anh bêu rếu tôi với mẹ anh?

- Đừng gạt anh. Em có yêu anh.

- Không.

- Có.

- Không. Trăm lần không, ngàn lần cũng không.

Thiên gầm lên, túm chặt Ty Ty, hôn cô điên dại. Bao năm rồi đè nén nhớ thương, giữ lòng chờ đợi, ai hay nàng giết cội lòng anh. Ty Ty! Anh muốn nghiền nát em trong vòng tay anh.

Nụ hôn Thiên có cả tình yêu và lòng ghen hận, đầy bạo lực ở giây phút ban đầu. Ty Ty vùng vẫy, cố đẩy Thiên ra, nhưng cô bất lực. Cơ thể mềm nhũn khi bị Thiên ghì siết, đầu óc mơ màng, mù mẫm vì nụ hôn anh dài bất tận. Cô như say tỉnh, hôn trả anh bằng cả lòng khao khát hiến dâng.

Thời gian như ngừng lại, Thiên ngây ngất thì thào:

- Ty Ty! Anh yêu em. Anh yêu em. Nói đi em. Nói yêu anh. Nói em chỉ gạt anh vì giận mẹ. Ty Ty bừng tỉnh rời giấc mơ hoa đẹp nhất đời mình. Cô gạt phắt tay anh hằm hè:
- Anh kích thích được tôi rồi đó, hả hề chưa? Nhưng tôi cho anh biết, Đáng hôn tôi mê ly hơn anh nhiều, đừng hòng dụ dỗ được tôi. Cút xéo. Cô phũ phàng xô Thiên ra, đóng sập cửa, nói:
- Tôi ph ải ngoi lên sự nhuốc nhơ bao năm qua khỏi. Tôi sẽ thay đổi số phận mình. Đáng là cái thang vững chắc nhất đưa tôi lên đỉnh cao danh vọng. Anh chẳng là cái thớt gì, mẹ anh tưởng là của báu sao?

Thiên c ần môi đến bật máu. Anh không biết đằng sau cánh cửa, Ty Ty lê lết trên nền gạch xi măng giá lạnh, đến gục bên bàn thờ ngoại, cắn chéo khăn, nén tiếng thét cõi lòng: Thiên! Em yêu anh!

Hôm sau, Thiên ra b ệnh viện đồng ý để mẹ bỏ trâu thăm nhà Hồng Diệp. Đợi ngày tốt, anh xin phép đi hỏi. Bà hai Gấm bớt bệnh, xin xuất viện về làm liền, sợ Thiên đổi ý.

Hai hôm sau n ữa, Thiên bay đi Sài Gòn khi thấy mẹ hoàn toàn bình phục. Mừng mười, Ty Ty tiễn hai bạn về lại Sài Gòn. Ở sân ga, nhìn Hồng Diệp đeo nhẫn áp út, Ty Ty dặn bạn:

- Hãy thường xuyên lên xuống thăm anh Thiên, đừng để con gái Sài gòn chài mất.
Từ ấy, Ty Ty khép đời mình vào quá khứ

CHƯƠNG 11

Ở chợ trời, Ty Ty lần lượt theo tháng năm “thăng chức”. Từ “cô Tú chợ trời” lên “Sinh viên chợ trời” rồi “Nữ kỹ sư chợ trời”.

Biết danh có từ năm trước, khi cô chính thức vào chuyên ngành điện- điện tử và xử lý một tình huống nguy hiểm về điện ngay chợ trời bằng ba mớ lý thuyết ở giảng đường đại học. Ấy là do cơn bão lớn ập vào miền Trung, khiến trụ điện ngay cổng chợ bị sét đánh đứt dây cái. Dân cả chợ lúc ấy co ro bên sạp nhìn gió bão mờ trời dấy, lo nôi gao buổi chiều. Thấy tình huống hết vía, một cơn bão cấp, dây điện và nước mưa dẫn đến cái chết người thật dễ dàng, Ty Ty phốc một cái, bám trụ điện treo lên, trong túi quần là mấy thứ đồ nghề với vôi ở sạp hàng. Cô leo lên, tới chỗ đồng hồ lớn, dùng vít tháo chốt khóa, cắt điện nhanh như chớp. Khi người ở công ty điện lực đến, mọi nguy hiểm đã qua, toàn chợ thở phào, hoan hô Ty Ty quá thể. Ấy vậy mà anh chàng nhân viên công ty điện lực làm mặt ngầu, quát Ty Ty đã vi phạm an toàn lao động, còn dám tự quyền chen vào nghiệp vụ riêng của anh ta, khiến cô đỏ quạu vênh mặt thách anh ta:

- Giỏi thì kiện đi, đây hầu.

Anh chàng không kiện, chỉ lầu bầu trong miệng: “Là đây sợ chết trên cột điện thôi.”

H ọ thành bạn nhau, Hảo ngày nào cũng ghé chợ trời, rủ Ty Ty hợp tác làm ăn gì đó. Cô cứ lắc đầu cười hoài, nhưng gạ Hảo dạy cô chơi bida vì biết anh có cơ ở môn này.

Danh tiếng kỹ sư chợ trời nổi như cồn và lọt vào tai bà Thanh Tâm. Nhân một tối, ghé thăm bà nga mua “đô”, bà Thanh Tâm hỏi bạn:

- Nghe ch ỗ chị có con nhỏ nào gan lớn biết danh “Kỹ sư chợ trời” hả?

- Chị hỏi nó làm chi? - Bà Nga hỏi dò.

Bà Tâm vô tình:

- Tôi có thằng cháu làm ở điện lực. Nó giới thiệu con nhỏ làm điện tư gia giỏi, định gọi làm lại điện trong nhà.

Bà Nga ngăn ngừa rồi nói:

- Con bé giỏi lắm. Thằng Đáng nhà chị có biết. Nói nó gọi được rồi. Nó làm cho chị chắc không tốn bao nhiêu đâu.

Thấy vẻ mặt bà Nga là lạ, bà Thanh Tâm nghi liền. Tính vốn thâm trầm lọc lõi, bà nhờ người tìm hiểu ngay, có lý lịch trong tay, bà đọc rồi ngẫm nghĩ:

- Nhiều khi nó quen biết xã giao thì sao? Để hỏi đã.

Bà ch ưa kịp hỏi, đã gặp Đáng bất ngờ ở tiệm ăn, bên cạnh anh là Ty Ty, vẻ mặt kên kên, bất cần, quần jean bạc phếch, áo pull rộng thùng thình. Vậy mà thằng con bà nhìn “con nhỏ”

bằng ánh mắt si mê, giữa bàn dân thiên hạ, “hầu hạ” từng cái chén, đôi đũa, cười khi con nhỏ cười, ăn khi con nhỏ ăn. Bà Thanh Tâm nhìn mà tức đến lộn ruột gan. Trời ơi! Nuôi nó lớn ngần đó, nó chưa chăm sóc bà được như rứa, mà vì con của ả điếm lại hạ mình “lòn cúi”. Bà điên giận đến mức mất tự chủ, đập bàn đứng phắt lên, bước ra phòng ngoài, xăm xăm lại gần.

Đáng đang nói cười, thấy mẹ bối rối đứng dậy:

- Con chào mẹ. Mẹ đi dùng cơm tối ư?

Vài ánh mắt nhìn hai người. Bà Thanh Tâm là người có danh tiếng, nên cố nhỏ nhẹ mà giọng run run:

- Con nói ăn lỡ bữa với người nhà bệnh nhân nên không ăn cơm mẹ nấu, con nói hôm nay trực thay cho bạn. Vậy cô này là người nhà bệnh nhân hay đồng nghiệp?

Ty Ty biết mà Thanh Tâm, cô đứng lên chào nhỏ nhẹ và ngạc nhiên khi thấy vẻ tức giận đầy ứ mắt bà:

- Thưa bác, cháu là bạn thường thôi.

- Hừ! Vì người bạn thường, nói dối mẹ nó là chuyện hiếm thấy đấy. Đáng bối rối nắm tay mẹ, bà Thanh Tâm gạt phắt, quay lưng:

- Mười lăm phút sau, tôi muốn gặp ông bác sĩ tại nhà.

Nghĩa là không ăn được bữa cơm này, Ty Ty nghĩ thầm, nhìn Đáng, thấy anh sợ mẹ rõ rệt trên nét mặt, cô thực sự kinh ngạc:

- Đáng!

- Xin lỗi Ty Ty! Anh phải về. Anh sẽ đền em một bữa cơm khác. Cô ngồi xuống, chống tay lên cằm, mỉm cười:

- Không cần đâu. Em ăn xong mới về mà.

Đáng đi ngay, Ty Ty nhìn theo bàn thần phát giác ra Đáng rất hiểu thảo đến nhu nhược, sợ mẹ. Còn bà mẹ gần như ghen cả với bạn gái con mình. Hèn nào quen nhau bao năm, Đáng chưa một lần mời cô ghé nhà chơi, và qua Tâm Minh, Ty Ty hiểu nhà Đáng rất coi trọng địa vị, danh giá.

Hôm sau Đáng tới nhà, mặt đầy nét ưu tư, hỏi Ty Ty:

- Em còn điều gì chưa nói thật với anh?

Cô hiểu anh nói gì. Đêm qua, hẳn hai mẹ con bùng nổ vì cô.

- Tại sao em phải nói khi anh không hỏi?

- Giờ anh hỏi - Đáng rịn mồ hôi trán.

Ty Ty thấy nực cười. Thật ra, cô chưa hề nhận lời yêu anh dù cố dằn lòng gắng yêu thử. Vậy có là gì của nhau mà anh ... Cô nheo mắt, cười cợt:

- Mẹ em làm điếm, và em không biết ai là cha. Có phải anh muốn hỏi rứa không?

Mi ệng Đáng đắng nghét, thì ra mẹ không đặt điều. Anh đau khổ ôm đầu:

- Cả mẹ anh, nội, cô, chủ đều trách mắng anh, cấm không được quen em.

- Lại thiệt. Làm bạn anh, phải có tiêu chuẩn lý lịch cao ư?

Đáng ngẩng lên, mím môi:

- Nhưng anh yêu em. Ty Ty! Anh ráng nhịn đợi em ra trường, ta về Sài Gòn tìm việc làm rồi cưới nhau.

Ty Ty rùng mình. Sài Gòn, nơi ấy có Diệp và Thiên. Họ dám hỏi rồi, chỉ chờ ngày cưới. Có cô bạn Tâm Minh hiền ngoan chân chất. Ta cần gì một lá chắn để họ đến với nhau? Xong rồi, hôm ấy, Diệp đẹp lắm, áo thiên thanh, màu Thiên yêu nhất. Còn Thiên, veston hẳn hoi, bánh trai nghiêm nghị, đeo nhẫn đính hôn rồi hôn Diệp dịu dàng.

Ty Ty cùng nh ỏ Mi ở bếp, nấu ăn đãi hai họ. Ty Ty nhìn thật rõ, thật kỹ, in mãi hình ảnh ấy vào tim óc để đêm về đóng chặt cửa, bó gối ngồi mãi, nhìn hai bộ áo Thiên tặng ngày trước, chỉ mặc đi với anh đúng hai lần, ngu ngơ đếm từng tiếng chắc lưỡi của thạch sùng, mặc nhỏ Mi gõ cửa gọi mãi. Lúc ấy, Ty Ty có khóc đâu mà rằng nhỏ Mi mắt sưng húp, cứ quanh quẩn bên mình thở dài rồi lại khóc? Và có phải vì mình, nhỏ Mi không ở chung với Hồng Diệp để rồi từ đó nhạt phai tình bạn? Chắc không phải đâu. Người ta nói: “Có tình yêu, người đang yêu quên đi nhiều

thứ”. Nhỏ Mi muốn anh Thiên tự nhiên chăm sóc cho Hồng Diệp thôi, vợ chồng chưa cưới, nhỏ Mi mô làm kỳ đà cản mũi rứa.

Vai Ty Ty bị lay mạnh, cô giật mình sức tỉnh. Đáng gât:

- Sao em không trả lời anh?

Ty Ty mím môi, lắc đầu:

- Anh lại đi vào vết đổ của Thiên rồi. Anh có biết em từ chối Thiên vì lẽ gì không?

Cô nhún vai nói tiếp:

- Vì nh ững lý do như mẹ anh vậy. Em không muốn bước chân vào nhà anh khi mọi người có thành kiến với xuất thân của em. Anh sẽ đau khổ cả đời nếu bị giằng co giữa tình và hiếu. Bỏ đi Đáng. Ta là bạn nhau tốt hơn.

- Anh không cần em vào nhà anh, chỉ cần em làm vợ anh. Ta sẽ đi thật xa.

- Điều anh nói, có cả tỷ người yêu nhau đã nói và làm để rồi hối tiếc, Đáng ạ. Máu thịt là sự thiêng liêng kỳ diệu nhất thượng đế ban tặng cho con người, không gì đánh đổi được. Huống chi mẹ anh đã vì anh thủ tiết, nuôi anh đến bây giờ.

Cô chột cười, nắm tay anh:

- Có điều Ty Ty không ngờ là anh nghiêng về em. Ty Ty cảm thấy được an ủi lắm và hơi ân hận vì đã lừa dối anh.

- Lừa dối anh? điều gì?

- Anh thấy đó. Em cố yêu anh mà không yêu được.

Đáng ghen lời, ôm đầu. Ty Ty thở dài:

- Ta như bạn hơn tình bao năm rồi. Thật ra, em có gì đáng để anh yêu? Nhỏ Mi mới thật sự thích hợp với anh.

- Thôi đi.

Đáng vùng vằng đá phăng chiếc ghế, bỏ đi.

Đêm ấy, Ty Ty lại không ngủ.

Hồng Diệp thích và mê Sài Gòn vì hai lẽ: Nơi ấy có nhiều cơ hội tiến thân, thành đạt. Nơi ấy sôi động, muôn màu muôn vẻ, nhiều chỗ vui chơi giải trí, chưa kể đến vì nơi ấy có Thiên và sắc đẹp cô là thứ lợi khí.

Đó là điều duy nhất không hợp với Thiên mà Diệp để lộ ra, không che dấu. Bạn bè cả hai nhìn họ thấy họ thật xứng đôi như sinh ra trên đời để dành cho nhau vậy. Thiên đối với Diệp ân cần, chăm sóc, lịch sự, giữ gìn điều tiếng. Còn Diệp đối với Thiên dịu dàng, nhu thuận, đảm đang, khéo léo, lộ rõ tình yêu tha thiết nồng nàn. Thế nhưng lạ một điều, Diệp làm hôn thê khá lâu rồi mà không ai nghe Thiên nói chuyện đám cưới.

Ai hỏi, Diệp trả lời:

- Anh Thiên đợi mình ra trường có việc làm ổn định.

Còn Thiên, cứ làm thính, sáng đi tối về. Vui, cười vài tiếng. Buồn, đi ngủ. Anh không phải đưa đón Diệp vì cô có xe, trừ khi cô hẹn cùng đi đâu đó, nhưng thỉnh thoảng ghé thăm Tâm Minh, đưa cô về chơi.

Hôm nay tan sở, Thiên chạy thẳng đến chỗ Tâm Minh trọ. Cô chưa về, anh ngồi đợi. Cô về, mặt buồn buồn thấy anh, gượng cười. Anh hỏi:

- Có chuyện hả Minh? Sao buồn vậy?

Cô buột miệng:

- Em gọi điện về nhà - Cô nín bật.

Hơn năm rồi cô không nhắc đến Ty Ty trước Thiên và Diệp, có lẽ do Tết năm rồi, cả Diệp và Thiên không ghé qua nhà Ty Ty dù là để thắp hương cho bà ngoại Bốn. Ty Ty thì suốt mấy ngày tết đi chơi với Đáng (Ty Ty nói vậy chớ có trời mà biết). Trong nhóm bốn người, mỗi Tâm Minh là hay khóc một mình khi nhớ lại một thời chơi với nhau gần bó.

- Là Ty Ty à? - Thiên nhìn Tâm Minh lờ mờ đoán.

Tâm Minh ứa nước mắt, quay mặt, thầm gạt đi:

- Ty Ty bán nhà rồi khỏi xóm Hồ sang luôn sạp lạc son ngoài chợ. Mẹ không biết đi đâu, có lẽ vì nhỏ Hồng.

Giọng Thiên trầm xuống:

- Nói rõ chút đi.

- Mẹ em nói bà Thanh Tâm không chịu Ty Ty, còn Đáng đòi cưới Ty Ty rồi đi xa, ai ngờ Ty Ty từ chối rồi không biết sao nhỏ Hồng đi với Đáng, hôm rồi nói... có thai, làm náo loạn cả nhà bà Thanh Tâm. Nhỏ Ty Ty đến vạch mặt Hồng nói Hồng vu oan cho Đáng hồng bước vào tộc Lê Sĩ, còn trưng bằng chứng. Là ai biết không? Là thằng Huỳnh con bà Hậu đỡ đẻ, thằng đó mới mười sáu tuổi, đồ đồn lăm, hết như chị nó.

Mặt Thiên nhăn tít:

- Rồi sao nữa?

- Cú Đáng đâu không thấy, cả nhà bà Cúc lẫn con Hồng với nhà bà Hậu, ủa vô đánh Ty Ty. Bà Hậu nói Ty Ty vu oan, con trai bà mới gần nớ tuổi, còn Hồng ngoài hai mươi, lẽ mô làm chuyện động trời đó. Khi can được ra, công an tới thì....

Tâm Minh òa khóc một lúc mới nói được.

- Ty Ty bị đánh mềm người, thằng Huỳnh trốn mất. con Hồng rạch mặt Ty Ty bằng lưỡi lam, bị bắt vô kho đạn. Bà Cúc, bà Hậu rêu rao Ty Ty... chà mỗi anh không được, mới chụp anh Đáng để Hồng đẻ con không cha.

Thiên cấn rặng, hỏi gấp:

- Ty Ty ra sao?

- Bị cái theo dài ở má, lành rồi, nhưng ngày mô cũng nghe bà Hậu, bà Cúc chửi bới, nói Ty Ty có nòi làm đi giống mẹ, hại Hồng ở tù.

Tâm Minh nức nở, gục vào Thiên:

- Vì rặng Ty Ty khổ rứa? Yêu anh lại nhường anh cho Diệp để anh tròn hiếu đạo, muốn sống vươn lên, lại bị chà đạp suốt đời. Ty Ty rời xóm Hồ là phải lăm nhưng rặng Ty Ty đành đoạn không nói với em?

Mặt Thiên tái nhợt đến phát sợ:

- Cô ấy không yêu anh, cô ấy đối với Đáng rất nồng nàn. Anh từng theo dõi họ, xem có phải Ty Ty đóng kịch không? Không. Với Đáng, cô ấy rất dịu dàng, có khi ở bờ sông, ở công viên, đều để Đáng ru ngủ tình tứ.

Tâm Minh gạt nước mắt, chua chát:

- Em không muốn nói với anh nữa. Anh giờ mọi thứ đều trong tầm tay, em chỉ lo cho Ty Ty bỏ học, bỏ em mãi mãi.

Cô đứng lên:

- Ty Ty là bạn em, nó có chuyện, em không giúp được gì, lòng đau đớn lắm. Em không muốn gặp anh nữa, mỗi lần anh ghé thăm em, Diệp rất khó chịu. Nó giỏi che dấu lắm, nhưng em biết, chơi với nhau hai mươi năm mà. Anh về đi, em thi xong sẽ về Đà Nẵng tìm Ty Ty.

- Anh về với em.

- Không cần. Hồng Diệp lại làm khó Ty Ty thôi. Các người có bao giờ biết khi nó cười là lúc nó khóc trong lòng.

Cô bỏ vô phòng, Thiên đành ra về.

Gặp anh ngay cửa, Thanh quày xe, nói:

- Tao chờ cả buổi, Diệp cũng chờ, mới vừa về xong. Cả hai vào nhà, Thiên nhìn mâm cơm được bày kỹ càng bằng vẻ thờ ơ, nói sau khi dắt xe vô trong.

- Diệp qua, mày nói tao chưa về ghen.

- Cố vô tìm thì sao?

- Có mày, cố sẽ ngại không bước qua cổng đâu.

- Rành dữ.

Đúng vậy, trước khi đi học Anh văn, Diệp ghé lại lần nữa. Nghe Thanh nói, Thiên điện về

nhờ coi nhà dùm, vì bận công việc phải ở lại đêm, cô bèn chào Thanh đi luôn.

Thanh khóa cửa trở vô, nằm dài nhìn Thiên nỗi điều thuốc nọ qua điều thuốc kia, gắt:

- Chuyền gì? Nói đại đi.

- Không có gì.

- Đùng dẫu tao. Không ai đối xử với vợ chưa cưới như mày. Mày không yêu Diệp, sao làm đám hỏi?

- Mẹ tao thích cổ, bà lại bị cao huyết áp.

- Trời đất! Chuyện như tiểu thuyết ba xu vậy mày?

- Còn tao lại nghĩ mình lắm. Từ khi mẹ tao đòi bỏ trầu cau Diệp, Ty Ty qua lại với Đáng thân mật. Tao ngỡ cô ấy muốn xóa bỏ quá khứ bằng danh vọng người chồng, danh vọng một dòng họ.

- Quá kh ứ gì?

- Ty Ty là đứa con hoang của một người làm điểm, khắp chỗ phường tao ở, ai cũng biết điều này. Đó là lý do trong nhiều lý do để mẹ tao phản đối.

- Dĩ vãng không có răng, cũng không có nọc độc, nhưng luôn giết chết được ý chí con người. Nếu cô ấy đứng vững nghĩa là rất mạnh mẽ.

- Cô ấy kiên cường lắm, đôi khi cứng rắn hơn con trai, thế mà hôm nay nhỏ Mi nói với tao khi cô ấy cười là lúc nước mắt cô ấy chảy vào lòng. Thiên quay mặt vào bóng tối, giọng nghẹn đi:

- Cô ấy vì cứu danh dự nhà thằng Đáng đã bị người ta rạch mặt, giờ bỏ đi rồi, còn tao lại ngồi đây, bên hạnh phúc dư thừa, nhớ lời ngoại cô ấy nói: "Hãy âm thầm lo lắng cho Ty Ty dùm ngoại" và cay đắng hiểu ra một điều, từ thuở đó, ngoại đã biết giữa tao và Ty Ty sẽ không thành.

- Giờ mày tính sao? - Thanh ngậm ngùi.

- Tao muốn về đi tìm cô ấy, lại sợ cô ấy nát lòng thêm. - Nước mắt Thiên âm thầm rơi trong bóng tối - Tao phải làm sao?

- Mày cứ xin phép về, không vì tình yêu cũng vì tình anh em bao năm khôn lớn bên nhau. Mẹ mày không thể trách cứ đâu.

Đêm ấy, hai người thức trắng, Thiên kể Thanh nghe chuyện cô "cún giang hồ", chuyện hai người từ nhỏ đến lớn. Thanh ngủ lúc gần sáng, Thiên nhìn ra bầu trời hừng sáng, nghĩ về Ty Ty với tình yêu chôn chặt trong lòng. Ty Ty! Vì sao em phải chịu gánh nặng cuộc đời, khi em không hề tạo ra nó? Và có phải vì thế, em đành tâm chối bỏ tình yêu anh?

Tr ờ chuyện đời cưới Ty Ty của Thiên, công bằng mà nói, bà Hai cũng thương cô. Nghe Thiên nghỉ phép về tìm Ty Ty, bà Hai Gấm không vui lắm (sợ bên sui gia nghĩ không hay), nhưng vẫn giọng hưởng đãi hỏi con:

- Nó chừ khôn lớn ra đời, đủ lông đủ cánh, tự lập, nhỏ nhất chi mà con phải đi tìm? Thiên không nhìn mẹ, mắt xa xăm buồn:

- Ty Ty từ nhỏ cùng lớn theo con, thân hơn anh em ruột. Giờ gặp bất hạnh, một thân một mình bơ vơ, con thấy đau lòng. Người xưa nói "Bà con xa, láng giềng gần" rằng nữ đối với nhau cặn tình đến vậy.

Bà Hai Gấm nhổ bả trầu, chùi mép:

- Thằng Huỳnh về nhận tội rồi, là do con Hồng rù quyến, đi chơi mô đó, lỡ dại vì say. Con Hồng được thả về nhờ Ty Ty đến xin bãi nại.

Thiên đứng phắt lên:

- Rồi Ty Ty đâu?

- Là nghe công an nói r ứa, chớ chẳng ai thấy nó. Nó còn nhắn "Thù vẫn khắc ghi, nhưng không nữ để trả thơ vô tội còn trong bụng đã chịu tù đầy, không cha". Cha trời! Mẹ nghe kể cũng ứa nước mắt, nhưng ngấm lại, nó đi hóa hay, ở miết chỗ nì, chắc không ngẩng đầu làm người được. Miệng thế gian mà còn.

- Mẹ biết Ty Ty tốt, rứa mà mẹ... - Thiên nghẹn lời

- Biết thời biết rứa, ai lại lấy mỡ dội lên mình? Hơn nữa, con Diệp đẹp người, đẹp nết. Thiên không buồn nói với mẹ, lấy xe chạy ra tiệm vàng bà Nga. Bà cũng than dài, nói:
- Không biết hẩn đi mô. Thằng Đáng tìm khờ người.
Thiên chạy ra chợ trời hỏi thăm. Ai cũng biết anh, lại không vui vẻ gì khi nói chuyện (cái thằng bạc bẽo, tham sang phụ khó). Mỗi Kim "đỉnh rí" nói:

- H ắn sang hàng, "đổ" ca chợ mấy thùng bia say quất cần câu, sáng hôm sau nghe nói bán nhà đông tuốt. Tụi tui cứ ra đường là dòm đổ mắt mà không thấy tăm hơi. Con nhỏ thiệt ngộ, đến bán nhà cũng lẹ.

Nhu ận "ống đồng" chỗ qua:
- Tìm thằng Hảo thợ điện hỏi thử.
Rồi Thiên cũng tìm ra Hảo, anh ta lắc đầu, nói gay:
- Không biết. Cô chừ thân tàn ma dại, tìm làm chi.

Thiên đến tìm Đáng. Đáng lẳng lẳng ra bờ sông "chơi" hết lon bia này tới lon khác, say mềm, nói:

- C ổ thiệt dễ sợ, đã cảnh cáo tôi đừng lân la với Hồng, coi chừng thiệt thân, tôi không nghe, cứ muốn chọc tức cổ. Thật tức cười, cổ yêu gì tôi mà thêm tức? Tôi hại mình, hại cả nhà mang tai tiếng, hại lây tới cổ, tàn phế nhan sắc. Tôi đã van xin cổ, đi chỉnh lại mặt, cổ cười, nói: "Cả đời tôi nhớ nhuốc, cần chi tới vẻ bên ngoài", rứa rồi đi tuốt.

Thiên tìm bên bách khoa, phòng đào tạo lạnh lùng nói: "Không có bốn phận tiết lộ gì về hồ sơ sinh viên của trường".

Thiên tìm đến khóa Ty Ty học, đám bạn sinh viên của Ty Ty đều lắc đầu nói chung một ý:
- Cần chi tới tìm Ty Ty. Còn Ty Ty thì không cần ai hết, đi không hề từ già.

Suốt tuần phép, Thiên hầu hết ở ngoài đường, la cà khắp chỗ Ty Ty thường đến "quây" cùng bạn bè. Nhưng cô bật vô âm tín. Thiên như người mất hồn, đi ngang nhà Ty Ty thấy chủ mới sửa sang lại, anh cứ đứng sững nhìn vô, thờ thẩn.

Hồng model ôm bụng thè lè đi qua, thấy Thiên, lấm lét lui vô hẻm. Anh về nhà, đốm đèn quần theo chân anh sửa ăng ẳng như hỏi Ty Ty đâu. Hết phép, Thiên đành về lại Sài gòn. Diệp đón, hỏi:

- Tìm ra Ty Ty không?

Biết bà Bích báo cho Diệp biết, Thiên phớt lờ:

- Không ra. Anh lo quá.

Diệp cay đắng lắm, miệng vờ ái ngại.

- Ty Ty cứng rắn lắm, rồi cũng đổ với miệng thế gian. Tội nghiệp nó! Thi xong, em với nhỏ Mi về tìm.

Về tới nhà, Diệp soạn áo quần cho Thiên đi tắm, thức ăn cô nấu xong, chỉ hâm lại. Cô với về hiền thực, dịu dàng muôn thuở, săn sóc cho Thiên, cơm xới đưa tận tay. Thiên chỉ hút thuốc liên tục lắc đầu:

- Anh không ăn. Diệp để đó, về lo ôn thi đi.

Diệp hết che dấu nổi, lòng ghen hờn âm ỉ. Người xưa nói: "Mềm cần, rắn buông", con gái đảm đang, dịu dàng, trai nào cũng chết, huống chi, cô còn xinh đẹp lại học giỏi. Vậy mà hơn năm rồi, cô cố gắng hết sức vẫn không khiến anh động lòng.

Anh vẫn tốt, ân cần với cô, nhưng đơn thuần như anh, như bạn. Dù ăn hỏi rồi, đã có danh phận, cô cay đắng biết anh vẫn một lòng nhớ đến Ty Ty. Cái tốt của anh dành cho cô là cái tốt của anh Chấn Mập thời bé dại mà thôi.

Diệp tủi hờn nấc lên khóc. Thiên dụi tắt thuốc, nhúu mày hỏi:

- Diệp làm sao vậy?

- Mẹ nói, ở nhà người ta đàm tiếu, bêu rếu anh, đi hỏi em rồi còn... Thiên bực liền:

- Kệ xác họ, Diệp quên Ty Ty là bạn từ nhỏ sao? Ty Ty khổ, làm sao ta yên thân được?

Cô nói đầy cay đắng:

- Anh chỉ biết lo cho Ty Ty, có bao giờ quan tâm đến tình cảm em dành cho anh?

Thiên đứng lên ra tựa bên cửa sổ:

- Sao Diệp nói vậy? Anh không tốt với Diệp ư?

Cô không bi ết nói sao. Phải. Anh tốt đến không chê điểm nào, nhưng... trời ơi! Làm thân con gái, cô nói thế nào cho ổn chuyện tình cảm tế nhị mong muốn ở anh? Cô chưa xót hiểu ra, cô có thể làm vợ anh như từng mong muốn, nhưng sẽ không bao giờ có được trái tim anh.

Hồng Diệp! Mi thua rồi ư? Không. Không thể thua.

Cô ngược gương mặt đầm đìa nước mắt:

- Tại sao lúc nào anh cũng lạnh lùng với em? Không hề có chút âu yếm, yêu đương? Em có lỗi gì? Lỗi muốn làm vợ anh, một người vợ toàn vẹn, yêu chồng chẳng? Anh trả lời đi. Em đã cam nín bao năm rồi.

Thiên làm thỉnh, anh th ấy đau khổ, bất lực và tự trách mình. Một phút ghen hờn không tìm hiểu rõ, lòng hiếu đạo không đúng cách đã khiến anh mù quáng đồng ý theo mẹ đi hỏi Diệp. Anh từng bắt mình cố quên, cố tốt với Diệp, nhưng trong chừng mực, anh biết không thể. Anh yêu một Ty Ty với quá khứ ê chề, yêu trái tim Ty Ty nhân hậu, không màu mè gian dối. Yêu nhất nam tính ngang phè và cả thói hư tật xấu ở cô. Thế nhưng không thể bắt mình yêu sự toàn diện của Hồng Diệp. Thật lạ lùng.

- Xin lỗi Diệp - Thiên thở dài.

Như một sự thừa nhận, Diệp điên lên, cô rời ghế cười nhạt:

- Em không dám. Dù sao ta sắp là vợ chồng, em mong anh cư xử tế nhị, đừng để gia đình em chịu tai tiếng.

Thiên nhú mày, châm diếu thuốc khác.

- Hồi trưa, mẹ có nói chuyện với em. Mẹ nói, thi xong thì tổ chức cưới. Ra trường có con là vừa, mẹ mong có cháu nội ẵm bồng.

Mắt Thiên tối sầm, miệng đắng chát.

Bà Hai Gấm lên cơn bởi dòng nước mắt không cạn của Hồng Diệp. Cả nhà lại nháo nhác ra bệnh viện. Tám bà chị của Thiên nghiêng ngàm.

- Mi muốn giết mẹ hả Thiên? Trời ơi! Mẹ cay đắng trăm chiều, nuôi mi lên làm ông nọ bà kia để rồi bất hiếu thức nớ. Mẹ có bề gì, gánh hết đi nghe. Bà Hai Gấm lần này nặng lắm, cứ mê tỉnh, huyết áp tăng vọt. Chiều đó, bà tỉnh lại, thấy Thiên ngồi bên giường với cô chị cả, liền nói:

- Sợ mẹ không sống được, qua xin cô Bích cho cưới chạy tang, kéo mẹ có bề gì bắt con Diệp chờ ba năm nữa, lỡ tuổi xuân nớ.

Thiên ng ần lại:

- Mẹ không sao đâu. Đừng làm thế, mẹ ơi.

- Con cãi lời, mẹ chết không nhắm mắt.

Chi cả anh mắng dũa, nức nở:

- Vì mi mẹ mới ta nông nổi nì, còn dám cãi?

Thiên nh ư chết cả người. Anh hy vọng bà Bích không chấp nhận vì sĩ diện, không ngờ bà đồng ý ngay. Đám cưới Thiên lập tức được tiến hành, không rình rang, nhưng chu đáo, đầy đủ. Bà Hai Gấm từ bệnh viện về dự, vui mừng, thỏa nguyện lắm.

Điều bất ngờ là nhỏ Mi đi với Đáng tới, theo sau họ có người ôm bó hoa hồng khổng lồ. Người ấy giao tận tay Diệp, chìa tấm thiệp, nói:

- Cô Ty Ty g ởi điện hoa chúc mừng anh chị.

Diệp đọc ngay cho Thiên nghe, chỉ vài dòng ngắn:

Thu ở nhỏ, Diệp thường mơ ước ngày cưới được hoàng tử lòng mình tặng trăm đóa hoa hồng. Nếu Thiên đã tặng đủ hoa hồng, hãy rải luôn trăm đóa hoa hồng của Ty Ty xuống chân bạn, như một lời cầu chúc hai người mãi đi trên con đường tình đầy hoa tình yêu.

Ty Ty.

Diệp vò lá thư ném xuống chân. Thiên nâng ly chào Đáng luôn ba lần rượu. Diệp ra cửa đón bạn. Thiên hỏi Tâm Minh:

- Cô ấy đang ở đây ư?

Cả Đáng và Tâm Minh lắc đầu nói không biết. Tiệc cưới dù gấp rút vẫn không kém phần náo nhiệt. Nép mình dưới gốc bồ đề trước nhà Thiên là người con gái mũ che khuất mặt. Người ấy ôm gốc bồ đề nhìn mãi bóng dáng Thiên bên Diệp lúc nâng ly, lúc ôm vai chụp hình, bằng đôi mắt đắm nước mắt rồi lặng lẽ bước đi.

Đám cưới chạy tang nhưng bà Hai Gấm không chết, lại khỏe thêm ra, trở về nhà. Tám cô con gái mở tiệc ăn mừng, chúc bà sớm có cháu nội

CHƯƠNG 12

H

ai năm sau, vào một chiều.....

Cô gái áo dài màu n ắng vàng đi bên người thanh niên đeo kính râm, dọc bờ hồ công viên 29/3. Cô có nét đẹp dịu dàng Á đông. Người thanh niên cao ráo, trí thức, họ đến ngồi bên ghế đá, anh thanh niên đỡ cặp cô gái, đặt sau lưng mình, âu yếm hỏi:

- Dạy liền năm tiết có mệt không em?
- Có cái micro đỡ nhiều lắm anh. Sao tự dưng hẹn gặp em vậy? Anh thanh niên vụt nắm tay cô gái:
- Tâm Minh! Mình cưới đi em, mẹ anh hối mãi.

Cô bối rối nhìn xuống hồ, một lúc chậm rãi nói:

- Em th ấy còn sớm quá, Đáng ạ. Hơn nữa, chẳng hiểu rằng, thấy mẹ anh là em sợ. Em nhớ có lần Ty Ty nói, mẹ anh rất yêu thương anh đến độ "ghen" cả với bất cứ người bạn nào của anh dù trai hay gái.

Đáng cười gương:

- Anh cũng biết tính mẹ anh hơi khó, nhưng mẹ thích em lắm, thương đến độ ngày nào cùng nhắc tên em với anh.

Cô nhìn anh, lòng se l ại. Mình phải hỏi thôi, đừng đi vào vết xe đổ của Diệp.

- Đáng! Thật ra, từ lâu, em muốn hỏi anh một điều.

Anh vuốt tóc cô, cười nhẹ, đùa:

- Dạ, mời cô giáo cứ hỏi ạ.

- Anh đến với em vì yêu em hay vì mẹ anh thích làm sui với mẹ em? - Cô cúi gằm, liếm môi - Và Ty Ty trong tim anh có còn không?

Đáng sững sờ, thì ra vì vậy cô ngại ngần không cho anh bước tới. Ôi! Cô giáo bé nhỏ của tôi.

Đáng nâng cằm Tâm Minh, nhìn thẳng mắt cô:

- Em thật đáng đánh đòn, nhưng anh hiểu vì chuyện Hồng Diệp nên em mới vậy. Anh không giận. Nghe nè, cô nhỏ. Phải. Anh có hiểu với mẹ, nhưng mẹ anh không phải là bà Hai Gấm, đem bệnh tật mình bắt nạt, làm áp lực với con trai, nên nếu anh yêu mà mẹ không chịu, thì anh sẽ tự tìm hạnh phúc cho mình. Nói thật với em, ba năm trước, anh từng rủ Ty Ty về Nam chung sống cùng anh, nhưng Ty Ty từ chối. Anh đến với em hoàn toàn không vì mẹ anh, mà là ở em có sức hút ngầm ngầm sâu lắng. Và vì anh đã hiểu với Ty Ty, anh không nên nghĩ về. Cô ấy là quá khứ, em là hiện tại và tương lai. Anh yêu em bởi qua thời gian tìm hiểu, thấy em hợp tính tình. Em không sôi nổi, sinh động như Ty Ty, nhưng em dịu dàng và nhân hậu, không gai góc. Nếu em bằng lòng làm vợ anh, chắc rằng em sẽ hợp với mẹ anh.

Tâm Minh chớp mắt, long lanh nét mừng vui. Đáng thấy cô đáng yêu quá, không đành được, ôm mặt cô hôn dịu dàng, mê mẩn:

- Cho anh cưới em đi, Tâm Minh. Có vợ anh sẽ không đi hoang, sẽ mở phòng mạch làm việc kiếm tiền.

Cô mu ốn gật đầu quá, nhưng lại nhớ Ty Ty.

- Anh nói tìm được Ty Ty mới hỏi cưới em mà?

Đáng ghì cô, vờ nhăn nhó:

- Trời ơi! Ty Ty như mây gió, biết khi mô tìm được?
- Hay ta đăng báo, nhắn đài mời cổ về dự đám cưới?

Tâm Minh buồn thiu:

- Nó không về đâu. Đất ni với nó đầy đau thương khổ nhục, hơn nữa, Thiên đã về lại đây.

- Ty Ty không bi ết Thiên về đây đâu.

- Vì rãg?

- Nếu biết thì đã biết bác Gấm qua đời, cô ấy sẽ đi điếu cho trọn tình nghĩa chứ không làm lơ.

- Anh rành Ty Ty d ữ - Tâm Minh nguýt yêu.

Đáng hôn lên mũi Tâm Minh, tay bẹo má cô:

- Thôi, bỏ đi cô nhỏ. Lại đồ ghè dấm chua rồi. Nào! Có ừ không, anh hối mẹ.

- Để em xin ý kiến mẹ em đã.

Nghĩa là đồng ý rồi. Đáng bật cười nghe lòng thanh thản lạ. Anh thoảg nhớ ngày tháng đeo đuổi Ty Ty, bên cô anh vui, nhưng lúc nào cũng nơm nớp lên ruột với sự bốc đồng nào đó ở cô. Anh con nhà danh tiếng, làm bác sĩ nổi danh, thường ngại va vấp chuyện không đâu ngoài xã hội, còn tính Ty Ty ngang phè, thấy điều gai mắt, bất kể đang đi với anh, ở chỗ nào, nhảy vô vòng chiến. Còn với Tâm Minh, tình yêu anh không cháy bỏng, sôi nổi mà là sự êm ả, dằm thắm, sâu lắng. Mong rằng mẹ sẽ yêu người mẹ chọn lựa cho mình.

Thiên ch ăm chú bên máy vi tính, nhìn lên màn hình mạng lưới điện, toàn khu nhà máy lần lượt hiện ra trong mắt anh. Anh cho máy đứng lại ở phần phân xưởng sản xuất. Đây rồi. Anh xoay chiếc ghế quay lùi đến máy điện thoại, bấm số:

- Phân x ưởng một, tổ điện nghe đây. Mỗi điện nối chính ngay góc máy số bốn, cho cắt cầu dao, làm ngay. Nhớ mang thiết bị an toàn.

Anh bỏ điện thoại, trở lại màn hình vi tính, chiếc máy đó lại reo, anh cầm lên:

- Báo cáo anh Thiên, bộ phận điều khiển máy vận hành gạch, phân xưởng ba có vấn đề. Mời anh xuống.

- Được. Tôi xuống ngay.

Khi Thiên x ử lý xong, hơn sáu giờ chiều, cán bộ công nhân nhà máy trừ những người cùng làm với anh đều về hết. Cả, thợ chính dưới quyền anh, xếp đồ nghề cho vào học, rửa rê:

- Hôm nay làm kh ờ người, đi "lỳ vài lam", anh Thiên.

Thiên gật đầu, nói gọn:

- Đợi mười lăm phút:

- Em ra trước, kêu đồ nhấm. Quán cũ nghe.

Thiên gật đầu, lấy áo quần qua thẳng phòng tắm.

C ả chạy xe ra khỏi nhà máy, vừa chạy, vừa ngẫm nghĩ về sắp mới. Thiên về được một năm, nghe đâu chính giám đốc nhà máy "câu đô" anh về từ khu công nghiệp Đồng Nai. Nghe nói lương trong đó cao gấp ba lần ở đây mà không hiểu sao sắp chịu về. Có lẽ vì phó giám đốc phụ trách kỹ thuật nhà máy là anh rể sắp? Có lẽ vì giám đốc rất "ngọt" với mọi yêu cầu sắp đề ra? Dù sao làm với sắp cũng khoái. Sếp vừa giỏi, vừa bình dân, không câu nệ, không đùn việc cho cấp dưới, không mánh mung chắm mút, "làm tới nơi, chơi tới bên ". Nhà máy từ ngày có sắp, khoản điện, điện tử cứ là phời phới không sự cố gì làm ảnh hưởng sản xuất lâu. Có điều lạ quá, sắp như mắc chứng gì, cứ lảm lì cả ngày, nói một câu không quá năm chữ. Còn nói uống rượu thì khỏi nói. Trời ơi! Có hôm lì lì chơi hết chai Napoléon Brandy vẫn tỉnh như sáo. Điều lạ nữa, nhà máy làm ca đêm, sắp ở lại không nói, không làm ca, sắp cũng ít về nhà. Điều giám đốc "ngọt" nhất với sắp là một phòng làm việc cứ như nhà riêng, có toilette, phòng ngủ, tivi, đầu máy, máy điều hòa.

L ạ he. Sếp bánh trai, phong độ, rãg chuyện trai gái cứ như thầy chùa? Hay sắp có vợ rồi? Trời ơi! Điều này, đồ thẳng nào dám hỏi. Riêng mảnh băng tang trên ngực áo thì ai cũng biết, mẹ sắp chết hồi sắp còn làm ở Sài gòn.

C ả tấp vô cái quán nhỏ "ruột" mọc ở khu nhà lá kế khu công nghiệp Hòa Khánh. Quán nhỏ mà mỗi hết sẩy, giá lại bèo. Chủ quán coi Cả như một mối lớn, vì sắp thích chơi toàn rượu ngoại, đếch uống bia, một chai rượu, gọn nhẹ hơn chục két bia, lời kiểu quán cóc cũng đòi ba chục ngàn, ngon ơ.

Thấy Cả tới, cô chủ quán lảng xằng làm mờ, chào hỏi:

- Không thấy sắp anh?
- Ra bị chừ. Có rượu chưa?
- Dạ chuẩn bị sẵn, có điều.....
- Gì đây, cô em?

Cô chủ quán tuổi ngoài ba chục, có cô em học bên cao đẳng sư phạm, ngon chảy nước miếng luôn. Cô tò về Thiên, nhắm nhe cho em gái, nên rất quan tâm anh hơn là túi tiền anh.

- Sếp anh buồn gì, uống dữ quá. Khuyên anh đi.

Cả lố mắt:

- Trời đất! Răng tự nhiên tốt rứa? Chê tiền ổng na?

Bưng đĩa bò xào mềm ra đặt xuống bàn, cô chủ ngồi xuống luôn:

- Tiền có ai chê, điều là thấy sếp anh thanh niên trai tráng, nên coi sự nghiệp là trọng, đừng sa đà làm ma men phí đời - Cô chủ quán thở ra - Vì kiếm sống qua ngày tôi mới mở quán, chớ ngày đến lời bao nhiêu thấy khách quá chén là chị khó chịu rồi.

Cả gãi đầu, điều nó nghe cũng phải, anh nghiêm chỉnh nói:

- Xếp em lạ lắm. Làm một năm rồi, cả nhà máy không biết chi về ổng, chỉ biết ổng với cấp phó là quan hệ em vợ anh rể.

Thiên tới, Cả nín tịt. Cô chủ quán lảng ra, mặt Thiên lảm lì, lạnh lùng khiến cô ngán. Nàng "cao đẳng sư phạm" rút rề đem ra chai rượu hôm qua uống còn. Thiên ngả ngửa ra ghế, cầm nguyên chai cho vô miệng từng hớp một. Thiên.....(mất hai trang)..... lại cho chị mình, người chị từ lâu xuất giá.

Nếp nghĩ của Thiên là vậy và xuất phát từ nếp nghĩ này, sợ bất hiếu với mẹ, Thiên cắn răng cưới Diệp để mẹ vui lòng. Nhưng xem ra, Diệp không là dâu hiền như bà Hai Gấm nghĩ, bà chết mồ chưa xanh cỏ, Diệp đã đòi bán ngôi nhà từ đường bà đổ mồ hôi sôi nước mắt mấy chục năm tạo dựng nuôi con, thờ cúng..... Bà muốn Thiên về thay bà hương khói, Diệp muốn ở lại Sài Gòn đua chen tìm sự nghiệp và danh lợi. Và giờ đã nói thẳng ý nghĩ đó với anh làm Thiên bùng giận:

- Em nói gì vậy? Hồi mẹ còn sống, vợ chồng mình đã hứa về Đà Nẵng, mẹ mới chết em quên ngay sao? Còn nữa, nhà ấy là nhà từ đường, mẹ đứng tên, mẹ chết không di chúc thừa kế, nghĩa là thành nhà chung, chín chị em ai cũng có phần, mình lấy quyền gì bán?

Giọng Diệp dịu dàng trở lại, sau vẻ bất ngờ khi biết nhà là tài sản chung.

- Là em nói vậy thôi. Anh coi, ở đây lương nhiều, cơ hội tiến thân dễ. Về Đà Nẵng đồng lương chết đói, sau này lấy gì lo cho con? Em biết anh không quen tính toán, nhưng làm vợ, em phải thu vén dành dụm. Người xưa nói: "Giàu vì bạn, sang vì vợ" là do vậy. Còn lời hứa, khi mẹ bệnh, em hứa để mẹ vui lòng thôi, mẹ chết là hết, lời hứa gió bay, anh bận tâm làm gì?

Thiên chán nản rã rời. Bé Nu ngày xưa đó ư? Con bé đói khoai ngào đường của Ty Ty khóc đến ngất, bị Ty Ty mắng đồ hư. Giờ anh mới hiểu, con bé ấy, ngay từ thuở nhỏ đã biết đạt mục đích bằng mọi con đường, và anh với cái gia tài mẹ để lại cho thằng con thừa tự, có thể cũng là một mục đích của cô?

- Vậy em thì sao?

Diệp đến ngồi sát vào Thiên, âu yếm quàng cổ anh, hôn nồng nàn, lảng cả thân hình yếu điệu mà không kém phần nẩy lửa cả ba vòng vào chồng. Thiên không thể không ôm chặt cô, môi khô ráo. Anh là đàn ông trai tráng mới bén lửa hương, làm gì nhịn nổi sự gợi tình của chính vợ mình. Phần nữa, đến khi cưới Diệp, anh mới "ném mùi đời", vào đêm tân hôn thứ hai mà Diệp rất e ấp, rất trinh nguyên lại rất gợi tình trong ân ái.

Diệp lim dim rã rượu khi được anh ve vuốt, thì thảo bên tai anh:

- Anh con trai độc nhất, ít nhất được hai phần, còn vàng mẹ để lại cũng khá. Em tính rồi, luôn hôn mê mẹ cho em, tiền em dạy kèm làm thêm mấy năm đại học em để dành, đủ mua cái nhà trước đường, nó nhỏ nhưng được mặt tiền, mình ở trên, dưới cho thuê cũng bộn bạc.

Tia lửa dục vọng Diệp nhóm lên trong Thiên tắt lịm. Diệp nói sao cũng đúng, vậy mà Thiên

nghe lòng lạnh giá. Diệp không biết những gì trong ý nghĩ của Thiên. Cô đang say tiền lẫn tình từ chồng, say cả ước mơ sắp thành sự thật. Cô muốn được cùng anh trong mê đắm tận cùng.

Cô rên kh ẽ, ghì anh:

- Bồng em vào phòng đi anh.

Thiên gỡ tay vợ, đứng lên, nhìn nơi khác:

- Xin lỗi Diệp, anh có việc phải đi.

Diệp chết lặng, bẽ bàng nhìn theo dáng Thiên khuất dạng.

Từ đó, giữa hai vợ chồng xảy ra cuộc chiến tranh vì tài sản, vì công việc làm. Diệp được nhận vào công ty liên doanh Đài Loan, còn anh chạy xin việc làm ở Đà Nẵng. Diệp dịu dàng có, gây gổ có, cứng, mềm đủ kiểu với Thiên. Có khi tưởng hòa và xỏ mũi được anh theo ý mình khi trên giường, té ra Thiên khẳng khái tìm việc ở Đà Nẵng. Thề không đổi ý. Giữa họ bùng lớn chuyện, khi Thiên biết chuyện động trời, cũng là lúc anh về thứ hai Thiên về làm phó giám đốc kỹ thuật nhà máy gạch men Danaco. Và anh ta gọi Thiên về làm kỹ sư trưởng nhà máy.

Diệp làm trưởng phòng tiếp thị cho công ty nọ, lương khá, đến bốn triệu một tháng. Hiềm vì chuyện đi nhiều và hai năm đầu không được lập gia đình, khi nộp đơn xin việc, được nhận và xem qua hợp đồng, Diệp đối nói chưa có gia đình. Ai ngờ có lần cô quên kế hoạch (lần đầu Thiên hòng xỏ mũi anh) vì say đắm quá, thế là "dính". Diệp không hỏi Thiên, không suy tính dẫn đo gì chuyện bỏ một đứa con, dù bào thai đã hơn ba tháng (con lúc nào để không được, chủ yếu sự nghiệp trước tiên). Diệp xin nghỉ phép, lý do mẹ đau đến Từ Dũ nạo thai, ai ngờ bị băng huyết.

Thiên được gọi khẩn cấp, đi bằng xe hơi của công ty từ Đồng nai chạy về. Anh gần như hóa đá khi biết chuyện. Diệp ổn lại sau khi chuyên máu. Thấy Thiên chăm sóc ân cần, ngỡ "tai qua nạn khỏi", cô đâu biết lòng Thiên đã nguội lạnh như bếp tro tàn, không tình cũng nghĩa, Thiên làm người chồng lý tưởng của Diệp vì ý nghĩ đó, nhưng chính Diệp tự tay cắt sợi tơ tình chồng, nghĩa vợ đang thật mong manh giữa hai người mà không lường hậu quả.

Thật ra, Diệp có lòng, nên dấu Thiên, đâu dè xảy ra biến cố, cô biết cả Thiên và tám bà chị trông mong cô đẻ con nối dõi, nhưng cô không biết rõ điều ấy quan trọng thế nào trong Thiên. Anh muốn có đứa con để giết chết tình yêu dai dẳng ray rứt trong anh dành cho một người, để làm người chồng trọn tình trọn nghĩa, vậy mà.....

Thiên ra quyết định, nếu Diệp về Đà Nẵng, anh hứa sẽ dấu chuyện này với gia đình, cùng cô làm lại từ đầu. Bằng không, anh về một mình, ly dị vợ.

Cả hai điều, Diệp không chịu. Cô vẫn làm ở Sài Gòn và không ký đơn ly dị, dù Thiên đưa đơn. Cô có bùa hộ mạng trước tòa là hợp đồng ba năm không được có con đại. Thiên xách valy về Đà Nẵng, từ đó đến nay hơn năm rồi.

Chai r ượu cạn queo, Thiên búng tay gọi tiếp.

- Đừng uống nữa anh Thiên - Cả ngăn anh.

Thiên lầm lì:

- Chưa đủ "đô", ngủ chó gì được?

Trời! Uống rượu để ngủ cho được na? Gay hê! Chắc có chuyện to lớn buồn rồi.

- Lương kỹ sư trưởng của anh tuy nhiều, nhưng cứ hai ngày một chai ni có mà...

- Đừng nhắc đến tiền - Thiên cộc lốc, nhồm dầy châm thuốc. Anh không đòi rượu nữa, cứ ngửa người trên ghế thả khói liên miên.

Bàn nhậu bên kia là nhóm cán bộ trẻ ở nhà máy bên cạnh. Họ trò chuyện rôm rả, khai bia bôm bốp, một gã gật gù, nhừa nhựa nói:

- Thú thi ệt tụi bây, lần này tao công tác được mở tầm mắt. Con gái như em dễ có mấy tay, một cơ đi luôn trăm điểm. Em có bàn tay vàng trong nghề, lần thú ần chơi. Thứ nào em cũng làm ra tiền.

- Em "s ạch nước cản" chó mày? - Một gã hỏi.

- Đẹp. Dáng "ngon" bá chấy, có điều...

- Sao? Có chồng rồi à?

- Không. Có cái sẹo dài trên má trái, như bị ai rạch mặt vậy. Thẹo nhỏ thôi, nhưng nhìn thấy ớn.

Cả bàn xì dài, phẩy tay. Một gã chửi thề.

- Vậy đẹp chó gì? Không chừng bị rạch mặt vì giết chồng người ta.

Bên kia, Thiên như điện giật, nhồm lên, nhìn qua. Một chút đắn đo, anh búng tay gọi nửa thùng tiger, chỉ qua bàn bên, anh theo luôn, chìa tay giới thiệu:

- Thiên, kỹ sư trưởng nhà máy gạc men Danaco, rất hân hạnh làm quen những tài hoa láng giềng.

Bên kia Cả há hốc. Anh có mơ không? Sếp nói một câu dài mấy chục chữ, ra dáng phóng túng ăn chơi, đầu lăm lăm chút mô?

Cả bàn rượu bắt tay giới thiệu nhau nhặng xị, nâng ly chúc mừng tình thân hữu một trăm phần trăm. Rót đầy ly lần thứ hai, Thiên hỏi Công gã kể chuyện về cô gái chơi bida.

- Tôi cũng khoái chơi bida, nhưng đối thủ nữ chưa từng gặp, nghe loáng thoáng anh kể, tôi thấy thú vị lắm. Cô ta chơi ở đâu?

Công lè nhè, cười ngất, vỗ vai Thiên:

- Vậy buồn năm phút dùm anh. Cố ở tận Sài Gòn, làm răng độ sức được? Thiên à lên, vẻ thất vọng:

- Vậy cô ta dân bida chuyên nghiệp à? Thường chơi ở đâu? Có dịp về Sài Gòn công tác, độ một ván với cô ta cũng thú.

Công uống một hơi cạn queo ly bia, Thiên rót tiếp. Công khoái trá tuôn hết điều mình biết.

- Hôm đầu, tôi coi thường, độ hết tháng lương khi nghe chấp tội hai mươi điểm. Cả phòng bida tụi ở đó cười tôi "nai" mà tôi đâu biết. Nói thiệt anh, ở Đà Nẵng này, tôi có máu mặt môn bida, ai dè... thua sát nút. Hôm sau, tôi tới độ tiếp, cũng thua sát nút. Tôi ngỡ cô ta hên, ai dè... Trời! Bị con nhỏ lột sạch mới biết, tay chơi tầm cỡ thi quốc tế. Sau mới biết, cô ta giàu lắm, có cửa hàng điện dân dụng, lại làm cho công ty điện lực thành phố, chơi bida là môn giải trí rồi thành nghề tay trái luôn. Anh thấy đàn bà dễ sợ chưa?

- Hy vọng tôi hạ được cổ trả thù cho anh. Nào, một trăm phần trăm rồi tạm biệt. Đêm đó, Thiên không ở lại nhà máy, anh chạy về Đà Nẵng, đến nhà Tâm Minh.

Có cả Đáng ở đó, Thiên chào bà Nga, nói ngay.

- Anh có tin Ty Ty.

Mọi người nháy nhồm. Đáng buột miệng:

- Tạ ơn trời, nếu không, tôi áy náy cả đời.

- Ty Ty biết chơi bida không, Tâm Minh?

Tâm Minh lắc đầu, rồi gật đầu như cố ý nhớ:

- Sau hồi Ty Ty quen anh Hảo, học chơi bida, em về có nhắn, Ty Ty nói còn hơn đi quây. Mà rằng anh?

- Có người tả giống y Ty Ty, nhưng cô này chơi bida chuyên nghiệp, nghề nghiệp cũng đúng, làm kỹ sư ở công ty điện lực thành phố.

Bà Nga chắp tay niệm phật, Tâm Minh òa khóc:

- Mấy ai có theo như rửa? Chắc nó rồi.

Đáng móc phone cầm tay bấm số, nói:

- Hảo là em bà con xa của tôi, để tôi gọi hỏi thử.

Lời xác nhận của Hảo làm Đáng mừng rơn, tắt máy, anh nói:

- Hảo nói, Ty Ty chơi bida như một khả năng thiên phú, nó dạy không bao lâu đã hết ngón nghề, còn bị Ty Ty thắng ngược.

Thiên nhểnh mắt, thờ thần vuốt mặt đứng lên:

- Mai tôi về Sài Gòn.

Bà Nga không nhin được, buột miệng:

- Thăng Chín. Nếu biết nó ổn là mừng rồi, đi tìm làm chi? Mi đã cưới Hồng Diệp.

Phải. Tìm làm chi, mọi việc đã muộn màng. Nhưng dù sao ta cũng muốn gặp lại em một lần, nhìn em thật sự vững vàng giữa cuộc đời gió bụi.

Thiên nhìn Đáng:

- Anh biết chơi bida không?

Đáng lắc đầu hỏi lại:

- Ông muốn học để có cơ hội gặp Ty Ty à? Tôi nghĩ ta nên tới thẳng công ty, nói điều muốn nói, làm điều phải làm.

Tâm Minh ng ười nhìn Đáng:

- Anh muốn đi luôn na?

Đáng gật đầu, châm thuốc. Anh châm hoài không đỏ:

- L ượng tâm anh cắn rứt hoài vì chuyện Ty Ty. Nhiều đêm nằm ngủ, thấy mặt cổ đầy máu, anh giật mình dậy, không sao ngủ được. Anh muốn gặp Ty Ty, đưa qua thầy anh, xóa vết sẹo, coi như đền trả phần nào bất hạnh do anh gây ra. Thiên nhìn Đáng:

- H ẹn Hảo ra chơi bida một ngày, được không?

- Được thôi.

Thiên về nhà, điện cho anh rể:

- Em đi Sài Gòn một tuần, an duyệt phép dùm.

Anh anh rể tưởng Thiên đi Sài Gòn vì Diệp, (cả nhà chưa ai biết chuyện Diệp phá thai), nên ừ.

Đáng, Thiên bao bàn bida trọn ngày, học đánh với Hảo. Thức ăn, đồ uống gọi luôn đến tận bàn. Ba gã đàn ông học, chơi đến khi đóng cửa, chân tay mỏi rệu ròi mới về. Hảo dặn Đáng:

- Nói Ty Ty về chơi, em gởi lời thăm cổ.

Cả hai lấy giấy phép rồi, nên sáng sớm bay luôn. Trên máy bay, Đáng hỏi:

- Vì Sao Diệp ở lại Sài Gòn? Vì ghen với Ty Ty ư?

Thiên lắc đầu. Đáng nhìn Thiên vụt hiểu:

- Cô ấy thích ở trong đó à?

Thiên là thính. Đáng nhìn anh chờ đợi. Khá lâu, Thiên buột miệng:

- Tôi cố làm người chồng tốt, còn cố lại mê tiền và công danh. Diệp đã giết con mình để thực hiện ước mơ.

CHƯƠNG 13

N

hóm đường dây quận Bình Thạnh ừa ra nhà để xe, dẫn đầu là cô gái mặt

th eo. Cô trong trang phục ngành điện lực, dép quai, balô, bẹn hông thêm túi xách đồ nghề, mũ nhét túi quần, mái tóc tằm sát gọn, ôm gương mặt như muốn khoe... cái sẹo dài cả tắc ở má trái cho bàng dân thiên hạ thấy.

Cả nhóm lên đủ các loại xe máy, cho nổ rồi như xếp hàng trước cô. Một gã trung niên hỏi:

- Đại tỷ! Chiều gặp ở đâu?

Cô cắn môi, vẻ suy nghĩ:

- Về lại Bến Thành, trễ một chút, OK?

- OK.

Cả bọn nhao nhao, đưa tay như chào từ biệt rồi lao đi. Chỉ còn hai gã mặt búng ra sữa.

- B ữa này mình làm đâu, đại tỷ? - Một gã hỏi.

- Kiểm tra nhà hàng Trùng Khánh, sau đó đi công ty Hoa Việt. Đi thôi.

Cô lên chiếc Win 100 to đùng, kéo kính râm từ trên đầu xuống mắt, nổ máy, phóng liền, hai gã đệ tử theo sát nút, gã ngồi sau nói:

- Đại tỷ giống dân giang hồ quá mạng, có vẻ gì kỹ sư há mậy?

- Kỹ sư thứ thiệt đó mày, nếu không dễ gì nắm đầu tổ mình, tổ toàn dân cứng đầu, quậy phá siêu hạng.

- Làm sao bả nắm nổi ta? Hồi làm bên Phú Nhuận tao cứ thắc mắc hoài.

- Mày nghe tụi nó gọi bằng đại tỷ không hiểu sao? Nghĩa là thứ gì cũng thuộc hạng chị lớn. Hiểu chưa? Cả ăn chơi, quậy phá, nên cả tụi đầu hàng.

- Tr ời đất!

- Ấy! Mà y chưa biết hết đâu, ở lâu mới thấy.

Hai gã không nói nữa, tăng ga vọt theo bóng chiếc Win 100 sắp mất hút. Đến nhà hàng Trùng Khánh, cô gái móc thẻ đeo vào túi áo, balô một bên vai, kính trên tóc, bước vào. Cả chủ nhà hàng lẫn nhân viên nhìn cô không nháy. Cô thản nhiên:

- Tôi ở tổ đường dây công điện lực thành phố, xin cho biết nhà hàng gặp sự cố gì?

Ông chủ nhà hàng xoa tay, miệng nói, mắt nhìn chăm chăm vào thẻ công vụ cô đeo. Nguyễn Thị Ty Ty - Kỹ sư. Lạy trời cho em không bị điện giật ngay trong nhà hàng.

- Dạ, không hiểu sao chỗ nào cũng xẹt lửa, thợ điện thuộc nhà hàng không sửa được, điện mất hai giờ rồi.

- Tôi sẽ kiểm tra, trong thời gian đó, ông cho tôi sơ đồ điện nhà hàng.

- Nghĩa là...

- Bản thiết kế lưới điện lúc xây dựng như vậy mới tiết kiệm được thời gian. Ông định đóng cửa nhà hàng hôm nay chẳng?

Ồ! Điều này không thể. Ông chủ lật đật chạy đi. Cô nói với hai gã nhân viên dưới quyền:

- Cậu tăng một, cậu tăng hai, tăng ba và bốn để tôi, có bản lưới điện đem lên.

- Rồi.

Cô lạnh lùng nhìn viên quản lý:

- Mời ông dẫn đường lên trên.

Nửa giờ sau, ông chủ nhà hàng đem bản lưới điện tới. Cô vừa kiểm tra xong, quay xuống với hai nhân viên. Cả hai báo cáo, cô giở bản lưới điện nhìn rồi nói:

- Nhà hàng ông xây dựng trước G.P., đến này gần ba mươi năm, đường dây hoàn toàn hư hỏng, phải kéo lại toàn bộ lưới điện mới. Nếu không sẽ gặp sự cố.

- Dạ, như vậy tốn kém quá. Cô kỹ sư có cách gì giúp đỡ? - Gã chủ nhà hàng nhăn nhó nói.

Cô nhún vai:

- Tùy ông. Nhưng tôi cũng báo cho ông biết, tôi ở tổ dịch vụ điện cho công ty ngoài giờ, còn là tổ trưởng tổ đường dây, nếu lưới điện ông không bảo đảm an toàn, tôi có quyền cắt nguồn điện không cho hoạt động. À! Ông nhớ cho. Điện 220 đó, cháy và chết người như chơi. Chào ông.

- Ấy ấy! Vậy tôi phải làm sao? Nhanh nhất nhé?

Cô rút sổ trong túi xách, nhìn lưới điện đọc vanh vách số lượng dây ống, cầu dao, táp lô điện v.v... Ghi tất cả vào biên lai, nói:

- Ông đến phòng dịch vụ điện dân dụng quận, nộp tiền lấy biên lai. Khi được gọi, tôi sẽ tiến hành làm ngay.

- V ày, thưa cô, chừng mấy ngày ạ?

Cô kéo kính xuống mắt:

- Tùy theo yêu cầu và sự rộng rãi của ông, OK?

- Được. Được.

- Đi công ty dệt Hoa Việt - Cô nói rồi phóng lên xe.

Là máy phát điện có vấn đề, ở Hoa Việt. Tổ điện thuộc công ty dệt thấy cô mừng rỡ, yêu cầu sửa. Cô uể oải gỡ kính, chụp ngược mũ lên đầu, xắn tay áo, đeo găng, lăm bắ m lúc kiểm tra.

- Thằng xếp của mấy ông đúng là keo kiệt, đồ thổ tả từ thời chiến còn xài, biểu gì không hư hoại. Lần này, tiền chắc gấp đôi.

Mấy gã kia gãi đầu:

- Dạ, em xin máy mới hoài, mà ổng đó khăng khăng nói một tháng cúp điện đâu mấy ngày, cần gì máy mới.

Cô bật cười, lắc đầu ngạo:

- Chắc nó thấy ba ông thần lãnh lương mà không có việc làm nên muốn hư để sửa cho lại vốn, ai ngờ cả ba chịu thua. Nào! Đi duyệt vào vụ nộp tiền thôi. Mai cúp điện khu này đấy.

Máy phone cầm tay reo vang, cô nghe, nói gọn:

- OK. Điều tổ hai về ngay đó, chở luôn vật tư theo, sẽ làm đêm đấy. Tổ ba thay ca lúc hai mươi hai giờ.

- Đi liền hả đại tỷ?

Cô cúp máy lắc đầu:

- Sửa thẳng này xong, đến đó là vừa. Vật tư chưa xuất, lo gì?

Khoảng hơn nửa giờ, chiếc máy nổ ngon lành, cô dọn đồ nghề, rút biên lai làm thanh toán, nhận tiền mặt xong vù đi sau cái nháy mắt ghẹo của bà già điện nhìn cô thán phục.

Cô về lại Trùng Khánh, gấp lại tổ điện lúc sáng, cười khì:

- Tối nay không ai đi Bến Thành được, báo về nhà làm luôn đêm. Có bồi dưỡng ngon lành. Cả bọn ca cẩm, nhưng vẫn vô việc tới tới. Mười giờ đêm, đổi ca khác nhưng cô vẫn trụ suốt đêm và ngày hôm sau với ca thứ ba.

Khi điện sáng trung nhà hàng Trùng Khánh, cô còn làm một tua kiểm tra bằng thang máy mới yên tâm cho tổ thợ ra về. Đến bây giờ thì chân tay cô mỏi rờn, mắt híp lại. Bằng cả nghị lực còn lại, cô chạy xe về tới nhà an toàn, lúc ấy đã mười hai giờ đêm.

Nhà Ty Ty ở đường Nguyễn Biểu, gần khu đại học sư phạm, chỉ là căn nhà nhỏ ngay góc đường, nhưng ở mặt tiền, cô thuê nhà và nuôi luôn bà cụ chủ nhà không con cháu, tiền bán nhà, cô mở tiệm điện dân dụng, kèm theo bảng nhỏ treo trước nhà: "Thợ điện".

Chẳng hiểu vì Ty Ty có tay buôn bán, hay nhờ tay nghề cao, hay nhờ tính khí hay giúp xóm giềng khi đáng giúp, mà cô bán hàng cũng khá, làm nghề cũng đắt. Lâu lâu còn trúng mảnh vải công trình cấp trung, nên cuộc sống vật chất ổn định. Chưa kể nghề tay trái, đánh bida độ và dạy "thiên hạ" đánh bida.

Cuộc đời kể cũng lạ, nhưng không tiết đi sinh lộ con người trong lúc Ty Ty ôm mối tuyệt vọng vì tình, nhường Chín Mập cho người khác, cô ngỡ mình chết nửa người. Ngày nhìn Chín Mập với Hồng Diệp làm lễ cưới, cô cho là mình chết cả người. Ấy vậy mà khi bị cả nhà Hồng đánh, bị Hồng rách mặt, cô nằm trên giường bệnh bỗng muốn vùng lên làm lại con người.

Tại sao ta cam sống đời tử nhục, mặc cảm vì quá khứ? Quá khứ ấy ta có tạo ra đâu? Tại sao ta mãi đau đớn khi nhìn "người ta" hạnh phúc? Ta đã hy sinh tự nguyện cơ mà. Tại sao ta không đi tìm một tương lai cho chính ta, vui chôn ba buồn đau, cay đắng.

Thế là Ty Ty âm thầm bán nhà rồi xóm Hồ ra đi khi trời chưa hừng sáng, rồi nơi có biết bao kỷ niệm buồn vui lúc thời bé dại, trốn chạy thật xa cái hạnh phúc cô cam tâm tình nguyện nhường lại cho người. Nơi nương thân mới, cô bèn nhay hòa nhập vào cuộc sống, cô trở nên khôn ngoan lọc lõi, nắm bắt nhanh những cơ hội kiếm tiền. Cô chợt chưa chát nhận ra một điều, đồng tiền dễ dàng khiến người khác thay đổi những nhận định không tốt đẹp về cô rất nhanh, cho dù mặt cô đến hàng chục cái theo.

Công ty điện lực thành phố tuyển người cho dịch vụ ngoài giờ. Cô thi và trúng tuyển. Cô chinh phục rất nhanh đám nhân viên sừng sỏ bằng khả năng nghề nghiệp, bằng vẻ bụi bặm đàn chị chợ trời thuở trước và bằng tay cơ thiên phú ở bàn bida. Mới đó mà hai năm rồi. Dù sao, có được ngày hôm nay, cũng nhờ ông giáo sư ở bách khoa xin được cho cô chuyển trường học một năm cuối.

Bà Năm chủ nhà còn chờ Ty Ty ngay cửa. Thấy cô, bà lụm cụm đứng lên, quay lưng càm ràm:

- Con gái con đứa, đi suốt mấy ngày hồng về nhà, đi đâu mà dữ vậy? Ty Ty dắt xe vô nhà khóa cửa, vụt xách đồ nghề nằm dài ra salon, ngáp thả cửa:

- Ôi, bà ơi! Con làm dịch vụ nhà hàng suốt hai ngày không ngủ, có phải đi chơi đâu. Thanh đâu hở bà?

- Con bé ngủ rồi. Mai đi học sớm.

Thanh là con bé độ mười ba tuổi, Ty Ty "lượm" về từ lề đường khi nó đang sốt cao. Con nhỏ cha mẹ cũng ở lề đường chết chưa lâu. Nuôi nó khỏi bệnh rồi, Ty Ty giữ lại luôn với điều kiện nó phải đi học. Ơn trời, con nhỏ chịu, thế là Ty Ty yên tâm đi sớm về trễ, có nó cùng bà Năm coi ngó tiền bạc ở cửa hàng. Cô thuê người đứng bán, cô còn lo gì?

Bà Năm hâm xong thức ăn đem lên. Ty Ty ngủ khì, chân chưa kịp cởi giày.

CHƯƠNG 14

T

y Ty đánh ba banh đã gom được bi và đi một lèo hơn trăm điểm, kết thúc

trận đấu cô chấp ba mươi điểm với tiền mười ăn năm. Đối thủ của cô là con tay giám đốc có cỡ nào đó, ngoài hai mươi, nhan sắc trung bình, nhưng túi tiền luôn đầy ắp.

Nhận tiền cho vào túi, hẹn gặp lại, Ty Ty cầm cơ vào giá riêng, tới quầy giải khát:

- Như thường lệ.

Nghĩa là một ly chanh nóng, mười giọt rum dù trời nắng đổ lửa. Người Ty Ty sở dĩ không tưa mồ hôi nhờ máy lạnh mở hết số.

Thằng nhóc cò mồi bida độ chạy vô dáo dác gọi:

- Đại tỷ!

- Gì nhóc?

- Cái anh chàng tìm chị suốt mấy ngày tới rồi.

- Rồi rã?

- Đang ở bên bàn nam, đòi độ lớn.

Hớp từng ngụm nước chanh, thở ra khoan khoái, Ty Ty nói:

- Hôm nay không có giờ dạy, độ cỡ nào cũng chơi. Mà nhóc dòm kỹ chưa? Phải dân chuyên nghiệp không?

- Xời! Chị làm như em ngu lắm, cỡ lão Vinh, em ngu gì xúi chị.

- Được. Nói năm phút nữa chị qua.

Thằng nhóc lon ton chạy liền, uống hết ly nước, Ty Ty đứng lên xách cơ qua bàn nam, cách một cánh cửa.

Thấy cô qua, đám đường dây đang chơi, ngừng lại chạy đến làm cổ động viên. Một tên nói:

- Dân m ới, đại tỷ ăn nhẹ, câu mỗi lần sau.

Ông chủ bida đi ra, nhìn cô là lạ nói:

- Khách nh ờ tôi cuộc với cô như sau. Đánh liền ba giờ, bắt chấp bao nhiêu điểm, cứ một cơ trên trăm điểm, tiền thắng năm trăm ngàn. Phải chơi hết giờ mới bỏ cơ, chưa hết giờ dù ai thắng điểm hay thua điểm phải bồi thường theo điểm.

- Gì kỳ vậy? - Đám đàn em Ty Ty nhao nhao.

Chắc một tay ngông "Vịt" kiêu nào đây. Được. Muốn chơi thì đây chịu.

- OK.

Ông chủ chìa tấm giấy viết sẵn đầy chữ.

- Cô ký vô, dân này gì cũng giấy tờ.

Ty Ty ký cái rẹt. Ông chủ nói lớn:

- Xong rồi, mời anh ra.

Không phải một anh mà là hai anh. Ty Ty thấy họ chết sững một thoáng. Cô quay lưng, người đeo kính nói:

- Đại tỷ không khi nào bỏ cuộc, chẳng lẽ chưa đấu đã thua?

Trống ngực cô đánh như trống trận, tiến thoái lưỡng nan. Trận này không đánh hay đánh đều thua, nhưng không thể để ai biết về cô cả, cô quay lại:

- Được. Thêm điều kiện, bao hết bốn bàn, không để ai chơi ngoài tôi và anh.

- Đồng ý.

Chuyện ấy dần xếp dễ thôi. Chiều thứ bảy, ở đây toàn "đệ tử" của Ty Ty. Cả bọn ra ngoài, len cửa kính nhìn vô. Gã nào cũng nghĩ bụng: Chắc cú này đại tỷ gặp đối thủ rồi mới định bỏ chạy. Trận này trời long đất lở. Ủa! Lạ he. Sao hồng cầm cơ lại đấu khẩu.

Đúng là đấu khẩu, cô sùng sộ với gã đeo kính:

- Tôi chưa thấy ai mặt dày như anh, tôi đã trốn tận đây, làm con người khác, mà anh còn chưa hài lòng sao ông bác sĩ?

Ng ười ấy là Đ áng. Anh cố th ản nhiên, v ẫn xúc đ ộng mu ôn vàn khi g ặp lại cô. Ty Ty ch ẳng đ ối thay gì ngo ài v ẻ ngang tàng hơn, b ất c ần hơn và vết sẹo trên má cô khiến Đ áng t ưởng lòng mình đ ang bị r ạch nh ứt dao.

- Ty Ty! Anh tìm em cực khổ lắm. Nh ỏ Mi ngày nào cũng khóc. Anh có hứa khi nào em chịu đi xóa vết sẹo, anh sẽ thành hôn với c ố.

Ty Ty y ểu x ịu khi nghe nhắc nh ỏ Mi. Cô bối rối, c ầm c ơ, g ắt:
- Vừa đánh, vừa nói đi.

Cô không m ột lần li ếc m ắt nhìn người bên c ạnh Đ áng. Anh ta thì nhìn cô như mu ốn nu ốt ch ửng, tay run b ật ho ài h ộp qu ẹt ga không ch áy. Ty Ty! Cô ra hi ệu Đ áng đánh tr ước, c ầu nh ầu rít r ăng:
- Cái sẹo của tôi liên qu ản gì đ ến đ ám c ưới của hai người? Đ ồ đi ền! C ứ về c ưới nh au l ẹ đi.

- Anh có ng ười th ầy gi ải ph ẫu th ắm m ỹ.
- Cái sẹo là d ấu ấn đ ối đ ời của tôi, tôi không xóa đ âu, d ẹp m ẹ anh đi.

Cô không nh ịn nổi, tho ảng c ười khi Đ áng đi đ ường banh tr ời ời đ ất h ời. Xoa nh ẹ lớp nh ựa thông vào lòng bàn tay, d ựng c ơ, lấy h ộp ph ấn chà đều lên đầu c ơ x ơng, cô đ ứng và b àn, đ ặt tay x òe lên mặt th ắm b ăng, cho c ơ qua d ưới ng ón tr ỏ, từng c ử đ ộng của cô d ứt kho át, chu ẩn xác, uy ển chu uyển, m ê h ồn. Và chỉ nhìn cô làm m ột cú nh ấp là người s ành ch ơi hi ếu mình g ặp cao thủ rồi.

Ty Ty từ từ đi, đi m ãi, số đi ểm lên cao dần. Đ áng từ từ nói, b ất k ể l ọt vào tai cô bao nhiêu chữ:

- N ếu em không xóa vết sẹo, coi như em còn gi ận anh, coi như anh phải ăn n ăn, h ối h ận su ốt đ ời, làm sao đ েম hạnh phúc cho Tâm Minh? Ty Ty, coi như anh c ầu xin em.

- Đ ừng đ েম Tâm Minh ra h ù tôi nghe. Hơn tr ăm đi ểm rồi, chung ti ền đi.
- Em hứa đi.

- Hứa con kh ỉ. Nh ỏ Hồng đ ẻ g ái hay trai?

- Con g ái. Hai bên không c ưới nh au đ ược. Hồng giờ chín ch ẵn rồi, g ặp Thi ền tr ốn mi ết.

Cô c ười nh ặt, ch ăm chú vào đ ường c ơ kh ắc.

- Li ền qua gì t ối em? Đ ồ đi ền!

- Ty Ty! Đ ừng v ậy em. - Thi ền bu ột mi ệng, lòng đ ầu đ ớn khi thấy cô c ứng c ỏi hơn, chua ngoa hơn, b ất c ần hơn cả ngày nào còn là sinh vi ền ch ợ tr ời.

Vai Ty Ty run và cô đi l ệch đ ường banh ngay. Cô bu ột mi ệng v ăng t ục:
- M ẹ nó.

Tức t ối gi ậm chân, d ựng c ơ xu ống đ ất, l ườm l ườm Chín M ập:

- Gì đây ông k ỹ s ư tr ưởng? Hay tin rồi à? Đ ịnh m ất con t ôm b ắt con t ép hay sao?

Thi ền không hi ếu gì cả, đi ềm đ ạm h ỏi:

- Tin gì h ả Ty Ty? Anh vừa từ Đà N ẵng v ề.

Cô c ười m ũi, khoanh tay t ựa vào b ăng bàn, ng ạo ng ễ:

- H èn chi! Ng ười ta đ ồng cô c ử nh ân k inh t ế ly thân ch ồng, đ ược leo lên g ế tr ợ lý gi ám đ ốc và đ ùng m ột cái, cô bị tên gi ám đ ốc n ước ngo ài đ ịnh c ưỡng hi ếp, may là la c ầu cứu kịp. S ự vi ệc đ ưa ra công đ oàn công ty thì tên gi ám đ ốc lại có b ằng ch ứng không hề c ưỡng hi ếp mà là đ ược đ ồng t ình. Lý do cô tr ợ lý đã đi n ạo th ại vài lần khi qu ản h ệ với h ắn.

Thi ền t ái m ặt:

- Em đ ùa th ời ph ải không, Ty Ty?

Cô nh ún vai:

- T ội b ội nh ỏ người kh ắc n ặng lắm th ừa ông k ỹ s ư. Có lẽ ông nên về h ỏi lại v ợ mình và đ ọc báo đ ầu tu ần, nh ớ ph ải ém nh ẹm k ỹ k ẻo m ẫu thân và tám bà ch ị bi ết đ ược thì ời th ời rồi.

Thi ền bi ết ngay Ty Ty nói th ật và cô không bi ết m ẹ anh ch ết. Cũng có ng ĩa là cô đã g ặp Hồng Di ệp và Di ệp không nói.

- Em g ặp Di ệp ở đ âu?

Ty Ty làm th ình, ch ợt nghe tr ống r ỗng trong h ồn. Nếu không đi ki ểm tra đ ường dây ở công

ty ấy, cô làm sao gặp Hồng Diệp. Định mệnh thật muốn cợt người, chỉ trong một ngày làm việc, cô lại nghe khối chuyện về cô bạn thiếu thời và không tin là sự thật. Tránh mặt Diệp, Ty Ty chọn bàn bida ngay cổng công ty Diệp làm chỗ điều tra. Chỉ một buổi chiều với cây cơ và đường banh bay bướm, cô biết tất cả. Ty Ty chết lặng, cô thương bà Hai Gấm trọn đời chọn danh gia vọng tộc, thương Thiên bị vợ cấm sừng, thương cô bạn nề nếp sắc tài bị đồng tiền và lợi danh làm mù quáng. Cô tìm gặp Hồng Diệp, hỏi thẳng. Diệp biến sắc.

- Ty Ty nghe đâu chuyện động trời dơ dáy đó? Dù anh Thiên và mình giận nhau, anh bỏ về Đà Nẵng, nhưng vợ chồng giận nhau là chuyện bình thường, Diệp có ngu đâu mà bôi mặt kiêu nố.

Nghĩa là Thiên không ở với vợ từ lâu và Diệp ngỡ mình còn ở Đà Nẵng. Ty Ty bối rối, tại sao vợ chồng họ giận nhau, chẳng lẽ vì mình?

- Ty Ty đi Sài Gòn hai năm rồi, và không gặp vợ chồng Diệp - Ty Ty nhấn mạnh - Nhưng vì tình bạn, Ty Ty tìm đến và mong Diệp bụng bít êm đẹp đừng vì một phút giận hờn mà tự mình phá nát mái ấm gia đình từng tốn bao công sức tạo dựng.

Hồng Diệp khóc òa:

- Diệp nói không có mà. Ty Ty tin không? Diệp sẽ làm rõ chuyện này, lấy lại danh dự.

Ty Ty nhìn bạn thở dài. Mẹ Tâm Minh từng nói về bản chất Hồng Diệp, nhưng Ty Ty đâu có tin. Cô nói lời từ giả nhạt nhẽo rồi ra về, nhưng từ ấy luôn quan tâm theo dõi Diệp. Ai ngờ chỉ tuần sau, báo chí đăng ầm ĩ chuyện Diệp bị cưỡng hiếp, chuyện sẽ đưa tên giám đốc người nước ngoài ấy ra tòa.

Ty Ty bị ết Diệp dùng chiêu này để bưng bít, không ngờ tên giám đốc nọ cao tay, biết mình được quan hệ vì mục đích danh lợi và người đẹp là hoa có chủ, hẳn bèn thủ sẵn bằng chứng. Hồng Diệp bị lật tẩy, tố ngược tội bôi nhọ phần tử liên doanh nước ngoài. Ty Ty âm thầm mượn luật sư giỏi nhất bào chữa, nên Diệp được trắng án, nhưng hai tuần rồi, cô ở nhà vì bị công ty sa thải. Còn Ty Ty chưa hề ghé thăm.

- Trả lời đi, Ty Ty. Nói thật đi.

Ty Ty không nói, cô không muốn kể ân nghĩa với Thiên, không muốn dính dáng gì tới họ.

- Nếu anh yêu Diệp, hãy đưa Diệp về Đà Nẵng, tha thứ cho cổ, làm lại từ đầu. Anh bỏ cổ lâu như vậy, làm gì cổ không làm lỗi. Này! Ông bác sĩ, muốn tham quan nhà mới tôi chứ?

Cô kéo Đáng đi, trước hàng đệ tử lơ mắt nhìn, mặc Thiên đứng chết lặng.

Diệp ngồi trong bóng tối, lâu nay cô ngồi như thế, để hồn ngu ngơ tự hỏi mình tại sao? Cho đến bây giờ, cô cũng không hiểu tại sao đến tình trạng này. Vì giận Thiên ư? Vì một chức vụ cao đầy triển vọng? Vì ông giám đốc hào hoa, giỏi tán phụ nữ, hay vì bậc lương cô được nâng liên tục?

Rồi một buổi chiều dãi khách hàng, ông giám đốc ga lăng không cho cô uống thêm rượu, gọi một ly cam vắt. Ông giám đốc đích thân lái xe đưa cô trợ lý về nhà, dìu cô khi cô nghiêng ngả và cuối cùng ngã nghiêng trong vòng tay ông giám đốc biết tạo đam mê.

Vì khát tình ư, khi chồng bỏ đi không về? Cô không hiểu, chỉ biết lúc ấy thức dậy, đã khóc cay đắng, ân hận ngập tràn, còn ông giám đốc lại tặng lương gởi tặng quà xin lỗi.

Rồi khi nào nhỉ? Cô chợt nghe khao khát, chợt muốn trả thù người chồng ngu ngốc ấy. Để rồi lại tiếp tục sa chân. Cứ mỗi lần thương nhớ, hờn ghen, nghĩ Thiên đang cùng ai gần gũi, nghĩ đến chuyện anh đòi về cái đất chó ăn đá, gà ăn muối là Diệp điên lên, muốn được thỏa mãn lập tức thứ tiền tài, danh vọng trong vòng tay gã giám đốc, khoái trá nghĩ rằng mình đang trả thù sự ghẻ lạnh của Thiên.

Rồi Ty Ty đến, Diệp như sét đánh ngang tai. Thiên không gặp Ty Ty và chuyện cô ngỡ kín như hũ đây nắp lại bị người biết tuốt tuột. Diệp sợ hãi, hối hận, bỏ bao thời gian tìm cách tháo gỡ và quyết dùng chiêu độc trị độc. Nào ngờ phiên tòa được xử kín vì danh dự đối tác nước ngoài, vậy mà báo chí đăng đủ, cả lời bào chữa của luật sư. "Đúng, có thể lúc trước bị cáo có quan hệ với đương sự, nhưng mọi hành vi được chấm dứt khi cô thức tỉnh và hối hận. Nhưng đương sự lại tiếp tục dùng võ lực, uy quyền để bắt ép bị cáo quan hệ tình dục bất chính lần nữa

mà bị cáo phản đối nghĩa là đương sự đã có hành vi cưỡng bức".

Gã giám đốc bị triệu hồi về nước, còn cô cả thành phố này, công ty nào dám nhận cô vào làm? Nên cô cứ ngồi, cứ ngu ngơ, tự hỏi mình trong căn nhà vắng lặng không ý thức thời gian.

Có ti ếng giày lướt trên nền nhà, Diệp ngẩng phắt, dáo dác, tia nhìn lảng động khi thấy Thiên. Anh đứng ở cửa, đưa tay bật công tắc đèn, chăm chú nhìn cô xộc xệch áo quần, nhợt nhạt phấn son, đầu bù tóc rối. Người vợ xinh đẹp, đài các, kiêu hãnh đầy tham vọng của anh giờ chỉ co rúm trong xó tối, hòa mình cùng đêm đen. Trong Thiên nảy sinh lòng thương xót của những ngày bé dại xa xưa. Anh Chín Mập đau khi bé Nu đau, nhìn khi bé Nu dành ăn, chịu lỗi khi bé Nu có lỗi. Anh tiến lại gần, nét mặt điềm tĩnh khoan hòa. Có khi nào anh ấy không biết? Ty Ty không nói đâu, nó nhất định không nói. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cô:

- Em nhìn lại mình xem. Thật xấu hổ. Nào! Đứng lên đi tắm rửa rồi nghe anh nói chuyện.

Lòng cô dấy lên tia hy vọng. Cô hối hả chạy vào phòng tắm. Thiên lảng lảng dọn dẹp sự bừa bộn trong phòng rồi ngồi đăm chiêu hút thuốc. Khi Diệp trở ra đã lấy lại vẻ tỉnh anh. Cô trong bộ đồ ngủ voan hồng đầy hấp dẫn. Cô ngồi xuống bên anh nhấp nhồm. Anh nói chậm rãi:

- Có sự như vậy, một phần lỗi ở anh.

Biết rồi. Trời ơi! Anh ấy biết rồi. Cô nhợt nhạt.

- Nhưng thôi, mọi việc đã qua rồi, anh không trách gì em, chỉ muốn hỏi, em định thế nào?

Cô như vớ cái phao:

- Em về, về Đà Nẵng với anh. Anh muốn gì em nghe theo. Từ nay, vợ chồng ta...

- Khoan bàn điều đó nữa. Trước tiên em thu xếp nhà cửa đi. Anh và anh Đáng sẽ cùng về với em, tìm việc làm cho em, sau đó đợi ổn định ta tính tiếp.

Mặt cô rạng rỡ, rụt rè nắm tay anh:

- Cảm ơn anh đã thấu hiểu và thương em.

Mình chưa bao giờ hiểu về cô ấy cả. Chưa bao giờ. Thiên đứng lên:

- Anh có việc phải đi. Chuyện nhà cửa xong, điện cho anh theo số...

- Anh không ở nhà sao?

- Không - Anh bước đi - Nhớ ăn tối và đóng cửa cẩn thận khi ngủ.

Diệp tiễn anh ra tận cửa, nhìn anh lên taxi đi khuất, lòng rộn niềm vui sướng. Anh ấy không hề tức giận, quả ta chọn không lầm. Diệp có biết chăng, khi người đàn ông không yêu, mọi lỗi lầm ở người phụ nữ, anh ta không màng tới.

CHƯƠNG 15

Căn nhà cửa mở toang, không bóng người, khiến Ty Ty đổ quạu. Trời đất ơi! Bỏ không cửa hàng như vậy, không bị trộm dọn sạch mới lạ.

- Chị Châu ơi! Thanh ơi! Bà ơi!

- Họ đi xem cái lương rồi - Thiên hiện ra ở cửa, điềm nhiên nhìn cô, nói.

Cô dựng chiếc Win 100 không nổi, bối rối dờ ra. Sao Mập biết nhà mình? Mình mới chở Đáng về khách sạn mà. Mập nói gì mà cả ba tin tưởng, giao hết nhà cửa, hàng hóa đi xem hát vậy kia?

Như hiểu ý Ty Ty nghĩ gì, anh dành dựng xe, nói:

- Bà thấy hình anh, em để trên đầu giường nên giao anh trông nhà.

Mặt Ty Ty bừng đỏ rồi tái đi. Cô vụt đôi giày, găm mặt vào nhà. Anh đi theo, nói nhỏ:

- Anh so ạn đồ tắm sẵn rồi, em đi tắm cho khỏe.

Cô điên tiết:

- Không ai mượn. Anh muốn gì?

- Muốn được bên em, chăm sóc em suốt đời.

Mặt cô thật khó coi:

- Phước phần đó không dành cho tui. Anh về mà nói với Hồng Diệp đi. Anh nắm tay cô, cô giật phắt, lùi lại:

- Dù nó có lỗi gì, nó vẫn là vợ anh, thật lòng yêu anh.

Anh nhăn trán, chột cười:

- Em đi tắm đi, anh nấu cơm xong rồi, một loáng dọn ra thôi.

Ty Ty không bi ết làm sao trước vẻ tỉnh bơ của anh, cô vào nhà tắm, bụng rối bời và hơi bối rối khi thấy áo quần được anh ủi phẳng phiu treo ở móc, có cả đồ lót. Tắm xong, chẳng cần chải tóc, cô dùng tay vuốt mấy cái, rồi trở ra đã thấy anh dọn cơm thơm tất. Cô buột miệng:

- Đừng bày trò. Bé Thanh nấu, phải không?

Anh xới cơm, nói:

- Hồi còn ở đây, chiều nào đi làm về, anh cũng nấu cơm ăn, riết thành quen. Cô lại buột miệng:

- Sao Diệp không nấu?

- Cô ấy hôm nào cũng về rất muộn vì bận tiếp khách cùng giám đốc.

Ty Ty làm thình, cầm cúi ăn cơm, làm lì nét mặt. Ăn xong, Thiên dọn dẹp, cô thản nhiên về phòng mở tivi xem tin tức. Thiên vào theo, cô quát:

- Đi ra!

Anh ngồi xuống bên cô:

- Để chứng tỏ mình cao thượng, em đã một lần xô anh vào vòng tay Diệp, giờ không cho anh có cơ hội giải bày sao?

- Nếu anh không muốn, ai có thể bắt anh được?

- Anh không muốn lôi chuyện cũ ra để bảo ai có lỗi, anh chỉ muốn nói cho em biết, ngoài nhà đã đọc báo rồi và mẹ anh mất đã hơn một năm.

Cô há h ốc miệng:

- Bác... chết... hồi lâu rồi na? Răng... răng...

- Không ai biết tìm em ở đâu cả. Ty Ty! Thời gian qua, anh biết em rất khổ - Anh nắm tay cô, run lên - Còn anh chẳng sung sướng gì.

Cô ghì nước mắt chực trào ra. Lạ thật, khổ nhục mấy cô không hề khóc, chỉ trước anh là khó nén nỗi tủi buồn. Ty Ty! Mày điên quá, còn gì nữa đâu.

- Đâu cần thương hại tôi.

Cô nhớ ngày tháng đó, học và làm việc kiếm tiền như điên vẫn lén tới trường Tâm Minh nhìn bạn cho đỡ nhớ rồi âm thầm bỏ đi. Và những khi vờ đến uống nước mía bên kia đường trước cổng nhà Thiên, nhìn Thiên chờ Diệp đi chơi, má tựa vai kè, tim cô chết lịm.

- Anh không thương hại. Tình yêu anh dành cho em bao năm vẫn vậy. Anh yêu em, thương em hơn mọi thứ trên đời.

Cô g ục mặt vào đầu gối im lìm. Anh điềm đậm kể cô nghe chuyện Hồng Diệp đòi bán nhà, sang tài sản về Sài Gòn sinh sống. Chuyện Diệp phá thai. Đến đây, Ty Ty giật mình, không nén nổi, kêu lên:

- Nó điên rồi, nó thừa biết mẹ anh mong có cháu nội.

- Cô ấy biết mẹ anh chết là hết, lời hứa gió bay.

Ty Ty thần thờ:

- Đồng tiền có ma lực ghê gớm rứa na? Thay đổi cả tâm tính một con người được giáo dục bao năm? Hay tại ta không nhìn thấu được Hồng Diệp?

- Cả hai em ạ.

Cô ng ồi mà hồn vĩa đi về quá khứ. Cô nhớ thời bé dại, nhớ từng bên nhau cặp sách bao năm. Anh như thấu hiểu cô, lặng lẽ ngồi hút thuốc. Khá lâu, cô khẽ nói:

- Diệp rất yêu anh. Hãy tha thứ cho nó, bởi anh là người đàn ông độ lượng. Anh ném tàn thuốc qua cửa sổ:

- Độ lượng không có nghĩa là một lần nữa anh hy sinh hạnh phúc, tình yêu của mình. Ngày xưa, anh vì chữ hiếu, còn hôm nay chữ hiếu ấy trả một giá đắt. Diệp đã bôi nhọ danh dự cả một dòng họ bên anh. Anh có thể thương cô ấy, giúp cô ấy đứng lên làm lại cuộc đời, nhưng phần đời còn lại, anh phải sống cho anh, cho chúng mình.

Anh nhìn đăm đăm vào cô, ánh mắt đầy tình yêu, môi cô run run, mặt ngoảnh đi nơi khác.

Chín Mập ơi! Đừng nhìn em rứa nữa. Em sẽ xiêu lòng và Diệp không còn cơ hội làm lại đời mình. Hãy lãng quên em, hãy để em trọn lòng hy sinh, nhưng... hỡi ơi! Ty Ty cũng là con người, đâu phải thánh nhân.

Nước mắt cô tràn lòng, lặng lẽ rơi rơi xuống má. Cô không dám gạt đi, không dám thút thít, nước nỡ. Thiên nhìn cô được nửa mặt bên trái, bên có vết sẹo dài từ má qua mang tai, nước mắt cô chảy theo vết sẹo, lăn dài xuống cổ. Thiên đưa tay sờ nhẹ lên vết sẹo, tay anh ướt nước mắt, lòng anh đau nhói, yêu thương dâng tràn.

- Ty Ty!

Anh ôm choàng lấy cô, mặt kề mặt, hơi thở quyện vào nhau.

- Nói yêu anh và tha thứ cho anh đi em.

Cô mu ốn vùng ra, lại muốn được thế này mãi trong tay anh. Cô lắc đầu, nhắm nghiền mắt, trốn ngọn lửa nhảy nhót từ mắt anh, vùng ra yếu xìu. Thiên ghé môi hôn lên trán cô dịu dàng, lên đôi rèm mi ướt nhẹ, lên cái mũi hếch thanh tú đỏ ửng, lên đôi má tròn căng và dừng ở đôi bờ môi mím chặt.

Anh hôn mãi, tay từ từ đẩy thân hình cô lọt thỏm vào anh. Cô không chống cự, không đáp ứng, cứ dờ ra, nhắm tịt mắt, tay chỏi lên ngực anh, không cho hai thân thể dính vào nhau. Anh mặc kệ, sung sướng đến bủn rủn, mãi mê hôn cô, một tay vòng qua eo, một tay vuốt tóc cô, xoa vai cô, mân mê vết sẹo trên má cô.

Trong m ột trận chiến giữa đời, mỗi trận chiến tình là Ty Ty thua đậm, không bàn gỡ. Chẳng biết từ lúc nào, hai tay cô vòng ôm anh, hai vùng ngực ép sát nhau, môi cô hé mở cho môi anh quấn siết, len lỏi, kiếm tìm.

- Ty Ty! Anh yêu em.

- Em khổ lắm, Thiên ơi.

- Anh hiểu. Anh yêu em, nhỏ ơi.

- Ty Ty yêu Mập đến suốt đời, nhưng...

- Tình yêu không có nhưng.

Anh lại hôn cô, sung sướng và muốn khóc khi cô bé gai góc chợ trời của anh ngoan hiền như mèo nhỏ, chúi sâu vào lòng anh, hít mùi đàn ông từ anh, mắt lim dim ngây ngất.

- Một năm nữa mãn tang mẹ, ta cưới nhau nhé.

Cô giật mình, vụt choàng tỉnh, thoát vòng tay anh:

- Còn Diệp?

Anh nh ần trán. Ty Ty vẫn là Ty Ty.

- Trong thời gian đó, Diệp đã ổn định và anh ly dị.

- Không đâu.

Cô tuôn ra phòng khách, khựng lại, thấy Đáng lẫn bà Năm, bé Thanh ngồi nhìn tủm tỉm.

- Sao đây cô "kỹ sư chợ trời"? Chịu chỉnh hình chưa?

Ty Ty lườm lườm nhìn Đáng:

- Nói không là không.

Thiên ra theo, choàng vai, b ị cô hất mạnh. Anh ngạc nhiên:

- Sao vậy em?

- Không tr ăng sao gì hết, mấy người nghe cho rõ đây. Tui không chỉnh hình, không lấy ai hết. Tui là con một ả điếm, một con ranh chợ trời với biết bao điều tai tiếng, làm gì cần đẹp, làm sao làm dâu nhà danh giá, làm vợ làm mẹ? Tôi không cần, cứ sống đời thế này là tôi mãn nguyện rồi.

Cô vụt la lớn lên:

- Đừng ép tôi. Nếu không, tôi sẽ đi luôn, mặc mấy người đó. Đi đi, đi về cưới vợ, sinh con, sống đời mình đi. Đừng ai thương hại tôi.

Nét m ặt cô phần uất, hung hăng. Đáng bối rối đứng ngẩn ra. Thiên cúi đầu trầm tư. Anh hiểu những gì trong lòng Ty Ty và biết không thể một sớm một chiều muốn có cô là được. Cô như loài hoa xương rồng tua gai, nếu hái không khéo, gai đâm đau thấu tim chảy máu.

- Được. Cả anh và em cần thời gian suy nghĩ, chỉ cần em hứa ở đây ổn định đời mình không tha phương, lạng bạt, anh sẽ về Đà Nẵng ngay.

- Tôi hứa.

- Hứa với anh, không đi chơi khuya, quậy phá, uống rượu như lúc mới vô.

- Đó là tự do của... tui - Cô trừng bà Năm sắc lẹm.

- Ty Ty! - Tiếng gọi của Thiên tha thiết, khiến cô chạnh lòng ngoảnh mặt.

- Được rồi, khổ quá.

- Vậy anh... - Đáng vọt miệng - Hứa đám cưới của anh và Tâm Minh phải về với cái mặt hết sẹo.

- Không.

- Em khùng quá - Đáng la - Muốn anh ân hận cả đời sao?

- Tới lúc đó hãy hay.

Cô lầm bầm đi tuốt. Lần này khóa chặt cửa phòng.

Ty Ty về dự đám cưới của Tâm Minh với vết sẹo còn nguyên. Gần ba năm qua, cô trở lại xóm cũ với vẻ bùi ngùi xa vắng. Tâm Minh đóng chặt cửa, ôm bạn khóc mãi. Ty Ty hỏi:

- Họ sao rồi?

Tâm Minh hiểu:

- Chưa ly dị, dù tám bà chị anh Thiên ngầu dữ lắm. Nhưng Diệp ở bên nhà cô Bích. Nó làm tận Tam Kỳ, cuối tuần mới về, vẫn đeo riết anh Thiên.

Ty Ty cười:

- Gì mà đeo riết, vợ chồng cũ không rủ cũng tới mà.

Tâm Minh lắc đầu:

- Anh Thiên "lạnh" lắm. Anh đợi mãi tang xong là ra tòa. Diệp mỗi lần về, đến Minh khóc miết, nó thay đổi nhiều. Ty Ty...

- Gương bể lại lành, đừng lo. để tao đi tắm rồi ra thăm hàng xóm với đám bạn hàng chợ trời.

Cô đi quanh xóm Chuối, xóm Hồ, nhà nào cũng có quà cho trẻ con, mỗi nhà Hồng không ghé. Chiều lại ra chợ trời, cả chợ thấy cô reo hò, xúm lại chào hỏi búa xua.

Cô cười toe:

- Mừng hội ngộ chợ trời, quây một bữa nghe.

- Kiểu gì? - Già, trẻ nhao nhao.

- Ai ăn thì ăn, ai nhậu thì nhậu, không say không về.

Cả chợ hoan hô dậy trời.

Chiều đó, dọc đường chợ, bàn ghế nhựa kê dài, cấm cửa xe cô, bia và nước ngọt chất từ đầu chí cuối. Mời có gà có vịt, có nem lụi, thịt nướng. Ty Ty chủ xị, nâng ly dài dài, "dzô" một trăm phần trăm không kém gì các bọm nhậu. Ai hỏi cô chuyện gì, đều bị gạt đi, nói mỗi một câu:

- Ở đây chỉ có nhậu, cấm hỏi.

Gần tàn cuộc, Ty Ty ngất ngư chân thấp chân cao, cười toét, đập bàn hát om xòm. Cả chợ đồng ca dậy một góc trời. Quý ủy ban nhân dân nhìn qua lắc đầu cười. Thiên đến, nhìn Ty Ty lắc đầu thở ra. Anh kéo cô đứng lên, không thấy đốm đêm chồm bên chân.

- Về thôi, Ty Ty. Em say rồi.

- Say hời mô? Say rằng biết anh là Chín Mập?

- Không say cũng tối rồi, để bà con dọn hàng chợ.

Cô lơ đãng nhìn quanh, gật gù:

- OK. Hẹn mai gặp.

Thiên dìu Ty Ty đi được mấy bước, gập cả nhà Hồng Diệp xông ra, bà Bích xỉ mặt Thiên, nghiêng rằng:

- Mi mê con ả đi, mê thứ chợ trời lưu manh, dùng tiền bạc mua chuộc báo chí, bôi nhọ con tao, đăng dễ bề ly dị nó, đem thứ thúい thân về nhà. Chừ bắt được tay, dạy được cánh, có chứng cứ, giữa ban ngày ban mặt, mi ôm ấp như ri, còn chối nữa thôi?

Lâu rồi cô Bích không đi dạy học, ra chợ bán vàng chui, cho dân chợ vay tiền nên học khá nhanh mồm mép chốn chợ trời. Cô vừa chửi, vừa hạch tội, nghe có lớp có lang, khiến cả chợ ngẩn ra mắt mấy chập. Thiên nhiên, choàng Ty Ty trong tay mình, nói:

- Cô ấy vui nên quá chén, chúng con từ nhỏ tới lớn luôn chăm sóc cho nhau, chuyện này đâu làm ngơ được. Mẹ và mấy em về đi, con đưa Ty Ty về sẽ qua thừa chuyện.

- Tui không cần mấy người thừa gởi. Thứ thúai thầy giết chồng người, tao đánh cho biết mặt. Bà Bích với hai em gái Hồng Diệp a vào chụp Ty Ty, cô ngắt ngưỡng xô Thiên ra, cười cười, lờ mờ nói:

- Bà dám không? Định nổi mấy chục hàng lạc son ở đây không? - Cô khoát tay - Muốn chơi, đây chơi tới bến. Giỏi nhào vô.

Giận mất khôn, cả ba nhào tới. Thiên la lên, nhưng muộn rồi. Bà Bích chụp xé được áo Ty Ty, thì bị hàng mấy chục bàn tay túm cả ba mẹ con dẫn tới tả. Thiên lúnh quýnh cởi áo ngoài choàng xong cho cô, nhào vô giải vây thì hơi ới...

Tự vệ, công an khu vực, quản lý chợ đến, đưa hết về đồn điều tra. Dù có chứng cứ tấn công Ty Ty trước, bà Bích vẫn mồm năm miệng mười, đòi kiện tất cả ra tòa. Cả đồn công an chật ních, ồn ào, mỗi Ty Ty nằm ngủ trên ghế băng dài như chết. Đổm đen canh khư khư bên cạnh.

May có ba Hồng Diệp về, ông lên bãi nại, mọi sự mới yên. Tới lúc đó, Thiên mới lay Ty Ty dậy. Ngủ suốt ba tiếng mới dậy, Ty Ty tỉnh táo. Thấy mình ở đồn công an, mặc áo Thiên, thêm tám bà chị Thiên đứng lù lù, Ty Ty hoảng:

- Chuyện chi rứa?

Bà chị đầu Thiên lắc đầu, thở ra, quay lưng:

- Nhà mình thiệt vô phước.

Ty Ty không hiểu, sau đó thì hiểu. Thiên đưa cô về nhà Tâm Minh, nhẹ nhàng nói:

- Em đi tắm cho khỏe, mai nói chuyện.

Cô lạnh lùng:

- Không có gì để nói, dòng họ nhà anh còn phước, chưa đến nỗi - Cô đóng sập cửa.

Đám cưới Tâm Minh lớn nhất nhì trong năm, đãi bốn năm chục bàn toàn mời dân hàng vàng, mỹ phẩm nhưng bên nhà gái nhóm họ thì cư dân hai xóm Chuối, xóm Hồ đều đủ mặt.

Ty Ty lại quây, say tiếp, bà con cười khoan dung. "Tội nghiệp con nhỏ, khổ cả đời".

Ty Ty đòi làm dâu phụ. Tâm Minh cười tươi gật đầu. Bà Thanh Tâm hơi ngại. Tâm Minh khuyên dịu dàng:

- Anh Đáng nợ Ty Ty, cả đời cần rút, mẹ cho ảnh và con có cơ hội đi mẹ. Hơn nữa, rể phụ là anh Thiên.

Bà Thanh Tâm đành ừ. Đám rước dâu tung bừng, người xem xăm xì cô dâu phụ. Lúc cô dâu, chú rể đi chào khách, Ty Ty hỏi thiên:

- Răng Hồng Diệp không dự?

- Anh không biết. Hình như cổ công tác về không kịp.

Ty Ty cười:

- Không đâu. Diệp muốn dành cho em và anh một cơ hội làm rể hờ, dâu tạm.

Tiệc tối, mười giờ đêm mới tan. Ở phòng tân hôn đôi bạn, Ty Ty nắm tay họ đan vào nhau:

- Hãy là dâu hi ền, rể thảo. Hãy bên nhau đến bạc đầu.

Sáng sớm hôm sau, Thiên qua, bà Nga thở dài, báo:

- Nó đi rồi. Nói không về nữa.

Thiên lục tung bến nhà ga, sân bay không thấy. Phóng xe lên mộ bà Bốn. Đúng là Ty Ty còn ở đó, anh thở phào thả hương cho bà Bốn xong, anh nói:

- Anh đưa em ra sân bay.

Cô hơi bất ngờ khi anh không níu kéo, thoáng nghe đau thắt tim. Anh vuốt tóc cô cụt cốn, rồi bời, thở ra nhè nhẹ:

- Anh không muốn em có thêm đau khổ nào, vì quá khứ buồn thương, vì anh Ty Ty ạ. Em cứ

về Sài Gòn sống cuộc đời mới của em và hãy nhớ hứa gì với anh. Nếu sau này anh được tự do, anh sẽ tìm gặp em, cưới em bằng hoàng, không để em chịu thiệt thòi thêm nữa.

Anh nói nh ỏ nhẹ êm đềm, buồn sâu lắng, nhưng nét mặt lại bình thản, kiên định, không lộ khổ đau gì. Cô nhìn anh thật lâu không nói, nước mắt lưng tròng, cúi mặt bước đi. Bình minh nghĩa trang đều hiu quía.

CHƯƠNG 16

Đ

ặt cơ song song với cánh tay, Ty Ty đi một cú nhồi (massé) nhẹ, đổi

h hướng bị chủ lăn ra bên ngoài. Một cú nhồi tuyệt diệu, quả bị chủ đứng yên giữa bàn. Đám đệ tử vỗ tay rần trời, biết đại tỷ lần này xơi tái thắng công tử ăn chơi trác táng kia. Lấy học phần xoa đều đầu cơ, Ty Ty nheo mắt hỏi gã công tử tự xưng là "vua bida bằng".

- Ta độ thêm không?

Gã vênh vác như gà mọc đuôi công:

- Độ thì độ, em độ sao anh cũng chịu, miễn là nếu anh thua anh chung tiền, em thua, làm đệ tử cầm cơ cho anh.

- Ta đổi một tí cho có vẻ bình quyền, người thua cầm cơ làm đệ tử út người kia.

Đám đệ tử gã công tử xúi rầm:

- Đồng ý đi đại ca. Cỡ đại ca xơi tái con nhỏ mặt theo này cú một. Gã liếc lên bảng điểm:

- Được. Độ thêm sao?

- Tôi rất khoái làm đệ tử anh, nên độ như vậy. Cơ này tôi sẽ lấy 150 điểm, nếu 149 điểm coi như thua.

- Độ liền đại ca. - Bọn kia là rần trời.

- Được. Quân tử nhất ngôn.

Ty Ty cố nhin cười. Gã này khoái đóng tuồng, nói như cái lương tuồng cổ. Cô đứng thế tự nhiên, hất mặt:

- Nào, đếm điểm đi.

Cô đi đường cơ nhẹ và ngắn, bị chủ chạm vào bi đỏ, bật nhẹ đụng bị địch.

- Một.

V ấn đường nhẹ và ngắn, cả bọn hô:

- Hai.

Và cứ thế, mười rồi đến ba mươi, bảy mươi... chín mươi... một trăm.

Tay c ơ Ty Ty vẫn nắm chắc, lấy điểm liên tục ở đường bị ngắn, thỉnh thoảng cô lại dùng một cú nhồi đổi hướng bị lăn. Thỉnh thoảng là một cú nhấp (limage) buộc bị chủ lăn ngược về phía sau, rồi đến cú nhồi (retro) đánh vào nửa dưới bị chủ. Trăm mười... trăm mười lăm... trăm hai lăm... trăm ba mươi...

Ty Ty vẫn tiếp tục ăn điểm. Một bốn mươi. Tay công tử tháo mồ hôi, đám đệ tử hẩn im re nhìn chăm vào những quả bi.

Đám đệ tử Ty Ty vừa cười, vừa hô:

- Một bốn năm... bốn sáu, bốn bảy... bốn chín... năm mươi. Ủa! Còn một năm mốt... một năm ba... năm lăm... sáu mươi. Thôi, thôi đại tỷ. Ăn đậm rồi. Hoan hô đại tỷ có đệ tử mới.

Tên công tử quê quá hằm hằm, khoát tay cho đàn em tìm đường rút. Ty Ty chắn ngang cây cơ, nheo mắt:

- Gọi một tiếng sư phụ đi. Lần sau đi đánh độ phải cầm cơ cho thầy. Đám đệ tử gã "con trời" nổi máu du côn, vênh vác:

- Ê! Con Tám! Chỉ đường banh mà đòi đại ca tao gọi sư phụ sao? Sư cái cú ông đây nè.

Ty Ty th ản nhiên cầm cơ vào giá riêng, nhún vai:

- Không gọi, không đủ tiền chung đâu.

Tên công tử sôi máu, cung tay:

- Chơi nó cho tao.

Đúng là tới số, đám đệ tử Ty Ty toàn dân đường dây, tan sở xách theo nòng nọc an toàn, nào cò lên, tuốt nơ vít, cả búa, kìm, đầu ngón thẳng "tây" nào - Vậy là a lê hấp nhào vô chơi luôn.

Ty Ty bu lên c ửa sổ nhìn đàn em dần đám ôn thần tới tả, khoái trá reo:

- Đủ rồi. Gõ lại, bắt bồi thường thiệt hại.

Ông chủ bida Bến Thành quá quen với trò này, cầm số đi vào, tính tiền vanh vách. Cha trời! Bộn bạc.

Gã công tử nhăn nhó:

- Không đem đủ tiền. Bớt đi.

Ông chủ đứng đĩnh:

- Chú mày có phone cầm tay kìa. Một là cầm đỡ với số tiền có sẵn, hai là gọi người nhà đem tiền tới.

Gã đành đau khổ, hét đám đàn em gom tiền nộp đủ. Xong, ra tới cửa, quay lại hăm he:

- Được. Chờ mắt chờ xem. Đồ... bóc lột!

Bọn chúng biến sạch. Ty Ty hô đàn em giải tán. Thấy còn sớm, nhưng đếch gã nào dám hó hé. Đại tỷ mờ.

Tất cả đi hết, Ty Ty thần thờ đi lại bên giá cơ, cầm cây cơ cung lên ngắm nghía, lăm thăm:

- Chỉ có mi là chung tình với ta, luôn bên ta lúc ta buồn.

Cho cây cơ vào giá cô đến ngồi ở ghế, ngửa mặt nhìn lên trần nhà, phút chốc chìm vào suy tư. Ông chủ đi ra, đứng bên cửa nhìn cô khẽ lắc đầu. Cô là đệ tử đặc ý nhất của ông, cũng là đứa con gái sống nhiều bộ mặt quậy phá, dân chơi mỗi biết. Cô quậy phá, ra vẻ dân chơi để che dấu nỗi buồn sâu kín.

Người thanh niên ấy tìm đến rồi ra đi không trở lại, đó có phải là nỗi buồn lớn nhất trong tim cô? Nếu đúng thế, thì tạ ơn chúa.

- Ty Ty! Buồn ư? - Ông đi lại.

Cô không nhìn ông:

- Đôi khi tôi muốn tan vào hư không.

- Vì gã tên Thiên ấy à?

Cô nín thinh, rồi buột miệng:

- Tôi cố quên mà không quên được. Từ thuở tôi biết đi lững chững, biết quậy phá là anh ta đã giữ chặt linh hồn tôi rồi.

- Sao không tìm gặp anh ta? Hạnh phúc phải tìm, phải đấu tranh và gìn giữ. Cô gục đầu vào đôi tay:

- Cuộc đời tôi gặp nhiều bất hạnh, thêm chút đau khổ có nghĩa gì. Tôi chỉ cầu mong cho anh ta và bạn tôi sống bình yên, hạnh phúc.

- Nhưng cô mãi đau khổ thế này?

Cô ngẩng lên, cười cay đắng:

- Từ đau khổ, tôi luôn tìm ra tiếng cười, chú thấy đó.

- Tôi thà nghe tiếng khóc còn hơn thấy cô cười.

Cô im lặng rồi nói vu vơ:

- La thật. Sao tối nay vắng teo khách vậy?

- Tôi đuổi họ đi đấy. Có người bao bàn.

Tự dưng Ty Ty có cảm giác khác lạ. Bao bàn? Một năm trước... chẳng lẽ...

Cô nhìn qua cửa đi vào quầy giải khát. Thiên đứng đó, quần jean, giày Adidas, áo pull trẻ trung, anh tựa cửa, tay cầm cơ nhìn cô, nét mặt ghì nén niềm vui sướng chực trào. Giọng anh tỉnh tỉnh:

- Cái thằng con trời ấy thua em, chứ anh không thua, độ một lần một. Mối cô run run. Nếu sau này được tự do, anh sẽ tìm gặp em, cưới em đang hoàng. Anh nói thế trước mộ bà ngoại cách nay hơn năm rồi.

- Độ gì?

- Bình thường thôi, cứ đủ điểm ăn. Anh thua, cầm cơ cho em trọn đời. Em thua, đi xóa vết sẹo cho vợ chồng Đáng và Tâm Minh yên lòng.

Tại sao không là "Em thua hãy làm vợ anh"?

- Được. Ăn định hai trăm điểm, một cơ, anh đi trước.

- Em đi trước.

- Anh đi.

- Em đi.

Ông chủ chen ngang:

- Tôi làm trọng tài, ai đi cũng được, một cơ một, ai hơn điểm hơn. Nào, tay tôi có hai tờ bạc cộng số hết, ai thua điểm đi trước.

Cơ của Thiên chỉ ba điểm, Ty Ty đếm xong buồn xụ:

- Một điểm. Tôi đi trước.

Cô đi một hơi liền một trăm lẻ sáu điểm, rồi buông cơ, mặt ngầu xị. Thiên bôi nhựa thông vào tay, lấy hộp phấn xoa đều đầu cơ, bắt đầu đánh. Anh càng đánh cổ càng tròn mắt. Cha trời! Học hồi mô mà ghê gớm rứa hè?

- Mai đi gặp bác với anh. Độ nữa không?

- Độ chi?

- Xong độ mới nói.

Lòng cô r ộn ràng, môi bĩu ra dài thượt:

- Đừng tưởng bỏ nghe. Độ thì độ. Mỗi hiệp hay mỗi cơ.

- Như trước. Anh không có thời gian.

- Được. Anh ăn đi trước.

Lần này Thiên đi chỉ tám mươi điểm, anh nhún vai:

- Tới em.

Ơn trời, có lẽ Ty Ty bị "sao quả tạ" chiếu, cô đi chỉ bảy sáu điểm. Cô vút cơ hậm hực:

- Điều kiện chi? Nói đi.

- Cả chục điều kiện lận, về nhà nói tiện hơn.

Cô trọn mắt:

- Khi nãy đâu có giao là bao nhiêu điều kiện đâu - Anh cướp lời. Cô ra nhà xe, anh chìa tay:

- Điều một, từ này anh chở em bằng xe này đi làm và đi chơi. Cô thả chìa khóa, anh lên xe nổ máy, cô ngồi phía sau. Anh nói:

- Điều hai, khi anh chạy xe, phải ôm anh cho chặt.

Má cô nóng lên, mặt ngầu xị, lòng như mở hội.

Về đến nhà, nhà vắng tanh, anh nói:

- Bà đưa chìa khóa cho anh rồi, tối nay bà và bé Thanh làm khách nhà cô Châu.

Anh dắt tuốt xe vô nhà, khóa trái cửa nẻo, đến bên cô, thì thầm:

- Điều ba, hãy hôn anh, anh nhớ "cún" lắm, cún ời.

Cô không hôn, nhưng để anh hôn đến ngất ngư. Để anh bế cô đặt vào lòng và... run lên.

- Tết nay mình cưới nghe cún?

Cô nhìn anh, hôn nhân được anh nhắc đến không ở một trận độ bida, điều ấy khiến cô cảm động.

- Sao không là điều thứ tư?

- Hôn nhân là sự trọng đại một đời, anh mất bao nhiêu tháng ngày mới có được em. Không thể đặt vào một canh bạc.

- Di ệp...

- Cô ấy có tất cả, chỉ mất anh thôi. Diệp không còn buồn, còn...

- Mai mình ra đón chị Cả và chị Hai.

Nước mắt Ty Ty tràn ra không gì ngăn nổi. Cô vùi mặt vào ngực Thiên, cắn anh một phát, nghiến chặt hàm răng. Thiên cũng nghiến răng chặt răng để không bật tiếng la, gồng mình chịu

đựng.

Cô khóc to, nhạt nhòa nước mắt, tìm môi anh hôn dữ dội. Vừa hôn, vừa kể:

- Em nhớ anh. Em ghét anh. Đồ... Chín Mập! Khi em muốn khóc, em cười thật to, quậy thật nhiều, anh có biết không?

- Anh bi ết. Như hôm nay - Anh hôn cô ngọt lừ.

- Rửa anh có biết em giả đồ thua độ không?

- Anh biết tông tông.

Cô nhồm lên, tròn mắt. Anh tùm tùm cười:

- Điều bốn, anh muốn tắm rửa và ăn cơm em nấu. Ớn trời, còn tô canh bù ngót và thịt trong tủ lạnh, chỉ cần hâm nóng.

Ăn xong, cô mới đi tắm rồi vào phòng. Anh xem tin thế giới, kéo cô vào nằm xuống bên cạnh anh. Cô vùng lên, anh nói:

- Điều thứ năm, anh muốn ngủ có em bên cạnh đêm nay.

- Không được! - Cô quát.

- Chỉ cần có em bên cạnh thôi, bao năm rồi, anh mơ chỉ một giấc mơ này.

Cô lại muốn khóc vì vui sướng, vì nghe yêu anh quá. Tay anh làm gối cho cô, một tay ôm cô, anh nhắm mắt. Cô nhìn anh mê mải, tay vuốt tóc anh, vuốt ve mặt anh, thì thầm:

- Có đến bao nhiêu điều anh muốn ở em?

- Mười điều cho cả kiếp này.

- Điều thứ sáu là gì? Anh nói đi.

Anh vẫn nhắm mắt, tìm đúng môi cô thơm mùi kem P/S.

- Anh sẽ nói vào đêm tân hôn.

Vết sẹo biến mất, Ty Ty làm cô dâu đẹp mê hồn. Tâm Minh, Đáng làm dâu, rể phụ. Hồng Diệp đi tận Phi Luật Tân chào hàng chưa về. Nhưng quà về đúng vào ngày cưới.

Đám cưới, rước dâu từ nhà gái (nhà Tâm Minh), sang nhà trai đi bộ. Đưa dâu không chỉ các bậc lão thành xóm Chuối, xóm Hồ, còn cả cư dân nhí hai xóm và một nửa "chợ trời" Tăng Bạt Hổ. Tám bà chị của chú rể bắt mỗi cư dân nhí phải ra sau bếp "chén" căng bụng mới cho về. Đãi tiệc không ở nhà hàng, năm món do tám bà chị lần lượt đưa cháu trên mười tám tuổi đạo diễn. Tiệc không trịnh trọng chúc nhau, chỉ ăn no, ăn đã, kể chuyện siêu quậy Ty Ty rồi xúm nhau quậy tới nửa đêm mới tàn.

Ty Ty m ắt nhắm mắt mở, tay kéo váy, tay bê đĩa. Bà chị cả Thiên quát:

- Vô lạy mẹ rồi đi ngủ, sắp tới giờ lành.

Cả hai về phòng. Ty Ty mở gói quà Hồng Diệp gởi. Là ba bộ áo đầm ngủ bằng ren, voan, đẹp mê hồn với mảnh giấy nhỏ:

"Thành tâm chúc Ty Ty c ủa Nu hạnh phúc bên Chín Mập đời đời. Bé Nu của hai người".

Ty Ty mặc áo ngủ Nu tặng, nằm trong vòng tay Chín dấu yêu:

- Nói đi anh. Điều thứ sáu.

Tay anh trên da thịt cô:

- Hãy cứ là siêu quậy Ty Ty, nhưng còn là vợ hiền nội trợ của Chín Mập. Nhỏ ơi! Bữa nay anh "nhon" quá trời, đâu còn mập.

- C ứ gọi Mập. Còn điều thứ bảy?

Cô rã rượi khi môi anh lần tìm, tay cô luồn vào tóc anh, ghì chặt:

- Mỗi khi muốn quậy phải có anh đi cùng.

- Còn điều thứ tám? - Cô thì thảo.

Một làn mây trắng bay la đà xuống cuối nệm.

- Hãy dạy anh điều em thích và học ở anh điều anh thích.

Anh như say như tỉnh trước một hình hài được đúc kết bằng tình anh của trời đất. Anh ôm xiết cô, thì thầm:

- Đến một trăm năm sau, hãy cứ yêu anh như đêm nay. Nhỏ ơi! Đó là điều thứ chín.

Họ tan vào nhau bằng tình yêu và nỗi đam mê rất ngời.
Buổi sáng, khi mặt trời dạo quanh mặt đất, cô mở mắt, kéo mũi anh, ngoáy tóc vào tai anh, ban mắt anh ra, cười khúc khích khi anh ôm cô lăn tròn.

- Còn điều cuối cùng? Nói đi, Chín Mập.
 - Đúc cho anh càng nhiều siêu quậy Ty Ty nhí càng tốt.
- Mặt cô đỏ như, hứ khế:
- Không được. Vi phạm kế hoạch hóa gia đình.
 - Vậy bốn đứa đi.
 - Không được. Nhà nước chỉ cho hai con.
 - Còn anh thêm hai thằng.
 - Đồ... Chín Mập!

Cô vợ siêu quậy dám mắng chồng ư? Anh phạt cô bằng nộ hôn dài. Dưới nền, Đốm Đen ngồi lỏ mắt nhìn, sữa ăng ăng, chào buổi sáng vợ chồng ông chủ trẻ.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>